

การศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับ
การดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จากการจัดกิจกรรมดนตรี
และการเคลื่อนไหว

ปริญญานิพนธ์
ของ
นันทยา ปามะ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
ตุลาคม 2553

การศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับ
การดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จากการจัดกิจกรรมดนตรี
และการเคลื่อนไหว

ปริญญานิพนธ์
ของ
นันทยา ปามะ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
ตุลาคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับ
การดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จากการจัดกิจกรรมดนตรี
และการเคลื่อนไหว

บทคัดย่อ
ของ
นันทยา ปามะ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
ตุลาคม 2553

นันทยา ปามะ.(2553). การศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว.ปริญญาโท กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม. อาจารย์ ดร.กุลยา ก่อสุวรรณ, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร.

การวิจัยนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา อายุ 3 – 6 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อนที่เข้ารับบริการเตรียมความพร้อมที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน มีความสามารถในการพูดเป็นคำๆ ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) กำหนดการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดียว (Single Subject Design) โดยใช้วิธีแบบหลายเส้นฐานต่างพฤติกรรม (Multiple Baseline across Behaviors) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้แก่ ชุดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ประกอบไปด้วย เพลงประกอบคำศัพท์, บัตรภาพคำศัพท์ แผนการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวและแบบบันทึกการประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ทำการทดลองกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในเวลาเดียวกัน ครั้งละประมาณ 40 นาที ต่อผู้รับการสอนจำนวน 4 คน วันละ 1 ครั้ง รวม 26 วัน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยควอไทล์และสถิติแบบนอนพาราเมตริก The Sign Test for Median One Sample. The Wilcoxon Matched – Pairs Signed – Ranks Test.

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ หลังการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวอยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ หลังการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวสูงขึ้น

A STUDY ON THE ABILITY IN UNDERSTANDING THE MEANING OF DAILY
LIVING VOCABULARY OF STUDENTS WITH WILLIAMS SYNDROME USING
MUSIC AND MOVEMENT ACTIVITIES

AN ABSTRACT
BY
NUNTHAYA PAMA

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Special Education
at Srinakharinwirot University
October 2010

Nunthaya Pama.(2010). *A study on the ability in understanding the meaning of daily living vocabulary of students with Williams syndrome using music and movement activities*. Master thesis, M.Ed. (Special Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Dr. Kullaya Kosuwan, Assist. Prof. Dr. Paitoon Phothisaan.

This research aimed to study the ability in understanding the meaning of daily living vocabulary of students with Williams Syndrome using music and movement activities. The subjects were 4 students with Williams Syndrome who had severe intellectual disabilities, aged 3-6 years old, with no other conditions. Those subjects, who were able to speak one or two words in length, were purposively selected to participate in the study.

A multiple baseline across behaviors was utilized. The experimental condition lasted for 40 minutes per session, totally 26 sessions. The instruments used in this study were the music and movement activities package, the lesson plan, and the ability in understanding the meaning of daily living vocabulary evaluation form. The statistics used in the study were percentile, median, inter-quartile range, and the sign test for median one sample. The wilcoxon matched – pairs signed – ranks test.

The results of this study were as follows;

1. The ability in understanding the meaning of daily living vocabulary of students with Williams Syndrome after using music and movement activities were at a good level.
2. The ability in understanding the meaning of daily living vocabulary of students with Williams Syndrome increased after using music and movement activities.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของ
เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว

ของ

นันทยา ปามะ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่ เดือน ตุลาคม พ.ศ.2553

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน
(ดร.กุลยา ก่อสุวรรณ)

.....ประธาน
(ดร.วาสนา เลิศศิลป์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร)

.....กรรมการ
(ดร.กุลยา ก่อสุวรรณ)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร)

.....กรรมการ
(ดร. สุธาวลัย หาญขจรสุข)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดีเป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจากท่านอาจารย์ ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิสาร กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษาแนะนำในการจัดทำงานวิจัยนี้ทุกขั้นตอน และขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ ดร.วาสนา เลิศศิลป์ และอาจารย์ ดร.สุรวัณย์ หาญจรสุข คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ที่ท่านได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อมาช่วยให้คำแนะนำ

ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์สมบูรณ์ อาศิริพจน์ ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง ที่ได้อนุเคราะห์ให้ใช้สถานที่ในการทำการวิจัยเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษาพิเศษ พร้อมอาจารย์วัลยา สุทธิพิบูลย์ และอาจารย์ศุภลักษณ์ มิ่งขวัญ ที่ท่านได้กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่า มาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือที่ใช้วิจัยในปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณ อาจารย์ภทธีรียา คชหิรัญ ที่เสียสละเวลาอันมีค่ามาเป็นผู้ช่วยสังเกตในการทดลองครั้งนี้ และสุดท้ายนี้ขอขอบคุณคณะครูของศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลางทุกท่านที่ให้คำปรึกษาและชี้แนะการจัดทำเพลงประกอบคำศัพท์

นันทยา

ปามะ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
	ความสำคัญของการวิจัย.....	4
	ขอบเขตของการวิจัย.....	4
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	4
	กิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว.....	4
	ตัวแปรที่ศึกษา.....	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
	กรอบแนวคิดการวิจัย.....	7
	สมมติฐานการวิจัย.....	8
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
	ความบกพร่องทางด้านสติปัญญา.....	10
	ความหมายของความบกพร่องทางด้านสติปัญญา.....	10
	ระดับความรุนแรงของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา.....	11
	เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์.....	12
	ความหมายของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์.....	12
	สาเหตุที่ทำให้เกิดเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์.....	13
	ลักษณะทางพันธุกรรมของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์.....	14
	ลักษณะของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์.....	14
	งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์.....	18
	ภาษาและความเข้าใจภาษา.....	19
	ความหมายของภาษา.....	19
	พัฒนาการทางภาษาพูด.....	20
	ทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการด้านภาษา.....	21
	ขั้นตอนในการพัฒนาการทางการภาษาพูด.....	26
	การพัฒนาภาษา.....	27

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ขั้นตอนการพัฒนาภาษาพูด.....	30
ปัจจัยที่มีผลต่อพัฒนาภาษาและการพูด.....	39
ทฤษฎีการเรียนรู้สำหรับเด็ก.....	40
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจภาษา.....	42
ดนตรี.....	42
ความหมายของดนตรี.....	42
ความสำคัญของดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย.....	43
จุดมุ่งหมายของการสอนดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย.....	44
การจัดกิจกรรมดนตรี.....	44
ทักษะทางดนตรี.....	45
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาดนตรี.....	45
การเคลื่อนไหว.....	48
ความหมายของการเคลื่อนไหว.....	48
ความสำคัญของการเคลื่อนไหว.....	49
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหว.....	49
ประเภทของการเคลื่อนไหว.....	50
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเคลื่อนไหว.....	56
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	58
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	58
เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า.....	60
การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ.....	60
วิธีดำเนินการทดลอง.....	67
ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง.....	70
วิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	70

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	92
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	92
สมมุติฐานการวิจัย.....	92
วิธีดำเนินการทดลอง.....	92
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	93
สรุปผลการศึกษา.....	93
อภิปรายผล.....	93
ข้อเสนอแนะ.....	96
บรรณานุกรม.....	98
ภาคผนวก.....	105
ประวัติผู้วิจัย.....	154

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	คำร้อยละความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กคนที่ 1.....	74
2	คำร้อยละความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กคนที่ 2.....	77
3	คำร้อยละความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กคนที่ 3.....	80
4	คำร้อยละความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กคนที่ 4.....	83
5	จำนวน คำมาตรฐานและคำพิสัยควอไทล์ของจำนวนคะแนนร้อยละการเข้าใจความหมายคำศัพท์ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว คำศัพท์หมวดที่ 1.....	86
6	จำนวน คำมาตรฐานและคำพิสัยควอไทล์ของจำนวนคะแนนร้อยละการเข้าใจความหมายคำศัพท์ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว คำศัพท์หมวดที่ 2.....	87
7	จำนวน คำมาตรฐานและคำพิสัยควอไทล์ของจำนวนคะแนนร้อยละการเข้าใจความหมายคำศัพท์ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว คำศัพท์หมวดที่ 3.....	88
8	จำนวน คำมาตรฐานและคำพิสัยควอไทล์ของจำนวนคะแนนร้อยละการเข้าใจความหมายคำศัพท์ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ทั้ง 4 คน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว	89
9	การเปรียบเทียบคำมาตรฐานที่คำนวณได้กับคำมาตรฐานของความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ทั้ง 4 คน หลังการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวที่กำหนดไว้ในระดับดี.....	90
10	การเปรียบเทียบคำมาตรฐานคะแนนความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ทั้ง 4 คน ก่อนและหลังการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว	91

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
11 คะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คนที่ตรวจสอบว่า ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แบบประเมินความสามารถในการเข้าใจ ความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน.....	109
12 คะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คนที่ตรวจสอบว่า ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่ เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน.....	110
13 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คนที่ตรวจสอบว่า ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา บัตรภาพคำศัพท์.....	114

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กราฟแสดงความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง กับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ คนที่1.....	75
2 กราฟแสดงความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง กับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ คนที่2.....	78
3 กราฟแสดงความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง กับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ คนที่3.....	81
4 กราฟแสดงความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง กับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ คนที่4.....	84
5 บัตรภาพคำศัพท์.....	153

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายในการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจโดยผ่านสื่อ คือ ต้องอาศัยทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อใช้ในการรับข้อมูล (วราภรณ์ รักวิจัย, 2527: 9) พัฒนาการทางภาษาในเด็กนั้นมีความสำคัญยิ่ง เพราะเป็นการนำเด็กเข้าสู่โลกใหม่ต่อไป ภาษาถือเป็นรากฐานที่สำคัญยิ่งสำหรับการพัฒนาการด้านต่างๆ ของเด็ก ความคิดต่างๆ จะถ่ายทอดสู่กันได้ก็โดยผ่านภาษา การพูดถือเป็นการแสดงออกทางพัฒนา การทางภาษาด้านหนึ่ง ซึ่งมีความสำคัญพอๆ กับการเขียนเลยทีเดียว การพูดเป็นการรวมประสบการณ์ด้านต่างๆ ของเด็กเข้าด้วยกัน อันได้แก่ ความรู้สึก ความคิด การรับรู้ การเรียนรู้ ความจำและความรู้ความเข้าใจ เป็นต้น (นภเนตร ธรรมบวร, 2549: 113) ถือได้ว่าภาษาเป็นเครื่องมือทางสังคมที่มนุษย์เราใช้ในการติดต่อสื่อสารทั้งลักษณะภาษาท่าทางและภาษาพูด และมีความสำคัญอย่างมากในการถ่ายทอดสู่อีกบุคคลหนึ่งและแสดงออกของมนุษย์

เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์เป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทหนึ่งที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา มีอาการความผิดปกติของหัวใจและมีลักษณะของใบหน้าแปลกๆ คือมีจมูกเล็กที่หงายขึ้น (Small upturned nose) ปากกว้าง ริมฝีปากอึดเต็ม คางเล็กและฟันซี่ห่างๆ มีความผิดปกติของไตและกล้ามเนื้อไม่แข็งแรงในการทรงตัวหรือการเคลื่อนไหวต่างๆ เด็กที่มีภาวะวิลเลียมส์นี้มักมีพฤติกรรมแปลกๆ เช่นมีความไวต่อการรับรู้ด้านเสียงแต่ไม่เข้าใจความหมายมีมนุษย์สัมพันธ์กับคนรอบข้างได้ดีเข้ากับคนอื่นได้ง่ายเกินไป (วิลเลียมส์ ซินโดรม, 2552: Online) เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จะมีลักษณะของความกังวลใจ ทุกข์ใจหรือหวาดกลัวมากเกินปกติ มีช่วงความสนใจในเวลาสั้นๆในการเรียนหรือการทำกิจกรรมต่างๆ มีอาการอยู่นิ่งและชอบเข้าสังคมซึ่งมีมนุษย์สัมพันธ์ดี ไม่มีความเขินอายต่อคนแปลกหน้า มีทักษะการใช้ภาษาช้ากว่าเด็กปกติ ทักษะด้านการสื่อสารไม่ดี มีพัฒนาการในทุกด้านช้าและเรียนรู้ในทักษะต่างๆ ได้ยากจากระดับน้อยไปจนถึงระดับรุนแรงเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ส่วนใหญ่เป็นเด็กที่มีพัฒนาการล่าช้า ปัญหาของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาร่วมด้วยส่วนใหญ่จึงเป็นปัญหาที่คล้ายๆ กับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาทั่วไป นับตั้งแต่ปัญหาการช่วยเหลือตนเอง พัฒนาการด้านการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ การใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก ตลอดจนจนถึงปัญหาด้านภาษาและการสื่อสาร ส่วนที่เป็นจุดแข็งของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ คือ ทักษะทางสังคม เด็กมีลักษณะที่ชอบเข้าหาผู้อื่นทั้งที่เป็นคนแปลกหน้าในการพูดสื่อสารกับคนรอบข้างที่แสดงลักษณะท่าทางที่ไม่มีความหมายในการบอกความต้องการหรือบางครั้งส่งเสียงร้องอย่างเดียวเมื่อต้องการสิ่งใด ทำให้คนรอบข้างไม่เข้าใจในสิ่งที่เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ต้องการ

นอกจากนี้เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์หลายคนไม่เข้าใจคำสั่ง ปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ ไม่ได้ มีช่วงความสนใจและความจำสั้นต้องทำการทวนคำสั่งซ้ำ ๆ บ่อย ๆ มีความสามารถในการพูดโต้ตอบ ประโยคสนทนาในหัวข้อเรื่องเดิมไม่ดีทำให้บุคคลอื่นไม่เข้าใจ (โรคทางพันธุกรรม. 2552: Online)

การสื่อสารเพื่อให้ความเข้าใจภาษาเป็นเรื่องสำคัญ เพราะหากเด็กยังไม่เข้าใจและไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ ได้แล้ว การสื่อความหมายในด้านการใช้ภาษาพูดก็ยิ่งมีความยากลำบากมากขึ้น เพราะการใช้ภาษาจะต้องประกอบด้วยความเข้าใจก่อน จึงจะสามารถใช้ประโยชน์ในการสื่อสารได้ถูกต้อง จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ควรหาวิธีการหรือกิจกรรมต่างๆ เข้ามาช่วยสอนความสามารถในการเข้าใจภาษาของเด็กให้มีพัฒนาการทางด้านภาษาที่ดีขึ้น มีความสามารถในการรับรู้และเข้าใจทางภาษามากขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีความสำคัญเป็นสิ่งที่ควรทำอย่างยิ่งเนื่องจากในการดำรงชีวิตปัจจุบัน ต้องใช้ความเข้าใจทางภาษาเป็นสำคัญการเข้าใจความหมายของภาษาในการพูดสื่อสารจะเป็นพื้นฐานในการฟัง พูด อ่านและการเขียน ในการช่วยเหลือเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ไม่มีรูปแบบการช่วยเหลือที่แน่นอน การให้การช่วยเหลือส่วนใหญ่พิจารณาจากปัญหาหรือความต้องการพิเศษของเด็กแต่ละคนซึ่งมีไม่เหมือนกัน(วิลเลียมส์ ซินโดรม. 2552: Online) อย่างไรก็ตามจากการศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการและการสัมผัสเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์พบว่า เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์มีลักษณะพิเศษอย่างหนึ่งคือเป็นเด็กที่ชอบดนตรี เสียงเพลงชอบสังคมกับเพื่อนๆ พูดเก่งพูดไม่หยุด เกิดการเรียนรู้ได้ดีจากภาพและลงมือปฏิบัติ (Williams Syndrome Association. 2552: Online) ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า หากได้นำสิ่งที่เด็กชอบและสนใจ เข้ามาส่งเสริมในการสอนเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์แล้วก็จะสามารถช่วยให้การพัฒนาเด็กกลุ่มนี้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

การนำดนตรีเข้ามาช่วยเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ในขณะทำกิจกรรมเสียงดนตรีนั้นสามารถเสริมสร้างความคิดจินตนาการ (เลิศ อานันทนนะ. 2518) ทำให้เด็กเกิดปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นทั้งผู้ใหญ่และเพื่อนๆ ได้รู้จักการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้จักการแบ่งปันและมีความสามัคคีร่วมมือในการทำกิจกรรม ดนตรีนั้นยังช่วยในการผ่อนคลายอารมณ์ (พัชรา พุ่มพชาติ. 2541: 51-55) ช่วยให้เกิดสมาธิในการทำงานซึ่งมีการนำดนตรีเข้ามาใช้ประโยชน์กันอย่างแพร่หลายในด้านกีฬา การแพทย์ การศึกษา สามารถช่วยพัฒนาเด็กทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินอีกทั้งเป็นการสร้างให้มีสมาธิมากขึ้น ดังนั้นเมื่อนำกิจกรรมดนตรีมาจัดกิจกรรมการสอนประกอบกับการเคลื่อนไหวเพื่อให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้ การเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันมากขึ้นอีกทั้งยังให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินและสามารถทำกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีความสุขแล้ว ทำให้เด็กมีความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ได้มากขึ้น การสอนเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ในการรับรู้และเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่มีอยู่ในชีวิตประจำวัน มีปัญหาทางด้านภาษาและการสื่อสารอย่างมาก แต่ยังมีจุดแข็งของการชอบเรียนดนตรีในการเคลื่อนไหวตามจังหวะทำให้เด็กมี

ความสุขเมื่อได้เรียนกิจกรรมดนตรีในการช่วยเหลือเรื่องพัฒนาการทางด้านการเข้าใจ ความหมายคำศัพท์ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์โดยการนำกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว เข้ามาช่วยในการพัฒนาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันดีขึ้น สามารถในการฟังและการปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง ในการจัดกิจกรรมนั้น ควรคำนึงถึงความบกพร่องของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ว่ามีลักษณะทางด้านความจำสั้น สิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้วรวดเร็วกว่าเด็กปกติทั่วไป โดยต้องทำการปฏิบัติกิจกรรมซ้ำๆ บ่อยๆ จะช่วยให้เด็กเกิดความชำนาญ เข้าใจและรับรู้ความหมายคำศัพท์ที่มีการเสริมแรงและสนใจให้เด็กอยากเข้าร่วมกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวเพื่อส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ตามศักยภาพและวัยต่อไป

กิจกรรมการเคลื่อนไหว เป็นความสามารถในการใช้ส่วนประกอบทางร่างกายในการเคลื่อนไหวได้เองโดยไม่มีเสียงดนตรีและเสียงเพลงมาประกอบและเคลื่อนไหวได้ทั้งที่มีเสียงดนตรีและเสียงเพลงประกอบในการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกายได้อย่างอิสระ ทำให้เกิดความคล่องแคล่ว ความแข็งแรง ความรวดเร็วซึ่งมีความสำคัญ การเคลื่อนไหวร่างกายเช่น การเดิน การนั่ง การวิ่ง การก้าวกระโดด การลื่นไถล (เบญญา แสงมลิ. 2545: 57-58) การหยิบจับสิ่งของหรือการเคลื่อนไหวร่างกายโดยไม่ได้ตั้งใจ เช่นการพลิกตัวขณะหลับเป็นต้น กิจกรรมการเคลื่อนไหวช่วยให้เด็กเรียนรู้การเคลื่อนไหวของส่วนต่างๆของร่างกายให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งมีความจำเป็นและสำคัญยิ่งต่อเด็กเป็นการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในทุกด้านไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด สังคม และสติปัญญา (ปาริฉัตร ผลเจริญ. 2547: 18-19)ได้นำกิจกรรมการเคลื่อนไหวมาช่วยในการพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ (constructivists) เด็กปฐมวัยมีทักษะพื้นฐานทางการเรียนรู้คณิตศาสตร์ดีขึ้นและ (เกศรินทร์ ศรีธนะ. 2551: 67) ได้นำกิจกรรมการเคลื่อนไหวประกอบดนตรีมาช่วยในการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ทำให้เด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง

จากคุณค่าทางดนตรีและกิจกรรมการเคลื่อนไหว ซึ่งได้นำมาพัฒนาใช้ร่วมกันจัดเป็นกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวขึ้น โดยการนำเอาเสียงดนตรีและประกอบด้วยท่าทางต่างๆ โดยใช้คำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งได้แก่ คำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะนอกกาย คำศัพท์เกี่ยวกับอาหารและคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัวมาแต่งเป็นเนื้อร้องพร้อมประกอบด้วยท่าทางของการเคลื่อนไหวเป็นสื่อกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อช่วยพัฒนาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ กิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวนี้จะช่วยทำให้เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ มีพัฒนาการเกี่ยวกับการเข้าใจความหมายคำศัพท์ในการฟังและปฏิบัติตาม แยกแยะความหมายสิ่งที่ได้ยิน การจำคำศัพท์ที่ได้ยิน การเข้าใจเรื่องคำสั่ง ความหมายของคำพูดได้ถูกต้อง

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ หลังการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวเป็นแนวทางให้แก่ครู ผู้ปกครองและผู้ทำงานเกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ สามารถเลือกวิธีการสอนทักษะต่างๆ โดยใช้กิจกรรมดนตรีได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพเพื่อนำไปใช้ในการสอนเด็กให้เกิดการพัฒนาการทางด้านการเข้าใจความหมายของคำศัพท์และเป็นแนวทางการศึกษาต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ซึ่งเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญาร่วมด้วย ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ช่วงอายุ 3 – 6 ปี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ช่วงอายุ 3 – 6 ปี ที่เข้ารับบริการเตรียมความพร้อมที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

กิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว เป็นการนำเอาคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาแต่งเป็นเพลงประกอบด้วยเสียงดนตรีและมีการแสดงท่าทางต่างๆ ประกอบ เป็นสื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งได้แก่ คำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย คำศัพท์เกี่ยวกับอาหารและคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว โดยนำเอาคำศัพท์แต่ละหมวดที่ทำการคัดเลือกมาแต่งเป็นท่วงทำนองเพลงพร้อมท่าทางประกอบและใช้ถ้อยคำที่ง่ายๆ ในการจดจำคำศัพท์ใหม่ๆ และการเคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะเพลง ทำให้เด็กเกิดความสุขและช่วยให้เพลิดเพลิน โดยมีกิจกรรมการเลียนแบบการเคลื่อนไหวท่าทางประกอบเพลง กิจกรรมการเล่นเกมคำศัพท์ประกอบดนตรีตามเนื้อร้องของเพลง มีขั้นตอนการสอนโดยครูเป็นผู้นำในการทำ

กิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว และในขั้นสุดท้ายจะเน้นให้เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ สามารถฟังและเข้าใจความหมายคำศัพท์และปฏิบัติเองได้ถูกต้อง ทั้ง 3 หมวดคำศัพท์ ดังนี้

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. การฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูสาธิตการกระโดด การยืน การนั่ง การเดิน การวิ่ง การยกมือและการกำมือ - แบนมือ ให้นักเรียนทำตามพร้อมกัน

2. ครูใช้บัตรภาพที่แสดงท่าทางการกระโดด การยืน การนั่ง การเดิน การวิ่ง และการกำมือ - แบนมือ โดยทำการสาธิตให้ดูให้นักเรียนทำตามบัตรภาพในการเตรียมความพร้อมก่อนทำกิจกรรม

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ
2. ครูเริ่มทำการสอนคำศัพท์ทีละคำ โดยครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
3. ครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงของเด็กแต่ละคน พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ ครูให้นักเรียนชี้คำศัพท์วัตถุของจริงของตนเอง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
4. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำตามท่าทางตามครู
5. ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำตามท่าทางตามครูเมื่อร้องเพลงจบ ครูให้นักเรียนชี้คำศัพท์วัตถุของจริงเมื่อบอกชื่อคำศัพท์
6. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ให้นักเรียนดู พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ และชี้คำศัพท์วัตถุของจริง ให้นักเรียนพูดตามพร้อมทำการชี้คำศัพท์วัตถุของจริงด้วยตนเอง
7. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ที่ทำการสอนไปติดบนกระดานโดยมีตัวเลขจำนวน 2 บัตรภาพ

8. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำตามครู เมื่อเพลงจบ ให้นักเรียนวิ่งไปชี้หรือหยิบบัตรภาพคำศัพท์เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์

ขั้นสรุปกิจกรรม

ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบให้นักเรียนทำตาม โดยเมื่อครูพูดคำศัพท์นั้นๆ นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง และครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพคำศัพท์ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้

ตัวแปรที่ศึกษา

ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรง

ชีวิตประจำวันหมายถึง ทักษะในการฟังและการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ 3 หมวดคำศัพท์ ได้แก่ 1.คำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย 2.คำศัพท์เกี่ยวกับอาหารและ 3.คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้ โดยเมื่อครูพูดคำศัพท์ นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพ คำศัพท์ได้ถูกต้อง และเมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

กรอบแนวคิดการวิจัย

การจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว		
ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	กิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว	หมวดคำศัพท์
ขั้นเตรียมความพร้อม 1. อุปกรณ์การสอน 2. ผู้เรียน (เด็ก) ในการฟังและการปฏิบัติตามคำสั่ง ขั้นดำเนินกิจกรรม 1. เปิดเสียงดนตรีนำ เพื่อเรียกความสนใจ 2. เริ่มทำการสอนคำศัพท์จากวัตถุของจริง 3. เปิดเพลงประกอบดนตรี พร้อมทำท่าทางประกอบ 4. เปิดเสียงดนตรีนำ เพื่อเรียกความสนใจ 5. เริ่มทำการสอนคำศัพท์จากบัตรภาพควบคู่กับวัตถุของจริง 6. เปิดเพลงประกอบดนตรี พร้อมทำท่าทางประกอบ ขั้นสรุปกิจกรรม ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ โดยครูพูดคำศัพท์นั้นๆ นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง และเมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพเพื่อให้เด็กสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้	1. กิจกรรมการเลียนแบบการเคลื่อนไหวท่าทางประกอบดนตรี 2. กิจกรรมการเล่นเกมคำศัพท์	1. คำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย ได้แก่ จมูก ปาก หู มือ และเท้า 2. คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร ได้แก่ ข้าว ไข่ นม น้ำ และขนม 3. คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว ได้แก่ เสื้อ กางเกง หมวก รองเท้า และกระเป๋า

ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ หลังการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวอยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ หลังการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวสูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว มีการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นาดังนี้

1. ความบกพร่องทางด้านสติปัญญา
 - 1.1 ความหมายของความบกพร่องทางด้านสติปัญญา
 - 1.2 ระดับความรุนแรงของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา
2. เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์
 - 2.1 ความหมายของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์
 - 2.2 สาเหตุที่ทำให้เกิดเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์
 - 2.3 ลักษณะทางพันธุกรรมของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์
 - 2.4 ลักษณะของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์
 - 2.5 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์
3. ภาษาและความเข้าใจภาษา
 - 3.1 ความหมายของภาษา
 - 3.2 พัฒนาการทางภาษาพูด
 - 3.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการด้านภาษา
 - 3.4 ขั้นตอนในการพัฒนาการทางภาษาพูด
 - 3.5 การพัฒนาภาษา
 - 3.6 ขั้นตอนการพัฒนาภาษาพูด
 - 3.7 ปัจจัยที่มีผลต่อพัฒนาภาษาและการพูด
 - 3.8 ทฤษฎีการเรียนรู้สำหรับเด็ก
 - 3.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจภาษา
4. ดนตรี
 - 4.1 ความหมายของดนตรี
 - 4.2 ความสำคัญของดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย
 - 4.3 จุดมุ่งหมายของการสอนดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย
 - 4.4 การจัดกิจกรรมดนตรี
 - 4.5 ทักษะทางดนตรี
 - 4.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาดนตรี

5. การเคลื่อนไหว

5.1 ความหมายของการเคลื่อนไหว

5.2 ความสำคัญของการเคลื่อนไหว

5.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหว

5.4 ประเภทของการเคลื่อนไหว

5.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเคลื่อนไหว

ความบกพร่องทางด้านสติปัญญา

1. ความหมายของภาวะความบกพร่องทางด้านสติปัญญา

เมื่อก่อนนั้นคนทั่วไปมักจะเรียกเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาว่าเป็นเด็กปัญญาอ่อน เด็กที่มี IQ ต่ำเป็นต้น และมีผู้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาไว้ต่างๆ กัน ดังนี้

กุลยา ก่อสุวรรณ (2549: เอกสารประกอบการสอน) ได้ให้ความหมายว่า เป็นความบกพร่องด้านการรู้คิดที่ส่งผลต่อคนนั้นในการปรับตัวการจัดการกับสถานการณ์ในสิ่งแวดล้อม มีภาวะที่มีขีดจำกัดอย่างชัดเจนของการปฏิบัติตนในปัจจุบัน มีความสามารถทางสติปัญญาน้อยกว่าเกณฑ์เฉลี่ย มีความจำกัดของทักษะการปรับตัวอย่างน้อย 2 ทักษะจาก 10 ทักษะ ลักษณะความบกพร่องทางสติปัญญาเกิดก่อนอายุ 18 ปี มีพัฒนาการต่ำกว่าเกณฑ์ในด้านวิชาการ จิตวิทยา กายภาพ ภาษาและสังคม มีปัญหาการปรับตัวพฤติกรรมการเรียนรู้และมีปัญหาการใช้ทักษะในชีวิตประจำวัน

สุรินทร์ ยอดคำแบ่ง (2543: 4) ได้ให้ความหมายว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง ความจำกัดในการทำงานของสมองหรือภาวะที่สมองหยุดพัฒนาหรือพัฒนาได้ไม่เต็มที่ ทำให้เกิดความจำกัดทางด้านความสามารถทางสติปัญญาและทักษะการปรับตัวให้สอดคล้องกับความต้องการในชีวิตประจำวันตามสภาพแวดล้อมของสังคมซึ่งส่งผลให้พัฒนาการในด้านต่างๆต่ำกว่าระดับเฉลี่ยคนปกติอย่างเห็นได้ชัด โดยความบกพร่องจะปรากฏชัดก่อนอายุ 18 ปี

พัชรวิทย์ เกตุแก่นจันทร์(2539 : 1-2) ได้ให้ความหมายว่าภาวะบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง ภาวะที่มีความสามารถทางสติปัญญาน้อยกว่าเกณฑ์เฉลี่ยร่วมกับภาวะที่มีความจำกัดทางทักษะการปรับตัวอย่างน้อย 2 ทักษะ จาก 10 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการสื่อความหมาย การดูแลตนเอง การดำรงชีวิตในบ้าน ทักษะการใช้สาธารณสมบัติการควบคุมตนเองสุขอนามัย และความปลอดภัย การเรียนวิชาการเพื่อชีวิตประจำวัน การใช้เวลาว่างและการทำงาน ทั้งนี้ต้องมีภาวะความบกพร่องทางสติปัญญาเกิดขึ้นก่อนอายุ 18 ปี

สรุปได้ว่า ภาวะบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง ภาวะที่มีพัฒนาการของสมองจำกัด และมีความสามารถทางสติปัญญาน้อยกว่าเกณฑ์ปกติปรากฏร่วมกับมีความจำกัดทางด้านทักษะด้านการปรับตัวอย่างน้อย 2 ทักษะ หรือมากกว่าซึ่งส่งผลให้เกิดความล่าช้าในการพัฒนาในด้านอื่นๆตามมา คือ ด้านร่างกาย สติปัญญา สังคม อารมณ์ ภาษา ทั้งนี้ภาวะความบกพร่องทางสติปัญญา ต้องเกิดขึ้นก่อนอายุ 18 ปี

2. ระดับความรุนแรงของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา

American Psychiatric Association แบ่งระดับความรุนแรงของภาวะความบกพร่องทางสติปัญญา เป็น 4 ระดับ ตามระดับเชาวน์ปัญญาคือ

1. ภาวะความบกพร่องทางสติปัญญาเล็กน้อย (Mild Mental Retardation) มีระดับเชาวน์ปัญญา 50-55 ถึง 70
2. ภาวะความบกพร่องทางสติปัญญาปานกลาง(Moderate Mental Retardation) มีระดับเชาวน์ปัญญา 35-40 ถึง 50-55
3. ภาวะความบกพร่องทางสติปัญญาระดับรุนแรง (Severe Mental Retardation) มีระดับเชาวน์ปัญญา 20-25 ถึง 35-40
4. ภาวะความบกพร่องทางสติปัญญารุนแรงมาก (Profound Mental Retardation) มีระดับเชาวน์ปัญญาต่ำกว่า 20 - 25 (กุลยา ก่อสุวรรณ.2549)

สมาคมอเมริกันว่าด้วยความผิดปกติทางสติปัญญาหรือ American Association on Mental Retardation: AAMR (AAMR, 1997, p.5) ได้ให้คำนิยามว่าเด็กปัญญาอ่อน หมายถึง เด็กที่มีขีดจำกัดในด้านพฤติกรรม ด้านความสามารถในการกระทำกิจวัตรต่างๆ มีระดับสติปัญญาน้อยกว่าปกติ มีข้อจำกัดในด้านทักษะการปรับตัวอย่างน้อย 2 ทักษะ หรือมากกว่า ได้แก่ ทักษะการติดต่อสื่อสาร ทักษะการดูแลตนเอง ทักษะการดำรงชีวิตในบ้าน สังคม สาธารณสมบัติ การควบคุมตนเอง สุขอนามัยและความปลอดภัย การเรียนรู้ด้านวิชาการ การใช้เวลาว่าง และการทำงาน ปัญญาอ่อนจะเกิดขึ้นก่อนอายุ 18 ปี

นอกจากนั้น สมาคมฯ ยังร่วมกับหน่วยงานทางสถิติและการวินิจฉัยเด็กปัญญาอ่อน (The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders 4th Ed. Revised: DSM-IV) และองค์การอนามัยโลก (World Health Organization: WHO) ได้จัดระดับสติปัญญาออกเป็น 4 ระดับ ดังตาราง

ระดับปัญญาอ่อน	หน่วยงาน			สมาคม จิตแพทย์ ชาวอเมริกัน
	AAMR ¹ (1994)	DSM-IV	WHO ³	
เล็กน้อย (Mild)	50-55 ถึง 70	50-70	70-80	70-85
ปานกลาง(Moderate)	34-40 ถึง 50-55	35-49	50-70	50-70
รุนแรง (Severe)	20-25 ถึง 35-40	20-34	0-50	0-50
รุนแรงมาก(Profound)	ต่ำกว่า 20-25	ต่ำกว่า 20		

1. AAMR (American Association on Mental Retardation) โดย American Psychiatric Association (1994. p.40)
2. DSM-IV (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders 4thEd. Revised.)
3. องค์การอนามัยโลก (World Health Organization)
4. สมาคมจิตแพทย์ชาวอเมริกัน American Psychiatric Association
ที่มา (ผดุง อารยะวิญญู. 2541: 39 - 40)

จากความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา พอสรุปได้ว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง เด็กที่มีพัฒนาการต่ำกว่าเกณฑ์ในด้านวิชาการ จิตวิทยา กายภาพ ภาษาและสังคมซ้ำกว่าเด็กปกติในวัยเดียวกัน ความสามารถทางสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย มีปัญหาด้านการปรับตัวพฤติกรรมการเรียนรู้ มีปัญหาการใช้ทักษะในชีวิตประจำวัน ซึ่งลักษณะความบกพร่องดังกล่าวจะปรากฏก่อนอายุ 18 ปี

เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์

1. ความหมายของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์

กลุ่มอาการวิลเลียมส์ เป็นโรคทางพันธุกรรมที่พบได้น้อย รายงานครั้งแรกโดยวิลเลียมส์ (William) และ คณะในปี ค.ศ. 1961 ต่อมาในปี ค.ศ. 1962 บูเรน (Beuren) และคณะได้รายงานลักษณะที่พบในกลุ่มอาการนี้เพิ่มเติม จึงเป็นที่มาของชื่อกลุ่มอาการวิลเลียมส์ หรือกลุ่มอาการ Williams – Beuren ลักษณะที่สำคัญกลุ่มอาการนี้คือ ใบหน้าผิดปกติ การเจริญเติบโตล่าช้า มีโรคหัวใจและหลอดเลือด พัฒนาการช้าหรือปัญญาอ่อน และภาวะแคลเซียมในเลือดสูง ตาเหล่ ผู้ป่วยส่วนใหญ่มักเป็นคนเดียวในครอบครัว(Sporadic)ในปี ค.ศ. 1993 พบว่ากลุ่ม

อาการวิลเลียมส์นี้มีความผิดปกติของ Elastic gene (ELN) ซึ่งแขวนอยู่บนแขนยาวของโครโมโซมคู่ที่ 7 บริเวณ 7p 11.23 ในปัจจุบันพบว่าการขาดหายไปของยีนส์ซึ่งตรวจพบได้ด้วยเทคนิค FISH (Fluorescent in Situ Hybridization) จะพบประมาณร้อยละ 90-96 ของผู้ป่วยที่มีลักษณะทางคลินิกเข้าได้กับกลุ่มอาการวิลเลียมส์ เป็นที่รู้จักกันดีในประเทศไทยมานานแล้ว มีการค้นพบว่า Elastic gene มีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มอาการวิลเลียมส์ (ยุกฟอง ศรีประสาธน์. 2549: 8)

เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ เป็นภาวะความบกพร่องอย่างหนึ่งที่เกิดจากพฤติกรรมและส่งผลกระทบต่อการเจริญเติบโต รูปร่างหน้าตาและพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก บุคคลที่มีภาวะนี้จะมีการขาดโครโมโซมคู่ที่ 7 รวมถึงยีนส์อีลาสติก(Gene Elastic) ผลผลิตที่เกิดจากโปรตีนของยีนส์นี้จะทำให้เส้นเลือดสามารถยืดขยายได้ดีและแข็งแรงซึ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิต โปรตีนอีลาสติก เกิดขึ้นเฉพาะในช่วงพัฒนาการของตัวอ่อนและวัยเด็กเท่านั้น เมื่อเส้นเลือดได้มีการสร้างตัวขึ้นมาแล้ว เนื่องจากภาวะนี้เกิดจากการขาดโปรตีนอีลาสติก (Elastic Protein) บุคคลที่มีภาวะวิลเลียมส์ซินโดรมจะมีความผิดปกติของระบบการไหลเวียนโลหิตและมีความผิดปกติของหัวใจ (วิลเลียมส์ ซินโดรม. 2552: Online)

2. สาเหตุที่ทำให้เกิดเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์

วิลเลียมส์ เป็นกลุ่มอาการที่เกี่ยวข้องกับความผิดปกติของยีนส์ซึ่งส่งผลต่อทั้งร่างกายและจิตใจจากผลการวิจัยพบว่าสาเหตุเกิดจากยีนส์ที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์ Elastic การตรวจเช็คจะทำได้ยากถ้าหากว่าไม่ได้ตรวจเลือด ที่เรียกว่า FISH. Test และบ่อยครั้งที่ความผิดปกตินี้ไม่สามารถวินิจฉัยได้และต้องใช้เวลาหลายปีกว่าจะทราบคนที่มีอาการวิลเลียมส์ จะมีลักษณะหน้าตาเหมือนกับเด็กทั่วๆ ไป และถ้าหากเจอเขาแยกอยู่เดี่ยวๆ ก็จะไม่สังเกตเห็น แต่ถ้าหากกลุ่มคนวิลเลียมส์มาอยู่รวมกันก็จะสังเกตเห็นได้ง่ายขึ้นและบางครั้งอาจจะมีจากความผิดปกติบางอย่างที่ทำให้สังเกตเห็นได้ (Special Child Center. 2552: Online)

Elastic เป็นโปรตีนที่สำคัญของผนังหลอดเลือดเกี่ยวข้องกับความแข็งแรงและความยืดหยุ่นของเนื้อเยื่อเกี่ยวพันทั่วไป Elastic gene ที่ผิดปกตินี้ทำให้ลดการสร้างโปรตีน Elastic ซึ่งเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของผนังหลอดเลือด มีผลทำให้หัวใจและหลอดเลือดผิดปกติ

ระบาดวิทยา อุบัติการณ์ของโรคนี้ประมาณ 1:20,000 พบการเกิดในเพศชาย – เพศหญิงเท่าๆกัน พบได้ทุกเชื้อชาติทั่วโลก ความผิดปกติของกลุ่มอาการนี้ส่วนใหญ่ร้อยละ 70 จะเกิดขึ้นเอง แต่อาจพบการถ่ายทอดจากพ่อแม่ไปสู่ลูกได้ (ยุกฟอง ศรีประสาธน์. 2549: 8)

จากการพิจารณาภาวะวิลเลียมส์ จากใบหน้าและสภาพร่างกาย แพทย์สามารถยืนยันการวินิจฉัยได้จากการตรวจด้วยการใช้เทคนิคพิเศษที่เรียกว่า FISH โครโมโซมที่ขาดหายไปที่เป็นผลให้เกิดภาวะวิลเลียมส์ ซินโดรมนี้เล็กมากจนไม่สามารถทดสอบได้จากการใช้ตรวจโครโมโซมแบบแคร์ิโอไทป์ (Karyotype) แต่ส่วนที่ขาดหายไปนี้สามารถตรวจได้จาก FISH ซึ่ง

เป็นเทคนิคที่ทำให้การเรียงตัวของ DNA สร้างขึ้นมาจากการส่องด้วยแสงอุลตราไวโอเลต (UV) โดยทั่วไปแล้วยีนส์อีลาสตินจะสร้างขึ้นมาเมื่อถูกสารฟลออเรสเซนต์และถ้าเซลล์ใดไม่มีรอยสร้างให้เห็นแสดงว่ายีนส์อีลาสตินนั้นขาดหายไปซึ่งสามารถวินิจฉัยได้ว่าบุคคลนั้นมีภาวะวิลเลียมส์ (วิลเลียมส์ ซินโดรม. 2552 : Online)

3. ลักษณะทางพันธุกรรมของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์

วิลเลียมส์ ซินโดรม เป็นโรคทางพันธุกรรม เด็กที่เป็นโรควิลเลียมส์ซินโดรม มีโอกาสเป็นโรคเส้นเลือดแดงใหญ่ตีบบริเวณเหนือลิ้นหัวใจ ถ้าตีบที่ความดันแตกต่างกัน อยู่ 16 mmHg เด็กกลุ่มนี้จะมีปัญหาพัฒนาการช้าร่วมด้วยการกระตุ้นพัฒนาการอาจช่วยได้บ้าง การดูแลในเรื่องหัวใจก็คือ วิ่งเล่นได้ตามปกติเพราะตีบไม่มาก (โรคทางพันธุกรรม.2552 : Online)

ภาวะนี้เกิดขึ้นเมื่อมีการขาดหายไปของโมเลกุลใน DNA ที่ทำให้เกิดโครโมโซมขึ้นมา โดยส่วนใหญ่แล้ว การแตกหักของโครโมโซม มักเกิดในช่วงที่สเปิร์มและไข่ อยู่ในระยะกำลังพัฒนาเมื่อไข่และสเปิร์มได้รับการผสมกัน เด็กก็จะเกิดมีภาวะวิลเลียมส์ ซินโดรม อย่างไรก็ตามการเกิดภาวะเช่นนี้พ่อแม่ของเด็กประเภทนี้ไม่ได้มีการแตกหักของเซลล์อื่นๆในร่างกายเลย และภาวะนี้เกิดขึ้นได้น้อยมากแม้กระทั่งเมื่อครอบครัวหลังมีลูกที่มีภาวะวิลเลียมส์ซินโดรม โอกาสที่ลูกคนถัดมาจะมีกลุ่มอาการนี้นั้นน้อยมาก อย่างไรก็ตามอาจเป็นไปได้ว่าเด็กที่มีภาวะนี้ได้รับโครโมโซมที่แตกหักจากพ่อแม่แต่ก็เกิดน้อยมากเพราะคนที่มียีนกลุ่มอาการวิลเลียมส์นี้มักไม่มีลูก(วิลเลียมส์ ซินโดรม. 2552: Online)

4. ลักษณะของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์

4.1 ลักษณะทางร่างกาย

เด็กที่มีภาวะกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จะมีภาวะบกพร่องทางสติปัญญา หัวใจผิดปกติ และมีลักษณะของใบหน้าแปลกๆคือมีจมูกเล็กที่หงายขึ้น ปากกว้างริมฝีปากอัมเต็ม คางเล็ก และฟันซี่ห่างๆ ส่วนอาการอื่นๆ คือแรกเกิดน้ำหนักน้อยมีความผิดปกติของไตและกล้ามเนื้อไม่แข็งแรงมีความตึงตัวน้อย (วิลเลียมส์ ซินโดรม. 2552: Online)

ลักษณะที่สำคัญของใบหน้าที่เด่นชัด ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ สังเกตส่วนใหญ่ ประกอบด้วยเนื้อมีรอบตาตุ้ย (Periorbital fullness) ม่านตามีลักษณะแบบรัศมีของดวงดาว (Satellite iris) แต่มักไม่เห็นในม่านตาสีน้ำตาลของคนไทย ตั้งจมูกแบน แก้มยุ้ย ริมฝีปากอัมเต็ม (Full lip) ปากกว้าง ร่องริมฝีปากบน (Philtrum) ยาวเรียบ ความผิดปกติของใบหน้าเหล่านี้จะเห็นชัดเจนขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น (ยูกฟอง ศรีประสาธน์. 2549: 8)

เด็กที่มีอาการวิลเลียมส์ มักจะมีอาการเหล่านี้ คือ ตัวเล็กกว่าปกติมีระดับเสียงต่ำ มีปัญหาเรื่องการได้ยินค่อนข้างมาก มีความกังวลใจ ทุกข์ใจหรือหวาดกลัวมากเกินไปปกติมีความ

สนใจในช่วงเวลาสั้นๆ แสดงพฤติกรรมเหมือนมีอะไรบางอย่างครอบงำอยู่ในจิตใจทำให้เป็นทุกข์ มีอาการอยู่ไม่นิ่ง มนุษย์สัมพันธ์ดีเกินเหตุไม่มีความอายต่อคนแปลกหน้า มีทักษะการใช้ภาษาช้า

ความคล่องแคล่วของกล้ามเนื้อบางที่อาจมีปัญหาเรื่องการประสานงานและมีปัญหาเรื่องมิติของภาพในขณะมอง นอกจากนี้แล้วยังมีปัญหาเรื่องการกิน รวมทั้งการเข้าห้องน้ำด้วย เด็กเล็กๆ บางคนปฏิเสธอาหารเป็นก้อนหรืออาหารรสชาติใหม่ๆ และจู้จี้จุกจิกเกี่ยวกับอาหารซึ่งจะกลายเป็นปัญหาเมื่ออยู่โรงเรียน บางคนก็นอนไม่หลับเพราะมีสาเหตุมาจากความกังวลที่มากเกินไป (Special Child Center. 2552: Online)

4.2 ลักษณะอาการทางโรค

1. ระบบหลอดเลือดและหัวใจ

ส่วนใหญ่ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ แต่ละรายจะพบปัญหาของระบบหลอดเลือดและหัวใจ (พบได้ร้อยละ 79) ที่เด่นชัดคือการตีบแคบในเส้นเลือดแดงของหลอดเลือดแดงเอออร์ตาเหนือลิ้นหัวใจ (Supravalvular aortic stenosis SVS) หรือการตีบของหลอดเลือดปอดส่วนปลาย (Peripheral pulmonary artery stenosis) ข้อบกพร่องเหล่านี้ควรได้รับการผ่าตัดแก้ไขและอาจเกิดการตีบของหลอดเลือดแดงไต (Renal artery) รวมด้วย (ยูกฟอง ศรีประสาธน์. 2549: 9)

เด็กวิลเลียมส์ มักจะมีปัญหาเรื่องหัวใจ และการเต้นของหัวใจผิดปกติในเด็กทารกพบว่ามียาระดับแคลเซียมในเลือดหรือในปัสสาวะสูง ซึ่งจะมีผลให้มีผลต่อการกินอาหารด้วย เด็กอาจจะมีอารมณ์ฉุนเฉียวง่าย ไวต่อการกระตุ้น มีอาการท้องผูก และบางครั้งก็จะมีปัญหาด้านอารมณ์หรืออุปนิสัยด้วย เด็กบางคนมีปัญหาเกี่ยวกับฟันและมีความดันเลือดสูง มีความสูงน้อยและระดับความสูงเพิ่มขึ้นน้อยด้วย (Special Child Center. 2552: Online)

โรคหัวใจพิการแต่กำเนิด (Congenital heart disease) โรคหัวใจพิการแต่กำเนิดเป็นปัญหาสำคัญปัญหาหนึ่งที่ทำให้ทารกแรกเกิดต้องเข้ารับการรักษาในหน่วยทารกแรกเกิดระยะวิกฤตเพื่อช่วยฟื้นคืนชีพ แก้ไขภาวะหัวใจวาย และผ่าตัดประคับประคองอาการ เพื่อรอการผ่าตัดซ่อมแซมในส่วนที่ผิดปกติต่อไป สาเหตุของการเกิดโรคหัวใจพิการแต่กำเนิดไม่ทราบแน่ชัด คาดว่าอาจเกิดจากพันธุกรรมและพบว่าร้อยละ 10 ของทารกเหล่านี้จะมีความผิดปกติอื่นๆ ร่วมด้วย เช่น กลุ่มอาการดาวน์ (Down syndrome) กลุ่มอาการเทอร์เนอร์ (Turner syndrome) และกลุ่มอาการวิลเลียมส์ (วิลเลียมส์ซินโดรม) เป็นต้น และอาการแสดงของโรคหัวใจขึ้นอยู่กับตำแหน่งของความผิดปกติ ทารกอาจจะแสดงอาการทันทีหลังคลอดหรือภายในสัปดาห์แรกหลังคลอด และมักมาโรงพยาบาลด้วยอาการซึมลง ดูดนมหรือร้องไห้มีอาการเขียวและอาจมีอาการหยุดหายใจในบางราย (Down Syndrome. 2552: Online)

2. ภาวะแคลเซียมสูงในเลือด

เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ บางรายมีภาวะแคลเซียมสูงในเลือดสาเหตุของปัญหา ยังไม่ทราบแน่ชัด เมื่อมีภาวะแคลเซียมสูงในเลือดทำให้เกิดปัญหาการเคลื่อนไหวของส่วนปลาย ของแขนขาส่วนต่างๆ ไวต่อการกระตุ้น หรือมีอาการเสียดท้อง บางครั้งต้องควบคุมอาหารที่จะ รับประทานหรือต้องได้รับการรักษาด้วยยามักพบในวัยทารกและเป็นอยู่ชั่วคราว แต่ในบางรายอาจ รุนแรงและคงอยู่นานและมักไม่พบเมื่อผู้ป่วยมีลักษณะทางคลินิกที่ชัดเจนแล้วสาเหตุส่วนใหญ่ จะได้รับการแก้ไขตั้งแต่เด็ก ๆ แต่ความผิดปกติของการเผาผลาญระดับแคลเซียมและวิตามินดีใน ระยะยาวควรได้รับการเฝ้าดูและอยู่ตลอด

3. น้ำหนักแรกคลอดต่ำ และน้ำหนักตัวต่ำกว่าเกณฑ์

เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ส่วนใหญ่น้ำหนักแรกคลอดค่อนข้างต่ำกว่าที่น้องของ ตน น้ำหนักขึ้นช้าโดยเฉพาะระหว่างช่วงแรกของการเจริญเติบโตในชีวิต หรือการเจริญเติบโต ล้มเหลว เมื่อโตเต็มที่แล้วโดยเฉลี่ยตัวจะเล็กกว่าคนกลุ่มวัยเดียวกัน

4. ปัญหาการดุดกิ้น

ในวัยทารกและวัยเด็กเล็กของ เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ มักจะพบปัญหาการ ดุดกิ้นเสมอปัญหาเหล่านี้มักจะเกี่ยวเนื่องกับการที่เด็กมีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อต่ำ มีความ ไวของปฏิกิริยาการสำรอกง่าย การดุดกิ้นไม่ดี มีปฏิกิริยาการต่อต้านต่อการสัมผัสและอื่นๆ ปัญหาการดุดกิ้นยากนี้ควรได้รับการเอาใจใส่และแก้ไขในเด็ก

5. อาการเสียดท้องและการร้องกวน (ในวัยทารก)

วัยทารกของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ส่วนมากมักกินยาก นอนยาก เลี้ยงไม่ โตและร้องกวน มีอาการเสียดท้อง หรือร้องกวนที่ยาวนานอาการเหล่านี้มักอยู่ในช่วงอายุ 4 - 10 เดือน จากนั้นก็จะหมดไปบางครั้งเชื่อว่าเป็นสาเหตุจากการมีภาวะแคลเซียมสูงในเลือด แบบ การนอนหลับไม่ปกติก็จะตามมา ซึ่งอาจมีความเกี่ยวข้องกับอาการเสียดท้อง

6. ความผิดปกติของฟัน

ปัญหาที่ดูเหมือนจะเล็กน้อยในผู้ป่วยเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ พวกเขามักจะมี ปัญหาการกัดที่หลากหลายรูปแบบ รูปร่างของฟันที่เห็นชัดเจนส่วนมากมักจะได้รับการจัดฟันให้ เหมาะสม

7. ความผิดปกติของไต

มักพบปัญหาเพียงเล็กน้อยทั้งในโครงสร้างหรือหน้าที่ของไต

8. ไส้เลื่อน

เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ มักพบการมีไส้เลื่อนบริเวณขาหนีบเกิดขึ้น มีมากกว่า ในคนปกติ (ยูกฟอง ศรีประสาธน์. 2549 : 10)

4.3 ลักษณะทางอารมณ์

1. ความไวต่อเสียงมากเกินไป

เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ในวัยเล็กเด็ก มักพบว่ากลัมน้ำไม่แข็งแรง ขอดต่อหลวม จนเมื่อเด็กอายุมากขึ้นจะแข็งแรงขึ้น การทำกิจกรรมบำบัดจะช่วยให้มากในเรื่องการทำให้กลัมน้ำแข็งแรงและการเคลื่อนไหวของข้อต่อที่ดีขึ้น

2. เป็นมิตรกับคนง่าย

เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ มักเป็นที่รักของคนทั่วไป มีทักษะในการพูดที่ไม่เหมือนคนอื่นเป็นเอกลักษณ์ สุนัขไม่กลัวคนแปลกหน้าและมักแสดงออกว่าสนใจผู้ใหญ่มากกว่าเด็กวัยเดียวกัน (ยูกฟอง ศรีประสาธน์. 2549: 10)

3. ด้านสังคม เด็กกลุ่มนี้รักเป็น เข้าสังคมได้และเป็นคนที่แสร้งความรู้สึกของคนอื่นมาก พวกเขาจะพูดแบบไม่หยุดมีอาการใกล้เคียงกับเด็กที่มีความกังวลใจหรือทุกข์ใจมาก (Special Child Center. 2552: Online)

บุคคลกลุ่มนี้มีพฤติกรรมการปรับตัวบกพร่อง (Maladaptive behaviors) หลายประการ ทั้งความวิตกกังวลและความกลัว (Anxiety and fears), การหมกมุ่นกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากเกินไปจนกลายเป็นคนเซื่องซึม (Preoccupations), อยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity), วอกแวกง่าย (Distract ability), และอ่อนไหวอย่างมาก (Heightened sensitivities) ต่อเสียงบางประเภทเช่น ผู้ป่วยที่ไวต่อการได้ยินคลื่นความถี่มากเกินไป (Hyperacusis) นอกจากนี้ ถึงแม้บุคคลกลุ่มนี้มีลักษณะชอบสังคมมาก (Very sociable personality style) แต่ก็พบว่ามีปัญหาด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลหลายประการ (Interpersonal difficulties) เช่น เป็นมิตรเกินไป (Overfriendliness), ขาดความยับยั้งชั่งใจทางสังคม (Social disinhibition), และความสัมพันธ์กับเพื่อนไม่ดี (Poor peer relationships) ดังนั้นคนกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จะมุ่งไปหากิจกรรมเกี่ยวกับภาษาและดนตรี แต่คะแนนโดยรวมด้านความสามารถทางสังคมที่เกี่ยวกับเพื่อน (Peers) นั้นต่ำ (Rosner, Ly & Sagun. 2004: 346-358)

4.4 ลักษณะทางสติปัญญา

เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ส่วนมากมักบกพร่องทางสติปัญญาและมีปัญหาพัฒนาการช้า ไม่มีสมาธิ ขาดความสามารถในการเรียน การเดิน การพูด การขับถ่ายเด็กควรได้รับการฝึกเหมือนเด็กปกติ ภาวะจิตผิดปกติที่พบได้มักเป็นปัญหาที่พบในเด็กตอนกลาง ซึ่งก็จะดีเมื่ออายุมากขึ้นและในวัยผู้ใหญ่ของกลุ่มอาการวิลเลียมส์ มักจะแสดงความสามารถทั้งจุดแข็ง จุดอ่อน พวกเขามีทักษะทางสังคมที่ดี ซึ่งคุณสมบัตินี้ถือเป็นจุดแข็งในแง่ที่ความสามารถในเรื่องการใช้กลัมน้ำมัดเล็กและความสัมพันธ์ของการกระหายยังบกพร่องอย่างชัดเจน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการขาดหายไปของยีนส์ LIM – Kinase (LIMK) ด้วยยีนส์นี้เกี่ยวข้องกับการสร้างโปรตีน Kinase ซึ่งเป็นส่วนประกอบสำคัญของการส่งสัญญาณภายในเซลล์และการ

พัฒนาของสมอง Ewart และคณะรายงานในปี ค.ศ.1993 ว่าผู้ป่วยเหล่านี้มีระดับสติปัญญาตั้งแต่ปกติไปจนถึงปัญญาอ่อนระดับรุนแรงโดยเฉลี่ยมักจะอยู่ในเกณฑ์ปัญญาอ่อนระดับเล็กน้อย

สาเหตุไม่ทราบแน่ชัดอาจพบการถ่ายทอดจากพ่อแม่ไปสู่ลูกได้ (ยุกฟอง ศรีประสาธน์. 2549: 10)

4.5 พัฒนาการทางด้านภาษา

ด้านการสื่อสารไม่ดี เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ อาจจะแสดงออกว่ามีการพัฒนาการช้าทุกด้านและเรียนรู้ได้ยากจากระดับน้อยไปจนถึงระดับรุนแรง

ด้านภาษา ส่วนใหญ่ทักษะด้านการใช้ภาษาของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จะค่อนข้างช้าในระยะแรกๆ แต่พอเข้าโรงเรียนแล้วทักษะด้านนี้ก็จะไปได้ดีกว่าเด็กคนอื่น ๆ ในชั้นเดียวกันมาก พวกเขาจะพูดอย่างคล่องไหลลื่นและถูกต้อง ใช้คำศัพท์ที่ Excellent แต่บางครั้งก็จะปกปิดว่าเขาไม่เข้าใจ มีความสามารถต่ำในการโต้ตอบประโยคสนทนาในหัวข้อเรื่องเดิม (Special Child Center. 2552: Online)

นักวิจัยหันมาให้ความสนใจเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ไม่นานมานี้เพราะลักษณะการรู้คิดที่น่าทึ่งของคนกลุ่มนี้ (Intriguing cognitive profile) ทั้งๆ ที่ IQ โดยรวมแค่ 50-60 เท่านั้นแต่กลุ่มนี้มีข้อเด่นด้านทักษะการใช้ภาษา (Expressive vocabulary), โครงสร้างความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์(Syntax), และเรื่องความหมาย(ทางภาษาศาสตร์) (Semantics) รายงานกรณีศึกษาพบว่าบุคคลในกลุ่มอาการวิลเลียมส์ มีพรสวรรค์พิเศษในเรื่องดนตรีซึ่งแต่ละคนระดับไม่เท่ากัน แต่ในทางตรงกันข้าม บุคคลกลุ่มนี้ด้อยในกิจกรรมที่ใช้สายตา - จินตนาการ (Visual-spatial) เช่นการวาดรูปเป็นอย่างมาก (Rosner. 2004: 346-347)

5. งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์

Rosner.(2004 : 346-348)ได้ศึกษาความสามารถทางสังคมในชีวิตประจำวันของบุคคลที่มีความบกพร่องทางพันธุกรรม 3 ประเภท(พราเดอร์-วิลลี, วิลเลียมส์และดาวน์ซินโดรม) โดยใช้ผลจากพ่อแม่ที่ทำรายการตรวจสอบพฤติกรรมความสามารถทางสังคมและกิจกรรมของเด็กโดย Achenbach (Achechbnach's Child Behavior Checklist: CBCL) เพื่อตรวจสอบพฤติกรรมที่แสดงความสามารถทางสังคมของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ 58 คน, กลุ่มอาการพราเดอร์-วิลลี 54 คน, และกลุ่มอาการดาวน์ 65 คน ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มอาการดาวน์ได้คะแนนด้านความสามารถทางสังคมโดยรวมสูงสุดขณะที่กลุ่มอาการพราเดอร์-วิลลี ได้คะแนนด้านพฤติกรรมที่แสดงต่อคนอื่นต่ำที่สุด กลุ่มอาการวิลเลียมส์ ได้คะแนนทักษะด้านการทำงานและการทำงานบ้านน้อยที่สุด และกลุ่มอาการดาวน์ได้คะแนนทักษะด้านกิจกรรมที่ไม่ใช่กีฬา น้อยที่สุด หากพิจารณาที่กิจกรรมด้านดนตรีซึ่งเป็นที่ยอมรับสำหรับกลุ่มอาการวิลเลียมส์และกลุ่มอาการดาวน์ แต่กลุ่มอาการวิลเลียมส์มีจำนวนคนที่เล่นเครื่องดนตรีมากกว่ากลุ่มอาการพราเดอร์-วิลลี ชอบเล่นภาพตัวต่อ (Jigsaw) มากกว่ากลุ่มอื่นถึง 5 - 25 เท่าและกลุ่มอาการวิลเลียมส์

ทำกิจกรรมสหสาขาการด้านการใช้สายตา-จินตนาการ(Visual-spatial) น้อยที่สุดงานวิจัยพบว่า กลุ่มอาการวิลเลียมส์ และกลุ่มอาการดาวน์มีอายุ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถทางสังคมแต่กลุ่ม พราเดอร์-วิลลีไม่เป็นดังนี้

ภาษาและความเข้าใจภาษา

1. ความหมายของภาษา

วาร์โ เพ็งสวีสต์ (2544 : 76) กล่าวว่า ภาษาเป็นความสามารถในการเข้าใจเรื่องคำสั่ง ความหมายของคำพูดตลอดจนมีความสามารถในการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจในการเรียนรู้ภาษามีทั้งหมด 3 ด้าน

1. การรับรู้ทางภาษา (ความสัมพันธ์, การตอบคำถามสั้นๆ, การปฏิบัติตามคำสั่ง)
2. การแสดงออกทางภาษา (การพูด, การเขียนและการใช้กริยาท่าทาง)
3. ความสามารถทางภาษา (ความเข้าใจทางภาษาและการรับรู้ทางภาษา)

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2548 : 11) กล่าวว่า ภาษาเกิดขึ้นจากความจำเป็นของมนุษย์ ผู้ที่ต้องติดต่อสัมพันธ์กัน การแสดงตามเคลื่อนไหว้วยะให้มีความหมายเข้าใจซึ่งกันและกัน อย่างหนึ่ง ด้วยการเปล่งเสียงให้มีความหมาย เข้าใจซึ่งกันและกัน ปัจจุบันภาษาพูดใช้มาก เพราะขยายคำได้ไม่มีจำกัด

ภาษาเป็นทักษะที่มนุษย์ใช้ในการสื่อความหมาย สัญลักษณ์ทางวาจา หมายถึง คำพูด ภาษาเป็นการแสดงออกของความคิด นั่นคือคำพูดใช้อย่างไร ส่วนการพูดเป็นการออกเสียง คำพูดเป็นรูปแบบและแสดงออกมาอย่างไร

การรับรู้ทางภาษาหรือการฟังประกอบด้วยการแยกแยะสิ่งที่ได้ยิน การจำสิ่งที่ได้ยิน ความเข้าใจและความคิดความเข้าใจ ส่วนการแสดงออกทางภาษา หมายถึงแสดงท่าทางและ คำพูดที่มีทั้งปริมาณและคุณภาพ

จากความหมายดังกล่าวสรุปว่า ภาษาเป็นใช้ในการสื่อสารความหมายที่เป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิตประจำวันในการติดต่อสื่อสารซึ่งแสดงท่าทางและคำพูดในการ ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และสัญลักษณ์ที่ใช้แสดงแทนความคิด เพิ่มความเข้าใจ ชีวิตและช่วยให้สามารถดำเนินตนอยู่ในสังคมหนึ่งๆ ได้แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. การรับรู้ทางภาษา (ความสัมพันธ์, การตอบคำถามสั้นๆ, การปฏิบัติตามคำสั่ง)
2. การแสดงออกทางภาษา (การพูด, การเขียนและการใช้กริยาท่าทาง)
3. ความสามารถทางภาษา (ความเข้าใจทางภาษาและการรับรู้ทางภาษา)

2. พัฒนาการทางภาษาพูด

ลักษณะที่สำคัญของพัฒนาการทางภาษาพูด การที่เด็กจะเรียนรู้ด้านภาษานั้น จะต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่างๆ ดังนี้ คือ

1. การเข้าใจภาษาที่ผู้อื่นพูด ความสามารถที่จะเข้าใจคำพูดของผู้อื่นต้องอาศัยความรู้ศัพท์ต่างๆ เป็นพื้นฐาน ทำนองเดียวกับผู้ใหญ่เรียนภาษาต่างประเทศก็ต้องรู้ศัพท์มากพอควรจึงจะจับความได้ และอาจเข้าใจภาษาก่อนจะพูดได้ เด็กก็เช่นกัน เด็กอาจจะเข้าใจท่าทางการพูด การกระทำ แต่อาจจะไม่เข้าใจคำ ประโยคที่พูดในการพัฒนาการความเข้าใจนั้น เด็กจะมีการตอบสนองต่อสื่อภาษาพูดและสำเนียงที่เขาได้ยินในสภาพการณ์ต่างๆ เด็กจะเรียนรู้ความหมายของคำ จากสถานการณ์ จากท่าทาง เช่น การยิ้ม สุ่มเสียงที่พูดจากการศึกษาของบอสซาร์ด พบว่า เด็กและแม่จะติดต่อสื่อความหมายกันได้จากภาษาพูดของแม่ สีหน้าและท่าทางของแม่ (ศรียา นิยมธรรมและประภัสร์ นิยมธรรม. 2541: 6 ; อ้างอิงจาก Bossard. 1954) การพูดกับเด็กเล็กก่อนอายุ 2 ขวบ ต้องใช้ท่าทางประกอบคำพูดเสมอ เพราะคำพูดสัมพันธ์กับท่าทางอยู่มาก เช่น การเงยมือ การส่ายหน้า เป็นต้น หากต้องการให้แน่ใจว่าเด็กเข้าใจคำพูดนั้น แม้แต่คำง่ายๆ ก็ต้องใช้ท่าทางประกอบ ก่อนเข้าโรงเรียนเด็กจะรู้คำศัพท์มากพอที่จะเข้าใจคำพูดเรื่องราวที่คนเล่าหรืออ่านให้ฟังได้ สามารถแยกความเหมือน และความแตกต่างในคำง่ายๆ ได้ การได้ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ จะช่วยในการพัฒนาภาษา และความเข้าใจคำศัพท์ของเด็ก

2. การเรียนรู้คำศัพท์ การเรียนรู้คำศัพท์พิจารณาได้ 2 ด้าน คือคำศัพท์ทั่วไป และคำศัพท์เฉพาะ

2.1 คำศัพท์ทั่วไป ได้แก่ คำที่มีความหมายใช้กันแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับเป็นที่เข้าใจกันในกลุ่มคนทั่วไป เป็นคำที่พบในชีวิตประจำวัน เช่น ชื่อคน ชื่อสัตว์ ชื่อสิ่งของ เป็นต้น ศัพท์ประเภทนี้มีประโยชน์และเข้าใจง่าย จึงเป็นคำศัพท์ที่เด็กเรียนรู้ได้ก่อนในทุกระดับอายุ แม้ว่าการเรียนรู้นั้นจะเป็นการเรียนรู้ความหมายมากกว่าลักษณะทางไวยากรณ์ก็ตาม

2.2 คำศัพท์เฉพาะ ได้แก่ คำที่มีความหมายเฉพาะเจาะจง และใช้ได้บางสถานการณ์เท่านั้น ในวัยเด็กตอนต้น เช่น ระยะที่เด็กมุ่งพัฒนาการใช้คำศัพท์ทั่วไป จึงไม่ได้มุ่งเพิ่มคำศัพท์เฉพาะมากนัก เด็กจะเพิ่มคำศัพท์เฉพาะขึ้นจากวัย 3 ขวบ เป็นต้นไป คำศัพท์เฉพาะดังกล่าว ได้แก่ คำศัพท์ประเภทลงตา คือคำที่เด็กต้องใจ โดยที่อาจไม่รู้ความหมายจึงจำมาพูดผิดๆ ถูกๆ แต่ด้วยความภูมิใจ คำศัพท์ประเภทแสดงและภาษาลับเฉพาะซึ่งเป็นรหัสเฉพาะกลุ่ม

3. การสร้างประโยค เด็กต้องเรียนรู้การสร้างประโยค โดยปกติเด็กมักเอาคำมาต่อกันโดยใช้กริยาท่าทางประกอบไปด้วย เมื่อโตขึ้นเด็กก็จะค่อยๆ เรียนรู้การสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของภาษาไปตามวัย

4. การออกเสียง เด็กจะเลียนเสียงตามที่ตนได้ยินจากสิ่งแวดล้อม ในครั้งแรกอาจยังไม่ชัดเจน แต่ก็ก้าวหน้าขึ้นตามวัยจนสามารถออกเสียงพูดให้ผู้อื่นเข้าใจการพูดชัดเจนแค่ไหน

ก็ขึ้นอยู่กับอัตราส่วนในการพัฒนาการอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงและการได้รับคำแนะนำช่วยเหลือจากพ่อแม่ผู้ใกล้ชิด (ศรียา นิยมธรรมและประภัสร์ นิยมธรรม. 2541: 6-12)

3. ทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการด้านภาษา (Theories Language Development)

3.1 ทฤษฎีความพึงพอใจในตนเอง (The Autism Theory หรือ Autistic Theory)

ผู้คิดตั้งทฤษฎีนี้คือ โฮบาร์ทโมว์เรอร์ (Hobart Mowrer) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน เขาให้ชื่อทฤษฎีของเขาว่า Autism Theory หรือ Autistic Theory of Speech Acquisition เขาทดลองการสอนพูดกับนก และพบว่านกจะเลียนเสียงพูดของคนเฉพาะเสียงหรือคำที่ผู้ฝึกพูดด้วยเวลาที่มันอิ่ม หรือลูบไล้ด้วยความรัก นอกจากนี้คำเหล่านี้ยังทำให้นกเพลิดเพลินและเป็นสุข การที่นกแก้ว นกขุนทอง สามารถทำเสียงต่างๆ ได้หลายๆ เสียงนี้เองจึงมีบางเสียงเมื่อนกได้ยินเสียงที่ตัวมันเองเปล่งออกมาคล้ายคลึงกันเสียงที่นำความปิติมาให้ขณะกินอาหารหรือถูกลูบไล้ด้วยความรัก มันจึงเลียนเสียงตามไปด้วย การให้รางวัลอย่างเหมาะสมจะทำให้การเลียนเสียงของนกดีขึ้น จนสามารถพูดเป็นคำเป็นประโยคได้ เช่น “แก้วจ่ากินข้าว” เสียงที่เปล่งออกมาจะเป็นลักษณะของการให้รางวัลแก่ตนเอง คำว่า autism คือการให้รางวัลแก่ตนเองในแง่ของกระบวนการที่ทำเขานำหลักจากทฤษฎีมาใช้ในการเรียนรู้ของเด็กในการหัดพูดคำแรกและเชื่อว่าใช้ได้เช่นแม่พูดคำว่า “แม่” หรือ “ลูก” เป็นพันๆ ครั้ง ขณะป้อนข้าวอาบน้ำเล่นแก้กล่อมให้ จึงพบว่าบางครั้งเด็กก็เปล่งเสียง “แม่” ขณะเล่นเสียงและยังคำพูดนี้ทำให้เด็กมีความรู้สึกปลื้มก็จะมีพูดซ้ำมากกว่าพยางค์หรือคำอื่นที่ไม่มีความหมายให้จดจำเป็นพิเศษ ด้วยวิธีนี้ทำให้เด็กพัฒนาการถ้อยคำที่ใช้ในภาษามากขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรางวัลที่เด็กจะได้รับจากแม่ ส่วนในแง่ของปัญหาด้านความเข้าใจซึ่งมักมีผู้กังขานั้น ก็อธิบายได้ว่าความหมายของเด็กอาจเกิดจากการโยงความสัมพันธ์ เช่น เมื่อพูด “แม่” แม่ปรากฏตัวหรือเข้าใจความหมายคำว่า “ลูก” โดยชี้ให้ดูในกระจก (ศรียา นิยมธรรมและประภัสร์ นิยมธรรม. 2541: 6-9)

สรุป ทฤษฎีนี้ถือว่า การเรียนรู้การพูดของเด็กเกิดจากการเลียนเสียงอันเนื่องมาจากความพึงพอใจที่จะได้ทำเช่นนั้น โมว์เรอร์ (Mowrer) เชื่อว่าความสามารถในการฟังและความเพลิดเพลินจากการได้ยินเสียงผู้อื่นและเสียงตัวเอง เป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาการทางภาษา

3.2 ทฤษฎีการเลียนแบบ (The Imitation Theory)

ทฤษฎีนี้เชื่อว่า พัฒนาการพูดนั้นเกิดขึ้นหลายทาง โดยอาศัยการเลียนแบบซึ่งอาจเกิดได้จากการมองเห็นหรือการได้ยินเสียง ผู้ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับกาเลียนแบบในการพัฒนาภาษาอย่างละเอียดคือ ลูวิส (Lewis. 1951)

การเลียนแบบของเด็กเกิดจากความพอใจและความสนใจของตัวเองเป็นปฐม ปกติช่วงความสนใจของเด็กนั้นสั้นมาก เพื่อที่จะชดเชยเด็กจึงต้องมีสิ่งเร้าซ้ำๆกันจึงทำให้เด็ก มักพูดซ้ำๆในระหว่างการเล่นเสียง บางครั้งก็ใช้การเคาะโต๊ะ เคาะจังหวะไปด้วยเมื่อศึกษาถึง กระบวนการเลียนแบบภาษาพูด ก็พบว่า จุดเริ่มต้นเกิดเมื่อพ่อแม่เลียนแบบเด็กในระยะเล่น เสียง เช่นเด็กชอบพูดย่ำพยางค์ “แม่” เมื่อเสียงที่เด็กเปล่งออกมานั้น ก่อให้เกิดความสนใจเด็กก็ สามารถซ้ำอีกและเป็นจังหวะเดียวกันกับที่มาปรากฏตัวเข้ามา เด็กจึงหยุดพูด แต่แม่อาจไม่ สังเกตและอาจพูดกับลูกว่า “แม่เหอะคะ?” “หาแม่เหอะคะ” นี่เองเท่ากับได้ไปสร้างความสนใจของ เด็กขึ้นมาใหม่ เด็กก็ปรารถนาจะทำต่อไป อาจเปล่งเสียงคนเดียวซ้ำๆ กันก็ได้ ในขณะที่แม่อาจ กระวีกระวาดไปเล่าให้พ่อฟังว่าลูกเรียกแม่ได้แล้ว เมื่อไรที่เด็กสามารถใช้คำเพื่อการติดต่อได้ เหมาะเจาะกับเหตุการณ์เช่น “แม่ มานี่” “แม่ อุ้มหน่อย” จึงจะถือว่าเด็กสามารถพูดคำแรกได้ แล้ว ก้าวแรกในการสอนให้เด็กพูด ควรเป็นการเลียนแบบเสียงที่เด็กพูดในระหว่างการเล่นเสียง และอาจสร้างความสนใจด้วยการตบโต๊ะ เคาะจังหวะเด็กจะได้หันมามอง การขัดจังหวะก็ควรทำ ก่อนเด็กจะหยุดกิจกรรม เช่น ขณะเด็กกำลังพูด บ๊อบบ๊อบ ซ้ำๆ พ่อแม่ก็เข้ามาขัดจังหวะทันทีที่ เด็กพูด บ๊อบคำแรก ซึ่งจะทำให้เกิดภาวะที่เด็กฟังพอใจได้มากที่สุด และจะทำให้เด็กสนใจพูดต่อ ได้นานและดังกว่าเดิม ในระยะแรกก็ทำเพียง 2-3 เสียง แล้วให้เรียนรู้ความหมายไปด้วย เช่น เมื่อเด็กพูดคำว่า “แม่” หรือ “พ่อ” แม่หรือพ่อ ก็ควรปรากฏตัวและเมื่ออุ้มลูกขึ้นก็ควรพูดไปด้วย หัดใช้คำนั้นในสถานการณ์ต่างๆผลสุดท้ายเด็กจะโยงความเข้าใจจากเสียงไปยังบุคคลและเข้าใจ ความหมายได้

เด็กควรได้รับการฝึกจนกระทั่งมีคำตอบที่คงที่ มีความอยากพูดซ้ำๆเมื่อพ่อแม่ มาพูดหยอกเล่นด้วยขณะที่เล่นเสียง พ่อแม่ควรใช้ระยะเงียบมาช่วยฝึกด้วย เช่น ช่วงว่าง ระหว่างการทำเสียงอ้อแอ้ เด็กจะหยุดเงียบ แม่อาจสร้างความสนใจเด็กใหม่โดยเร้าให้พูด “แม่ๆ” ถ้าเด็กตอบสนองด้วยการเลียนแบบ ก็ควรให้ฝึกต่อไป ขั้นถัดไปคือการหัดพูดเป็นคำในการฝึก ทั้งสองขั้นนี้พ่อแม่จำเป็นต้องเลือกเวลาที่เหมาะสมแล้วจะพบว่าเด็กใช้คำได้เหมาะสมเจาะกับเหตุการณ์ หรือ ทำทางอาจกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า การหัดพูดครั้งแรกของเด็กได้มาโดยวิธีการของความ สม่่าเสมอปกติเด็กคุ้นกับเสียงและทำทางก่อนแล้วเช่น “สวัสดี” “ไม่” หรือ “แม่” เด็กรู้จักคำมา ก่อนแล้วเพียงแต่คอยความสม่่าเสมอหรือความคงที่ของความหมายจากผู้ใหญ่ ทำทางเป็นสิ่งที่ สำคัญในการช่วยให้เด็กพูดคำแรกได้

สิ่งที่ควรระลึกคือ การที่เด็กจะหัดพูดได้หรือไม่นั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เด็ก ต้องการทำตามคำสั่งหรือคำขอร้องซึ่งพ่อแม่มักชอบใช้โดยไม่รู้ตัวเช่น “พูด.....ซิ” “พูด.....ให้ ลูกซิ” โดยเฉพาะคำที่พูดไม่ชัด นักแก้ไขการพูดรู้ดีว่าภาวะที่เหมาะสมในการหัดนั้นจะช่วยให้ เด็กพูดให้ชัดได้ เช่นเดียวกับพ่อแม่สามารถสอนให้ลูกพูดคำแรกได้

ภาษาในด้านการให้รางวัลทางอ้อม ว่ามีบทบาทต่อพฤติกรรมของเด็กกล่าวคือ เมื่อแม่ทำเสียงนำให้ลูกพร้อมกับเอาอาหารมาให้โดยเกือบจะพร้อมกันนั้นเองเด็กจะหันศีรษะไป

รับอาหารและในขณะที่แม่เปล่งเสียงนั้น เด็กอาจทำกริยาอย่างอื่นด้วย เช่น หันมามอง ยิ้ม จนบางครั้งแม้เมื่อไม่มีอาหารหากได้ยินเสียงแม่ ลูกก็มีพฤติกรรมเหมือนเดิม คือหันศีรษะมาและยิ้มด้วย

ดังนั้นเด็กที่มีเสียงพูดเหมือนพ่อแม่มาก ก็คือเด็กที่ได้รับการเสริมกำลังมากกว่าเด็กคนอื่นนั่นเอง ยิ่งพ่อแม่ตอบสนองอย่างเต็มอกเต็มใจและร่าเริงเมื่อเด็กพูด “แม่ – แม่” มากกว่าเมื่อพูดคำที่ไร้ความหมายแล้วพยางค์ก็คล้ายคลึงกับพยางค์ที่มีความหมาย เช่น มม มม และสังเกตเห็นว่าแม่กระวีกระวาดเอาน้ำหรือนมที่ตัวต้องการมาให้ ก็จะทำให้พยางค์นั้นปรากฏบ่อยยิ่งขึ้นวิธีการแบบนี้เองที่เป็นการหัดพูดซึ่งจะทำให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาได้คล้ายคลึงกับการพูดของผู้ใหญ่

3.3 ทฤษฎีการรับรู้ (Motor Theory of Perception)

ในบางครั้งเด็กจะพูดคำที่ไม่เคยพูดหรือไม่เคยถูกสอนให้พูดมาก่อนเลยแม้แต่ในระยะเวลาเล่นเสียงก็มิได้เปล่งเสียงที่คล้ายกับคำนั้น จึงสงสัยว่าเด็กเรียนรู้ได้อย่างไรทฤษฎีนี้ให้คำตอบในแง่นี้

ลิเบอ์แมน (Lieberman) ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า การรับรู้ทางการฟังขึ้นอยู่กับการเปล่งเสียงจึงเห็นได้ว่าเด็กมักจ้องหน้าเวลาเราพูดด้วย ทำนองเดียวกับเด็กหูตึง การทำเช่นนั้นอาจเป็นเพราะเด็กฟัง พูดซ้ำด้วยตนเองหรือหัดเปล่งเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปากแล้วจึงเรียนรู้คำ

3.4 ทฤษฎีสภาวะติดตัวมาแต่กำเนิด (Innateness Theory)

ชอมสกี (Chomsky) นักภาษาศาสตร์อเมริกันเป็นผู้คิดทฤษฎีนี้ เขาอธิบายว่าเด็กทุกคนเกิดมาพร้อมกับเครื่องมือในการเรียนรู้ภาษา (Language Acquisition Device) ซึ่งเรียกว่า แอล เอ ดี (L.A.D.) เครื่องมือนี้จะเป็นฝ่ายรับข้อมูลทางภาษา ซึ่งจากประโยคต่างๆ เด็กก็จะเกิดการเรียนรู้กฎต่างๆ ทางไวยากรณ์ที่มีใช้ในภาษา กฎทางไวยากรณ์ต่างๆ นี้ คือ ความรู้ในภาษา (Competence)

ทฤษฎีนี้มีผู้วิพากษ์วิจารณ์มาก เพราะไม่ทราบว่ แอล เอ ดี อยู่ที่ไหน จึงดูไร้เหตุผล นอกจากนั้นการระบุว่า แอล เอ ดี รับเฉพาะข้อมูลทางภาษาโดยไม่พิจารณาสถานการณ์อื่นๆ เช่น ความสัมพันธ์ของบุคคลต่อสิ่งแวดล้อม ก็ดูจะผิดธรรมชาติ นอกจากนี้ในการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กนั้น เด็กจะต้องเรียนรู้ทั้งระดับเสียงและระบบเสียง (Phonetics and Phonology) ระดับความหมาย (Semantics) และระดับไวยากรณ์ (Syntax) แต่ความรู้ในภาษาตามทัศนะของชอมสกีนั้นหมายถึงกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์อย่างเดียวและละทิ้งระดับเสียง ระบบเสียง ตลอดจนระดับความหมายโดยสิ้นเชิง ทฤษฎีของเขาจึงไม่ได้รับการยอมรับโดยทั่วกัน

3.5 ทฤษฎีความสัมพันธ์ (Interaction Theory)

ได้มีนักสังคมวิทยาาสตร์และนักจิตวิทยาาสตร์กลุ่มหนึ่งเสนอขึ้นโดยกล่าวว่าคนเราเกิดมานั้นจะต้องมีบางสิ่งบางอย่างติดตัวมาซึ่งทำให้คนผิดไปจากสัตว์อื่นแต่ไม่ใช่ แอล เอ

ดี สิ่งนั้นคือความสามารถในการเรียนภาษา (Language Capacity) และความรู้เกี่ยวกับโลก (Cognitive Knowledges) พร้อมทั้งมีความสัมพันธ์ต่อกันกับคน เด็กก็จะเกิดการเรียนรู้ภาษาขึ้นมา

ทฤษฎีนี้เห็นว่า พัฒนาการทางภาษาของคนเรานั้น จะต้องมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับพัฒนาการด้านความรู้เกี่ยวกับโลก และการเรียนรู้ดังกล่าวจะเกิดการที่เด็กได้มีความสัมพันธ์กับบุคคลในสังคมรอบ ๆ ตัว เด็กจะสร้างระบบการพูด ระบบภาษาของตนเองขึ้นมา โดยมีแม่เป็นผู้ดูแลช่วยเหลือระบบภาษาของเด็กจะค่อย ๆ พัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อพัฒนาการทางความรู้เกี่ยวกับโลกมีมากขึ้น ทฤษฎีนี้เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางเพราะสมเหตุสมผลอยู่มาก

นอกจากนี้ยังมีทฤษฎีพัฒนาการทางภาษาอื่นๆ อีก เช่น

ทฤษฎีความบังเอิญจากการเล่นเสียง (Babble Luck) ซึ่งธอร์นไคล์ (Edwar L. Thorndike) เป็นผู้คิดโดยอธิบายว่าเมื่อเด็กกำลังเล่นเสียงอยู่นั้น เผอิญมีบางเสียงไปคล้ายกับเสียงที่มีความหมายในภาษาพูดของพ่อแม่ พ่อแม่จึงให้รางวัลในทันที ด้วยวิธีนี้เด็กจะพัฒนาการทางภาษาไปเรื่อย

ทฤษฎีชีววิทยา (Biological Theory) ของอีริค เลนเนเบอร์ก (Eric Lenneberg) เชื่อว่าพัฒนาการทางภาษานั้นมีพื้นฐานทางชีววิทยาเป็นสำคัญกระบวนการที่คนพูดได้ก็เกิดจากการที่คนสามารถถ่ายทอดภาษากันได้

ทฤษฎีการให้รางวัลของแม่ (Mother Reward Theory) จอห์น ดอลลาร์ด (John Dollard) และนีล มิลเลอร์ (Neel Miller) เป็นผู้คิดตั้งทฤษฎีนี้ โดยย่ำเกี่ยวกับบทบาทของแม่ในการพัฒนาภาษาของเด็กว่า ภาษาที่แม่ใช้ในการเลี้ยงดูเพื่อสนองความต้องการของลูกจะเป็นเหตุให้เกิดภาษาพูดแก่ลูก (ศรียา และประภัสร์ นิยมธรรม. 2519: 25-30)

สรุปทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการด้านภาษาของมนุษย์ได้มีผู้คิดค้นและตั้งทฤษฎีขึ้นมา เกี่ยวกับพัฒนาการด้านภาษามากมายหลายทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีความพึงพอใจแห่งตน ทฤษฎีการเลียนแบบ ทฤษฎีเสริมกำลัง ทฤษฎีการรับรู้ ทฤษฎีสภาวะติดตัวมาแต่กำเนิด ทฤษฎีความสัมพันธ์ นอกจากนี้ยังมีทฤษฎีพัฒนาการทางภาษาอื่นๆ ทฤษฎีความบังเอิญจากการเล่นเสียง ทฤษฎีชีววิทยา ทฤษฎีการให้รางวัลของแม่

อายุ(ปี)	ระดับสติปัญญา			
	Mild	Moderate	severe	Profound
3	เรียกชื่อสิ่งต่างๆ	พูดได้ 4 - 6 คำ	พูดได้ 1-2 คำ	พูดไม่ได้
6	พูดได้ 300 คำ	เรียกชื่อสิ่งต่างๆ	พูดได้ 4-6 คำ	พูดได้ 1-2 คำ
9	พูดเป็นประโยค	พูดได้ 300 คำ	เรียกชื่อสิ่งต่างๆ	พูดได้ 4 - 6 คำ
12	สนทนาโต้ตอบ	พูดเป็นประโยค	พูดได้ 300 คำ	พูดได้เป็นวลี
15	สนทนาโต้ตอบ	สนทนาโต้ตอบ	พูดเป็นประโยค	พูดได้ 300 คำ

(กาญจนลักษณ์ สัจจลักษณ์.ม.ป.ป. : 2 ; อ้างอิงจาก Grossman. 1973)

การส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาและการพูดเพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเกิดการเรียนรู้ภาษา จะต้องอาศัยประสบการณ์ซึ่งได้จากสิ่งแวดล้อม โดยที่เด็กได้รับรู้สิ่งต่างๆ ทางสายตา การได้ยิน และประสาทสัมผัสอื่นๆ ดังนั้นสิ่งแวดล้อมที่มีการพูดสื่อสารภาษาจึงมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็กผู้ที่ใกล้ชิดและเกี่ยวข้องกับเด็กสามารถที่จะช่วยกระตุ้นให้เด็กมีพัฒนาการด้านภาษาและการพูดดังนี้

- สอนให้เด็กใช้ประสาททุกส่วนในการรับรู้
- เลือกสอนคำที่เด็กใช้หรือพบในชีวิตประจำวันมากที่สุดก่อน โดยเฉพาะ

คำนามซึ่งเด็กสามารถมองเห็นและสัมผัสได้

- ควรใช้ภาษาเดียวกับเด็กตลอดเวลา
- พูดกับเด็กและให้เด็กได้มีโอกาสโต้ตอบบ้างเพื่อทำให้เด็กรู้สึกว่าการพูดมีความสำคัญในการดำรงชีวิต

ความสำคัญในการดำรงชีวิต

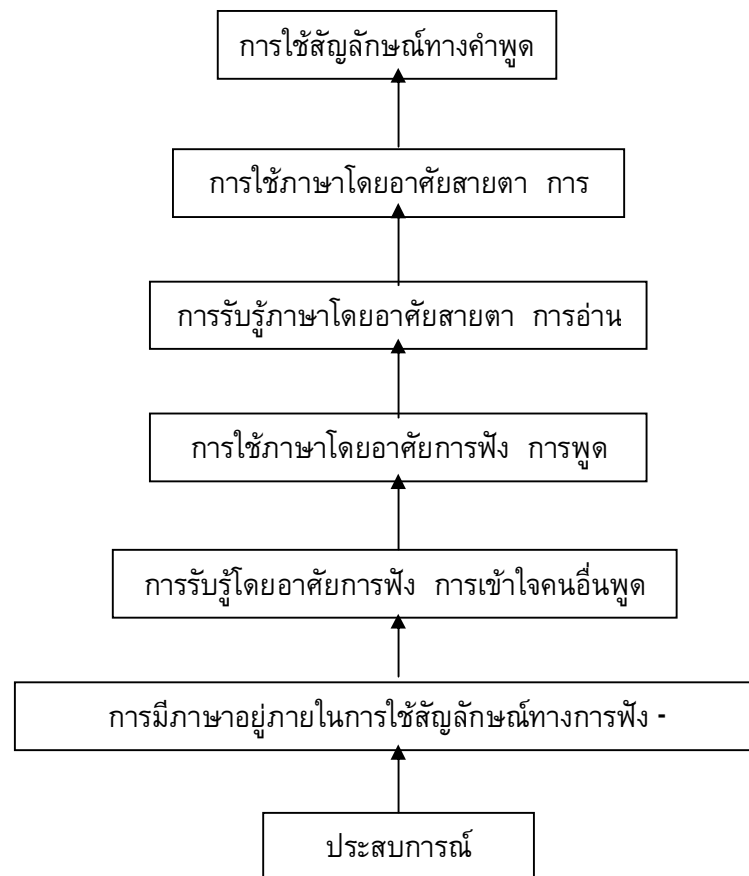
- อาจจะต้องใช้ท่าทางประกอบคำพูดบ้างในช่วงแรกๆ
- ยอมรับคำพูดของเด็กที่คล้ายคลึงกับคำพูดที่ถูกต้อง ไม่จำเป็นต้องให้เด็กพูดให้ชัดเจนก่อนและมาพยายามแก้ไขให้เด็กพูดให้ชัดเจนทันทีที่เด็กเริ่มหัดพูด(กาญจนลักษณ์

สัจจลักษณ์. ม.ป.ป. : 4)

จากเอกสารดังกล่าวสรุปว่า หลักการสอนการพูดสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาและการพูด ทำให้เกิดการเรียนรู้ จะต้องคำนึงถึงระดับสติปัญญาและพัฒนาการทางภาษา และการพูดของเด็กเป็นหลัก สอนให้เด็กมีความเข้าใจภาษาก่อนสอนให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่ง ให้เด็กพูดตามคำศัพท์ที่สอนไปแล้วเอง สอนคำศัพท์ที่ง่าย ๆ เป็นรูปธรรมและใช้อุปกรณ์ของจริง หุ่นจำลองหรือรูปภาพ

4. ขั้นตอนในการพัฒนาการทางภาษาพูด

ลำดับขั้นของพัฒนาการภาษาพูด ในขวบแรกของชีวิตพื้นฐานขั้นต้น ในการเรียนรู้ภาษา คือ ประสบการณ์ที่มีความหมายต่อเขา มีการรับรู้ทางภาษาจนสามารถเข้าใจคำพูด เด็กจะเริ่มเป็นฝ่ายแสดงออกด้วยการใช้คำพูดบ้าง การพูดของเด็กในขั้นแรกเป็นไปในทำนองเดียวกันกับการรับรู้คือคำพูดง่าย ๆ พูดในสิ่งที่เห็นรูปธรรม เช่น การเรียกชื่อสัตว์ สิ่งของ เป็นต้น การเริ่มใช้คำนี้เป็นรากฐานสำคัญของการใช้ภาษาพูดในขั้นต่อไปขณะเดียวกัน การได้ยินเสียงที่ตนเองพูดสะท้อนกลับมาก็มีบทบาทสำคัญในการช่วยให้เด็กรับรู้และคิดถึงสิ่งที่ตนพูดไปด้วย พัฒนาการทางภาษาพูดจึงอยู่ในช่วงการรับรู้ และเมื่ออายุปีที่สองการแสดงออกทางภาษาโดยการพูด จึงจะมีบทบาทปรากฏชัด และอย่างน้อยเมื่ออายุ 5 ขวบไปแล้ว จึงจะสามารถอ่านเขียนได้ตามลำดับเขียนเป็นภาพได้ดังนี้ (ศรียา และประภัสร์ นิยมธรรม. 2541: 111)

ลำดับขั้นของพัฒนาการทางภาษา

อายุ	จำนวนคำศัพท์ที่จำได้
12 เดือน	2-3 คำ
18 เดือน	20 คำ
24 เดือน	50-250 คำ
30 เดือน	500-1,000 คำ
36 เดือน	2,000 คำ
4-6 ปี	3,000-15,000 คำ

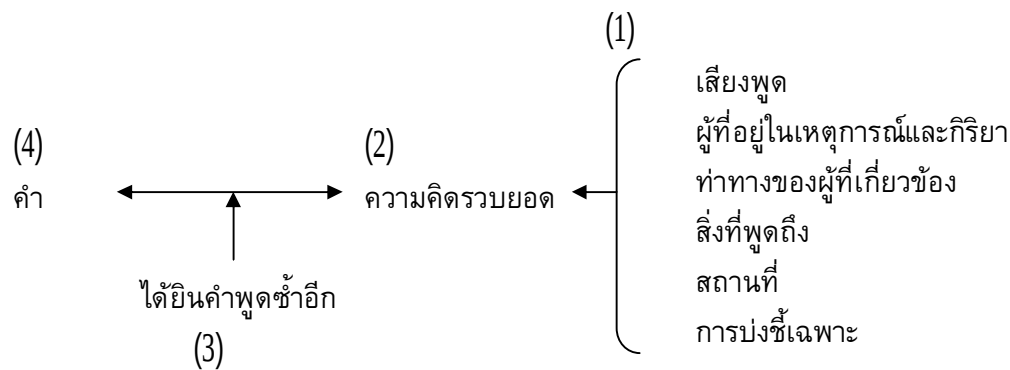
(ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม 2541 : 117-122)

การพัฒนาการใช้คำศัพท์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา จะพัฒนาแบบเดียวกับเด็กปกติ แต่เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญาใช้คำนามมากกว่ามีปัญหาในด้านการเรียนรู้คำที่ยู้งยากซับซ้อน เช่น คำศัพท์ วิเศษณ์ คำที่เป็นนามธรรม ซึ่งการพัฒนาการทางภาษาและการพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจะมีความสัมพันธ์กับระดับความสามารถทางสติปัญญาของเด็ก (เจียมใจ จีระอำพร. 2540: 1-2)

5. การพัฒนาภาษา

การพัฒนาภาษาเป็นความก้าวหน้าในการใช้ภาษา ในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น เพื่อรับรู้หรือแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และติดต่อซึ่งกันและกัน การพัฒนาภาษาแบ่งออกเป็น 2 ด้านใหญ่ๆ คือ

5.1 การพัฒนาภาษา (Language development) เป็นความก้าวหน้าในการรับรู้และเข้าใจภาษาได้แก่ การฟัง การอ่าน การอ่านสีหน้าท่าทาง และการอ่านภาษามือการพัฒนาความเข้าใจภาษาเกิดจากการที่เด็กรู้จักเชื่อมโยงเสียงต่างๆ ที่ได้ยินกับสิ่งต่างๆ ที่เด็กมองเห็นและสัมผัสได้ในขณะนั้น เกิดเป็นความคิดรวบยอดขึ้น และเมื่อได้ยินเสียงซ้ำอีก เด็กก็จะระลึกได้ว่าเป็นเสียงของอะไร เช่น เด็กได้ยินคำว่า “แม่” ซ้ำๆ ขณะที่มองเห็นแม่ และได้รับการโอบอุ้มอย่างอบอุ่น เด็กจะเชื่อมโยงคำว่า “แม่” กับคนที่เด็กเห็นขณะที่ได้ยินเสียงนั้น ต่อมาเมื่อเด็กได้ยินคำว่า “แม่” เด็กจะระลึกได้ว่า “แม่” หมายถึงใคร เป็นต้นซึ่งเด็กอาจจะเรียนรู้จากเคยได้ยินคำคำนั้นมาก่อนแล้วมาอยู่ในสถานการณ์ที่มีการใช้คำพูดนั้น และเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคำคำนั้นขึ้น ต่อมาได้ยินคำพูดซ้ำนั้นอีกเด็กจึงเชื่อมโยงคำที่ได้ยินกับความคิดรวบยอดที่มีอยู่ทำให้เด็กเข้าใจคำศัพท์ได้หรืออีกกรณีหนึ่งเด็กเกิดมีความคิดรวบยอดจากการที่เด็กได้ยินคำพูดในสถานการณ์ต่างๆ เมื่อเด็กได้ยินคำพูดนั้น ได้ตั้งภาพประกอบโดยทั่วไปแล้วเด็กจะมีจำนวนคำศัพท์ที่เข้าใจมากกว่าคำศัพท์ที่พูดได้

รูปแบบการเรียนรู้ความเข้าใจภาษา
(ที่มา : Nelson K. (1978). Child Development. 49)

5.2 ขั้นตอนการพัฒนาความเข้าใจภาษามีดังนี้

5.2.1 การตอบสนองต่อเสียง (Respond to sounds) อายุ 1 เดือน เป็นขั้นแรกของการพัฒนาภาษาซึ่งมีตั้งแต่อายุประมาณ 1 เดือน โดยเด็กจะตอบสนองต่อเสียงดังด้วยปฏิกิริยาต่างๆ เช่น สะดุ้ง ขยับตัว หรือร้องไห้ เป็นต้น

5.2.2 การสนใจต่อเสียง (Aware to sounds) อายุ 2 เดือน เป็นระยะที่เด็กเริ่มสนใจต่อเสียงต่างๆ รวมทั้งเสียงพูดของคนและเสียงของตัวเอง เด็กแสดงความพอใจ ยิ้มเมื่อได้ยินเสียง เพราะเด็กจะได้รับการตอบสนองที่ดีเช่น ได้รับการโอบอุ้มพูดคุย และเอาใจใส่เมื่อเด็กได้ยินเสียงพูดของแม่

5.2.3 การรู้ทิศทางของเสียง (Localize to sounds) อายุ 4 เดือน เด็กสามารถรู้ที่มาของเสียง โดยพยายามหันหน้าหรือก้มลงหาทิศทางของเสียง

5.2.4 การตอบสนองต่อคนรอบข้างและเข้าใจคำพูดบางคำ (Respond to specific persons, names and commands) อายุ 8 เดือน เด็กจำหน้าคนในครอบครัว รู้จักชื่อตัวเอง และเข้าใจคำพูดบางคำได้เช่น อย่า หยด ฯลฯ ซึ่งเด็กจะมีปฏิกิริยาตอบสนองเฉพาะบุคคล เช่น แสดงทางอยากให้แม่อุ้ม ไม่ให้คนแปลกหน้าอุ้ม เป็นต้น

5.2.5 ทำตามคำสั่งง่ายๆ ได้ (Follow commands) อายุ 9 เดือน เด็กเริ่มทำตามคำสั่งง่ายๆ ที่คุ้นเคยได้ เช่น สวัสดี บ้ายบาย เป็นต้น

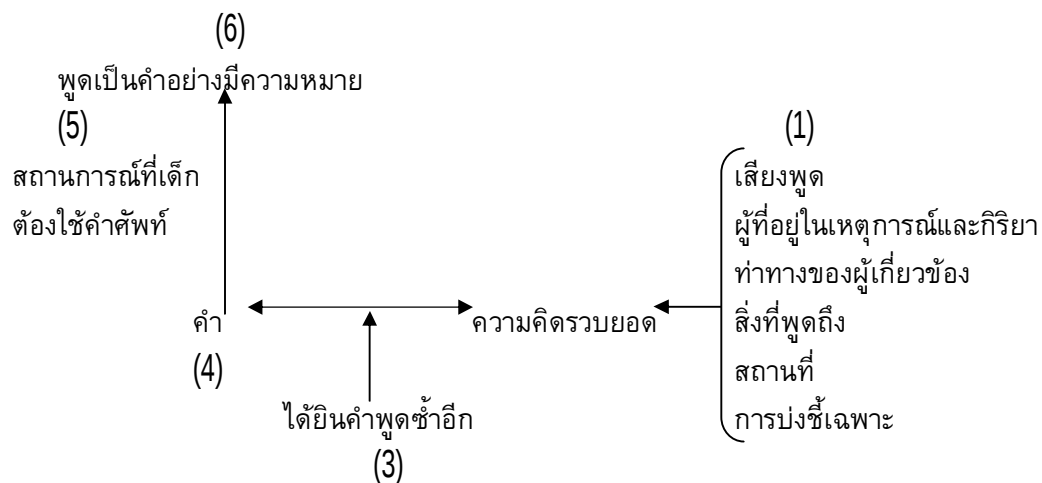
5.2.6 การเข้าใจชื่อบุคคลในครอบครัว สิ่งของ สัตว์เลี้ยงที่คุ้นเคยอายุ 1-2 ปี เด็กรู้จักชื่อบุคคลต่างๆ ในครอบครัว รวมทั้งสิ่งต่างๆ ในสิ่งแวดล้อมรอบตัวสามารถชี้ตัวชี้วัตถุในร่างกายได้ถูกต้อง 1-3 อย่างและเข้าใจคำพูดที่ได้ยินบ่อยๆ ในชีวิตประจำวันมากขึ้น เช่น เอานมไหม เอาไม่เอา เป็นต้น

5.2.7 การเข้าใจคำพูดทั่วไปในชีวิตประจำวัน อายุ 2 ปีขึ้นไป ความสามารถในการเข้าใจคำพูดขยายมากขึ้น จนสามารถเข้าใจประโยคที่ได้ยินทั้งหมดฟังเรื่องง่ายๆทำตามคำสั่ง 2-3 ขั้นตอนได้ ซื่อวัยระว่างกายได้ 7 อย่างขึ้นไป รู้จักหน้าที่ของสิ่งต่างๆในชีวิตประจำวัน คำกริยา วิเศษณ์ คุณศัพท์ และบุพบท ซึ่งการพัฒนาด้านความเข้าใจภาษาจะมีมากขึ้นตามลำดับจนเข้าใจเรื่องต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดีและสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพเต็มที่เมื่อเด็กมีอายุประมาณ 7 - 8 ปี

5.2.8 การพัฒนาด้านการแสดงออกทางภาษา (Expressive language) หมายถึง ความก้าวหน้าในการแสดงความรู้สึกนึกคิดต่างๆ ได้แก่ การพูด การเขียน การแสดงสีหน้าท่าทางและการใช้ภาษามือ การพัฒนาการพูดเกิดจากการที่เข้าใจคำศัพท์นั้นแล้วต่อมาเด็กมีความพร้อมที่จะออกเสียงพูดตาม เช่นมีความสามารถในการเลียนแบบการเคลื่อนไหวอวัยวะที่ใช้ในการพูดมีแบบอย่างการพูดที่ดี ประกอบกับมีสถานการณ์ที่เด็กต้องใช้คำศัพท์คำนั้นได้อย่างถูกต้อง ในระยะแรกๆ เด็กจะพูดคำศัพท์นั้นได้หลังจากที่เข้าใจคำนั้นมาแล้ว 6 เดือน

เด็กจะเรียนรู้คำศัพท์ต่างๆ ได้ตามลำดับดังต่อไปนี้

- 1) คำนาม เรียงลำดับจากชื่อสัตว์ สิ่งของ พืช อาหาร และสี
- 2) คำกริยา
- 3) คำคุณศัพท์
- 4) คำวิเศษณ์ คำบุพบท และอื่นๆ

รูปแบบการเรียนรู้การพูด

(ที่มา : Nelson K. (1978). Child Development. 49)

เบญจา แสงมลิ.(2545: 1 - 4)ได้กล่าวถึงศูนย์เด็กหรือโรงเรียนอนุบาลก็จะเห็น
ลักษณะเกี่ยวกับพัฒนาการของเด็กดังนี้

เด็กอายุ 2 - 4 ปี

พัฒนาการทางสติปัญญา

1. เรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมด้วยการสัมผัสและความรู้สึก
2. ความสนใจสั้น
3. พูดได้หลายคำขึ้น พูดเป็นประโยคได้เมื่ออายุ 3 ขวบ พูดบอกความต้องการ

ง่ายๆได้

4. ยังไม่เข้าใจความหมายของบางคำ เช่น ของ เดี่ยวนี้
5. ชอบเพลงง่ายๆ สั้นๆ จังหวะและการร้องซ้ำคำหรือซ้ำความ
6. ชอบเต้นและรำ
7. ชอบดูรูปภาพ

เด็กอายุ 4- 6 ปี

พัฒนาการทางสติปัญญา

1. รู้และทำสิ่งต่างๆตามที่ต้องการ
2. สังเกตและเรียนรู้สิ่งที่อยู่รอบตนเองได้
3. เมื่ออายุ 6 ปี รู้ค่าประมาณ 2,000 คำ
4. ต้องการให้ผู้ใหญ่ยอมรับตน
5. รู้จักปฏิเสธเป็น
6. ยอมทำตามผู้ใหญ่บอก
7. ชอบซักถาม ใช้คำว่า “อะไร ทำไม”
8. เริ่มเข้าใจความหมายของ “เวลา” เช่น เข้า กลางวัน กลางคืน เย็น พรุ่งนี้ วันนี้

เมื่อวานนี้

9. เลียนแบบการพูด กิริยาและการกระทำของผู้ใหญ่
10. รู้จักว่าอะไรควรทำหรือไม่
11. ชอบทำอะไรเล่นเอง
12. ชอบเต้นรำร้องเพลง เล่นสมมุติ ฟังนิทาน
13. ยังแยกแยะเรื่องจริงกับเรื่องไม่จริงไม่ได้
14. มีความอยากรู้อยากเห็น

6. ขั้นตอนการพัฒนาภาษาพูด

ศูนย์การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต (ม.ป.ป.) ได้จัดทำ
แบบประเมินทักษะพัฒนาการของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ อายุ 0-6 ปี ดังนี้

ช่วงอายุ	พัฒนาการ
0 – 1 ปี	- รับรู้ต่อเสียงที่ได้ยิน เช่น เสียงกระดิ่ง เสียงกลอง - รับรู้เสียงโดยการหยุดหรือเคลื่อนไหวร่างกายเช่น หยุดการเคลื่อนไหว ศีรษะยกแขนหรือขา - ร้องให้ด้วยเสียงที่ต่างกันเมื่อไม่สบายตัว เช่น หิว เปียกหรือเบื่อ - หันศีรษะไปตามเสียง - เล่นเสียงในคอ - เล่นเสียงซ้ำของตัวเอง - หัวเราะและยิ้ม - เล่นเสียงตามผู้อื่นและเลียนเสียงผู้อื่น - ออกเสียงพยางค์เดี่ยวซ้ำกันได้ 2-3 ครั้ง เช่น แม่ แม่ แม่ - ใช้ภาษาท่าทางได้เช่นโบกมือบ้าย บาย สั่นหัวว่าไม่เอา - ทำตามภาษาท่าทางง่ายๆได้ เช่นเอามือมาซิแล้วเด็กเอามือมาจับ - หยุดทำกิจกรรมทันทีเมื่อบอกว่า “อย่า” - ส่งของให้ได้เมื่อบอก - รับรู้คำถามง่ายๆ โดยการแสดงท่าทาง เช่น อาบน้ำไหม แล้วเด็กก็ลุกขึ้นเดินไป - เล่นเสียงคำในพยางค์ที่ไม่เหมือนกัน เช่น ปา – ปี ตา – ดี มา – มี - เลียนเสียงสูงต่ำตามผู้อื่น - รู้จักใช้คำง่ายๆ คำเดียวที่มีความหมายได้ เช่นร้อน เย็น - เล่นเสียงได้มากกว่า 5 พยางค์ เพื่อรับรู้คำพูดของคนอื่น
1 – 2 ปี	- พูดคำว่า “เอานี้” ในสถานการณ์ที่เหมาะสม เช่นขออาหาร ขอให้จับ กระโดดขึ้น – ลง อี๋ ขอให้เปิดเพลง - ออกเสียงสระได้ 3 เสียง - เมื่อถามเป็นประโยคเด็กสามารถตอบเพียงคำเดียวได้ ความหมาย เช่น “ดื่มน้ำไหม” เด็กตอบ “ดื่ม” - รับรู้เหตุการณ์เมื่อได้ยินสัญญาณเสียงว่าจะต้องทำอะไรต่อไป เช่น เมื่อได้ยินเสียงพูดว่า “ไปข้างนอกกันเถอะ” เด็กก็ไปใส่รองเท้า - เด็กเข้าใจความหมายของคำว่า “เสร็จแล้ว” - ตั้งใจฟังโคลงกลอน ทำนองเสนาะได้นาน 1-2 นาที - เด็กทำตามคำสั่งที่มี 3 พยางค์ ได้ เช่น หยุดเดินนะ ตบมือสิ ไปในครัว

ช่วงอายุ	พัฒนาการ
1 – 2 ปี	- จับอวัยวะต่างๆของร่างกายได้ 3 อย่าง เมื่อมีผู้บอก - พูดยคำที่ต่างกันได้ 5 คำ เช่น แม่ อย่า ขอ น้ำ กิน - สามารถจับหรือนำสิ่งของมาให้เมื่อมีผู้บอกได้ 5 อย่าง - บอกชื่อจริงหรือชื่อเล่นของตนเองได้เมื่อมีผู้ถาม - จับและบอกชื่อส่วนต่างๆบนใบหน้าของตนเอง เช่น หู จมูก ปาก ตา แก้ม - รู้จักใช้คำหรือท่าทางแสดงออกถึงความต้องการของตนเอง - เมื่อนำสัตว์มาให้ดูเด็กสามารถบอกชื่อสัตว์ชนิดนั้น - บอกชื่อสิ่งของที่คุ้นเคยได้เมื่อถามว่า “นี่คืออะไร” - บอกชื่อบุคคลที่คุ้นเคยหรือสัตว์เลี้ยง - บอกชื่อของเล่นที่คุ้นเคย - บอกชื่ออาหารได้ เช่น นม ขนมปัง - รู้จักขึ้นประโยคเสียงสูงท้ายประโยคคำถาม - ตอบรับหรือปฏิเสธได้เมื่อใช้ประโยคคำถาม
2 – 3 ปี	- พูดยตัวเลขตามครู 2 จำนวนหรือคำพูดได้ครั้งละ 2 ครั้ง - แตะบอกชื่อส่วนของแขน ขาของตนเองได้ เช่น แขน ขา ข้อศอก เข่า - ใช้คำพูดบอกความต้องการไปห้องน้ำ - บอกชื่อเครื่องแต่งกายได้ เช่น ถุงเท้า เสื้อ กางเกง หมวก - แสดงความเข้าใจคำที่เป็นบุรุษสรรพนามโดยสามารถทำตามคำสั่งได้ เช่น เอาของไปให้เขาสี - ใช้คำ 2 คำ มารวมกันเพื่อแสดงความต้องการ เช่น ดื่มน้ำ ดูนม กินข้าว - บอกสิ่งที่ตนเองทำในขณะนั้นได้ เช่น ไปฉี่ กินขนม - ใช้วลีที่ขึ้นต้นด้วยบุพบทตอบคำถามที่ถามด้วยคำว่า “ที่ไหน” เช่น ใน ถ้วย ใต้โต๊ะ - บอกได้ว่าเสียงที่ได้ยินเป็นเสียงของเครื่องดนตรีชนิดใด - เมื่อได้ยินเสียงที่คุ้นเคยสามารถบอกได้ว่าเสียงอะไร เช่น เสียงรถยนต์ เสียงเปิดประตู - รู้จักเอาสองคำมาใช้ด้วยกันแสดงความเป็นเจ้าของเช่นรถพ่อ กระเป๋าแม่ - เมื่อผู้ใหญ่ของ หลายๆชิ้น เด็กสามารถหยิบของให้ได้มากกว่า 1 ชิ้น - หยิบและบอกชื่อสิ่งของได้ 10 อย่าง

ช่วงอายุ	พัฒนาการ
2 – 3 ปี	- ออกเสียงพยัญชนะ เช่น บ ป พ ว ม - ทำตามคำสั่งที่มี 2 ส่วน - รู้จักใช้คำว่า “กำลัง” รวมกับคำกริยา เช่น กำลังวิ่ง กำลังเดิน - บอกชื่อนี้แต่ละนิ้วของตนเอง - ถามคำถามด้วยคำว่า “อะไร” “ที่ไหน” - ควบคุมระดับเสียงของตนได้ เช่น เสียงกระซิบ เสียงดัง เสียงค่อย - บอกชื่อของเล่นที่คุ้นเคย และเครื่องมือดนตรีได้ เช่น ระฆัง กลอง - ใช้ประโยคที่สมบูรณ์ - รู้จักใช้สรรพนาม หนู ของหนู แทนชื่อตนเอง - จับสิ่งของและรู้ว่า “นั่นไม่ใช่” เช่น นั่นไม่ใช่ลูกกัญญา - เลียนเสียงพยัญชนะ /ด/ท/ค/ก/ - บอกชื่อได้เมื่อถามว่า “ใคร” - รู้จักใช้คำสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น ของฉัน ของพ่อ ของแม่ - จับและบอกส่วนที่เป็นรายละเอียดของ แขน ขา เช่น ข้อมือ ต้นขา ต้นแขน ไหล่ - บอกประเภทของสิ่งของได้ เช่น ของเล่น สัตว์ อาหาร
3 – 4 ปี	- บอกชื่อเสียงสัตว์ที่คุ้นเคยได้เมื่อได้ยินเสียง (เสียงจากของจริง/จากเทป) - รู้จักใช้คำวิเศษณ์ เช่น เร็ว ช้า เดี่ยวนี้ - อธิบายว่าสิ่งต่างๆเปิดหรือปิดได้ เช่น ประตูเปิดหน้าต่างปิด - รู้จักใช้ประโยคคำถามง่ายๆ เช่น กินข้าวหรือยัง - รู้จักใช้คำว่า “ใหม่” ทายประโยคคำถาม - ตั้งใจฟังเรื่องราว นิทาน โคลงกลอน ได้นาน 5 นาที - ทำตามคำสั่งที่เกี่ยวข้องกัน 2 คำสั่ง - บอกชื่อเต็มตัวเองได้ เมื่อผู้อื่นถาม - ใช้สรรพนามทั่วไปได้ เช่น เขา เธอ มัน พวกเขา - ตอบคำถามง่ายๆที่ถามว่า “อย่างไร” - พูดยาวเลขและคำง่ายๆตามผู้อื่นได้ตามลำดับ 3 คำ เช่น หนึ่ง – สอง – สาม หรือแมวสีสวย หมากินข้าว

ช่วงอายุ	พัฒนาการ
3 – 4 ปี	- ใช้คำบรรยายลักษณะของสิ่งของได้อย่างเหมาะสม เช่น น่ารัก เหนียว เปียก - เข้าใจประโยคที่เป็นการกระทำที่ผ่านมาแล้ว เช่น ฝนตกหนักเมื่อวานนี้ เมื่อวานนี้ฉันไปเที่ยวสวนสัตว์ - จับและบอกส่วนสำคัญของร่างกายได้ เช่น ส่วนบนของหัว ฝ่าเท้า ด้านข้างของลำตัว หน้าและหลัง - เด็กแสดงความเข้าใจถึงที่มาของเสียง หรือเสียงพูดท่ามกลางเสียงรบกวน - เล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านไป - เด็กแสดงว่าเข้าใจประโยคที่เป็นเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้น “เขากำลังจะ....” - บอกได้ว่าสิ่งของนั้นใช้กับอะไร เช่น แปรงฟันด้วย ... กินข้าวด้วย... หันผักด้วย... - บอกได้ว่าสิ่งของนั้นใช้อย่างไร เช่น หวี ช้อน แก้วน้ำ - รู้จักใช้คำพหูพจน์ที่พบเห็นบ่อยๆ เช่น มาก หลาย - จับและบอกส่วนต่างๆ ของตุ๊กตา - บอกเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง
4 – 5 ปี	- ใช้คำว่า “ไม่” เพื่อแสดงว่า “ไม่ใช่” เช่น นี่ปากกาใช่ไหม (ใช้ดินสอ) - บอกถึงหน้าที่ของอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย - พูดเป็นประโยคที่สมบูรณ์โดยใช้คำ 4-6 คำได้ เช่น พ่อขับรถไปทำงาน แม่ทำกับข้าว - ทำตามคำสั่งที่มี 3 ตอน เช่น เดินไปที่โต๊ะครูหยิบหนังสือและหยิบเอามาให้ครู - รู้จักใช้สรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ - หาสิ่งที่เป็น คู่ หรือจากรูปภาพตามคำสั่ง เช่น หารองเท้า 1 คู่ - รู้จักใช้คำว่า “จะ” ในประโยค - เล่าถึงกิจกรรมที่ทำประจำวัน - ใช้ประโยคที่มี 2 ส่วนได้ เช่น “ฉันเตะลูกบอลและไปที่ถนน” - รู้จักลักษณะนาม เช่น ตัว ชื่น แท่ง ด้าม เล่ม

ช่วงอายุ	พัฒนาการ
4 – 5 ปี	- รู้จักใช้คำเรียกบุคคลที่คุ้นเคยว่า พี่ น้อง ปู่ ย่า - สามารถบอกคำทำยที่มีความหมายตรงกันข้าม เช่น น้ำเย็น ไม้แข็ง สาลี่นุ่ม ทราวยหยาบ - เล่าเรื่องที่คุ้นเคยได้โดยไม่มีภาพประกอบ - พูดยคำที่มีเสียงเหมือนกันหรือคล้ายๆกัน เช่น ปาปา ปา-ปา - บอกได้ว่า คำ 2 คำนั้นคล้องจองกันหรือไม่ - เล่าเรื่องซ้ำขึ้นง่ายๆ
5 – 6 ปี	- ใช้ประโยคเชิงซ้อนได้ เช่น “ฉันไปหาหมอเพราะฉันไม่สบาย” - บอกเบอร์โทรศัพท์ - บอกที่อยู่ของตนเองได้ เช่น บ้านเลขที่ ถนน เขต จังหวัด - บอกคำที่แสดงจำนวน - เล่าเรื่องเหลือเชื่อเกินความจริงที่ตนคิดขึ้นมา - ตอบคำถามอย่างมีเหตุผล - จำลำดับเล่านิทานจากภาพ 3-5 ภาพ - บอกชื่อวันในหนึ่งสัปดาห์ได้เมื่อถาม - อธิบายลักษณะสิ่งของตามความรู้สึกของตนเอง เช่น จานกลมและแบน - บอกคำตรงข้ามได้ เช่น ร้อน หนาว สูง-ต่ำ ว่าง-เต็ม - ตอบคำถาม “จะเป็นอย่างไรถ้า..” เช่น ถ้าเอาน้ำใส่ตู้เย็น.. (น้ำเย็น) - บอกวันและเดือนเกิดได้ - บอกเวลา เช้า เที่ยง บ่าย เย็น คำ ได้ - ชักถามความหมายของคำใหม่ หรือที่ไม่คุ้นเคย - ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องสั้นได้ 3 คำถาม - เล่าเรื่องที่เป็นจริงด้วยตนเองได้นาน 1-2 นาที - พูดยประโยคที่มีคำต่างกัน 3 คำได้ - รู้ทิศทาง 3 ทิศง่ายๆ จากการชี้ด้วยดินสอหรืออักษรเบรลล์ตามความเหมาะสม - รู้จักใช้คำว่า “วันนี้” “เมื่อวาน” “เมื่อคืนวาน” และ “พรุ่งนี้” ได้เหมาะสม - ใช้ประโยคคำถามได้สมบูรณ์ เช่น พ่อไปไหน แม่ทำอะไร

อายุ	พัฒนาการทางภาษา
แรกเกิด	-ปกติจะไม่ออกเสียง จะทำเสียงเมื่อร้องไห้ สะอึก จาม เรอ
5-6 สัปดาห์	-เริ่มทำเสียง เล่นเสียง โดยเฉพาะถ้ามีคนมาเล่น หยอกล้อ
3 เดือน	-ชอบเล่นเสียงและจะทำเสียงตอบผู้อื่น หยุดฟังขณะที่ผู้อื่นทำเสียงพูดด้วย
6 เดือน	-หัวเราะและส่งเสียงถ้ามีคนมาเล่นด้วยถ้าไม่พอใจก็ร้องกรีดกรีด ชอบเล่นเสียง และออกเสียง เช่น “เกอ” “เดอ” เป็นต้น
9 เดือน	-เลียนเสียงผู้ใหญ่ ชอบออกเสียงเป็นคำ เช่น “หม่า หม่า” “ตา ตา” โดยออกเสียงซ้ำๆ กันบ่อยๆ
1 ปี	-เริ่มเข้าใจความหมายของคำ เช่น “ส่งให้แม่” และออกเสียงคำที่มีความหมายได้ 1-2 คำ เช่น “แม่” “บ๊าย บาย” พูดได้ ประมาณ 6-20 คำ
2 ปี	-พูดได้ประมาณ 50 คำ และบางทีก็พูดเป็นประโยคสั้นๆ ได้ เริ่มใช้คำแทนตนเอง เริ่มตั้งแต่ว่าถามและเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูดด้วย
3 – 3½ ปี	-รู้จักคำศัพท์มากขึ้น -นับเลขได้ -ช่างพูด -บอกได้ว่าอะไร อย่างไร ทำไม เมื่อไหร่ -รู้จักทิศทาง เช่น บน ล่าง -เรียกชื่อสิ่งของที่คุ้นเคยได้ -สนใจหนังสือเกี่ยวกับสัตว์และนิทานต่างๆ -พูดจามีเหตุมีผล -รู้จักใช้สรรพนามแทนตัวเอง เช่น ผม เป็นต้น

อายุ	พัฒนาการทางภาษา
3 ¹ / ₂ - 4 ปี	- พูดมากขึ้น และมีคำศัพท์ใหม่ๆ - พูดติดอ่างชั่วคราวระยะหนึ่ง - พูดประโยคยาวๆ ได้มากขึ้น - รู้จักเรียง วางประโยคได้ถูกต้อง - เข้าใจคำว่า “ข้างบน” “ข้างล่าง” - รู้จักใช้คำปฏิเสธ เช่น “ไม่ไป” - มักจะใช้คำว่า “สมมุติว่า..” - ฟังนิทานได้ประมาณ 20 นาที
4-5 ปี	- จำคำศัพท์ได้ประมาณ 1,550 – 1,900 คำ - บอกชื่อและนามสกุลตนเองได้ - รู้จักเพศของตนเอง - ชอบแต่งประโยคโดยใช้คำต่างๆ - ชอบใช้คำถาม ทำไม เมื่อไหร่ อย่างไร และสนใจความหมายของคำต่างๆ
5-6 ปี	- พูดได้คล่องและถูกหลักไวยากรณ์ แต่ยังออกเสียงพยัญชนะบางตัวไม่ชัด เช่น ส ว ฟ - สนใจคำใหม่ๆ และพยายามค้นหาความหมายของคำนั้น - จำคำศัพท์ได้ถึง 2,200 คำ - บอกชื่อ ที่อยู่ อายุ และวันเกิด ของตนเองได้ - ชอบท่อง หรือร้องเพลงที่มีจังหวะและเนื้อร้องที่มีคำสัมผัสกันหรือโฆษณาทางทีวี

พัฒนาการทางภาษาและพัฒนาการทางสติปัญญามีความเกี่ยวเนื่องกันอย่างแยกไม่ได้ ทั้งนี้เนื่องจากพัฒนาการทางภาษาถือเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญา ภาษาเป็นรากฐานที่สำคัญในการพัฒนาด้านสติปัญญา ความคิดต่างๆ จะถ่ายทอดผ่านทางภาษา การที่เด็กได้ใช้ภาษาในการสื่อความหมายจะทำให้ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดได้รับรู้ถึงความคิด ความรู้สึก และความต้องการของเด็ก(นภเนตร ธรรมบรร. 2549: 114 -115)

นิตยา คชภักดี (2543: 68 -70) ได้จำแนกพฤติกรรมพัฒนาการเด็กปกติของเด็กวัยแรกเกิด ถึง 6 ปี ไว้ดังนี้

อายุ	การสื่อความหมายและภาษา
แรกเกิด	- ร้องไห้ หยุดฟังเสียง
1 เดือน	- ทำเสียงในคอ
2 เดือน	- ฟังเสียงคุยด้วยแล้วหันหาเสียง
4 เดือน	- ส่งเสียงอ้อแอ้โต้ตอบ หัวเราะ ส่งเสียงแหลมรัวเวลาดีใจ สนุก
6 เดือน	- หันหาเสียงเรียก เล่นน้ำลาย ส่งเสียงหลายเสียง
9 เดือน	- ฟังรู้ภาษาและเข้าใจสีหน้าท่าทางได้ เปล่งเสียงเลียนเสียง พยัญชนะแต่ไม่มีความหมาย
12 เดือน	- เรียนพ่อ แม่ หรือพูดคำโดดที่มีความหมาย 1 คำ ทำท่าทางตาม คำบอกที่มีท่าทางประกอบได้
15 เดือน	- พูดเป็นคำโดดที่มีความหมาย ซึ่งส่วนต่างๆบนใบหน้าตามคำบอก
18 เดือน	- ซึ่งรูปภาพตามคำบอกได้ พูดเป็นคำโดดได้หลายคำ ทำตามคำบอก ที่ไม่มีท่าทางประกอบได้
2 ปี	- พูด 2-3 คำต่อกันได้อย่างมีความหมายบอกชื่อของที่คุ้นเคยได้ บอกชื่อตัวเองได้
3 ปี	- เล่าเรื่องที่ตนประสบมาให้ผู้ฟังฟังเข้าใจประมาณร้อยละ 50 ถาม อะไร ที่ไหน
4 ปี	- ร้องเพลง พูดเป็นประโยค ถามคำถามเล่าเรื่องให้ผู้ฟังฟังเข้าใจได้ ทั้งหมด รู้จัก 4 สี
5 ปี	- พูดฟังเข้าใจได้ ถามเกี่ยวกับความหมายและเหตุผล จำตัวอักษร ได้ นับสิ่งของได้ 5 ชิ้น นับเลขได้ถึง 20
6 ปี	- รู้ซ้ายขวา นับได้ถึง 30 อธิบายความหมายของคำได้ บอกความ แตกต่างของ 2 สิ่งได้ เริ่มอ่านสะกดคำ รู้เข้า ปาย เข้าใจเกี่ยวกับ ขนาด น้ำหนัก รูปร่าง ระยะ

7. ปัจจัยที่มีผลต่อพัฒนาภาษาและการพูด

การพัฒนาภาษาและการพูด จะมีความก้าวหน้าได้ตามปกติหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ได้แก่

1. พัฒนาการด้านร่างกาย เด็กที่มีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ ไม่มีความพิการทางร่างกายสามารถเคลื่อนไหวในสิ่งแวดล้อมได้ด้วยตนเอง จะมีโอกาสพบปะพูดคุยเพิ่มพูนประสบการณ์และเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในชีวิตประจำวันมาก เด็กจึงมีความก้าวหน้าทางภาษา และการพูดได้มากกว่าเด็กที่มีสุขภาพอ่อนแอหรือพิการ ไม่แข็งแรง เจ็บไข้ได้บ่อยๆ เด็กเหล่านี้จะต้องอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่จำกัด ขาดความกระตือรือร้น และความสนใจในสิ่งต่างๆ รอบตัวจึงขาดประสบการณ์ และโอกาสในการเรียนรู้ทำให้ความก้าวหน้าของภาษาและการพูดถ้าหากเด็กมีสุขภาพที่ไม่ดี เจ็บป่วยบ่อยๆ จะทำให้ความก้าวหน้าด้านนี้หยุดชะงักหรือช้าได้มาก

2. เพศ มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างเพศ กับการพัฒนาภาษาหลายด้าน ซึ่งผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่พบว่าเด็กหญิงมีการพัฒนาภาษาดีกว่าเด็กชาย อาจเป็นเพราะว่าเด็กหญิงเลียนแบบบทบาทต่างๆ รวมทั้งการพูดจากแม่ ซึ่งส่วนใหญ่แม่จะเป็นผู้ที่มียบทบาทในการเลี้ยงดูหรือคลุกคลีกับลูกมากกว่าพ่อและแม่จะพูดอธิบายสิ่งต่างๆ และการพูดจากแม่มากกว่าเด็กชายซึ่งเลียนแบบบทบาทต่างๆ จากพ่อนอกจากนี้ของเล่นของเด็กหญิงมีส่วนช่วยส่งเสริมความก้าวหน้าทางภาษาอีกด้วยเช่น ตุ๊กตา อุปกรณ์การประกอบอาหารเป็นต้น ขณะที่เล่นเด็กหญิงจะใช้คำพูดที่เคยได้ยินจากแม่พูดไปด้วย ส่วนของเล่นของเด็กชายมักเป็นพวกที่ไม่ส่งเสริมการพูด เช่น รถยนต์ หุ่นยนต์เป็นต้น ซึ่งเด็กชายจะส่งเสียงตามเสียงของเล่นมากกว่าเสียงพูด เช่น บีนบีน แป้นแป้นฯฯ และกิจกรรมการเล่นส่วนใหญ่จะเป็นการแสดงความเป็นผู้ชายหรือใช้คำพูดน้อยกว่ากิจกรรมของเด็กหญิงสำหรับผลการศึกษาอีกกลุ่มหนึ่งพบว่าเด็กหญิงและเด็กชายมีการพัฒนาภาษาไม่แตกต่างกันกลุ่มนี้เชื่อว่าความแตกต่างในการเรียนรู้ภาษาของเด็กหญิงและเด็กชายมีแนวโน้มจะลดลงโดยเฉพาะเมื่อเด็กอายุมากขึ้น เพราะความเจริญด้านเทคโนโลยีของการสื่อสาร เช่น ความเจริญด้านเทคนิคการเผยแพร่ภาพทางโทรทัศน์ อุปกรณ์การสื่อสารต่างๆ การพัฒนารูปแบบการสอนในชั้นเรียนเป็นต้น ซึ่งจะส่งผลให้เด็กมีโอกาสในการเรียนรู้ภาษามากขึ้น แล้วเท่าเทียมกัน

3. อายุ การพัฒนาภาษา และการพูดเริ่มต้นที่อายุใกล้เคียงกัน ซึ่งการพัฒนาภาษาจะมีมากขึ้นตามอายุ เพราะเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นจะมีโอกาสพบปะพูดคุยและเพิ่มพูนประสบการณ์มากขึ้น จึงทำให้มีการพัฒนาภาษาและการพูดเพิ่มไปด้วย โดยเฉพาะช่วงที่เด็กเริ่มเข้าโรงเรียนจะมีความก้าวหน้าทางภาษาและการพูดขึ้นมาก เพราะเด็กได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม

4. สติปัญญา ความสามารถด้านสติปัญญาและการพัฒนาภาษาและการพูดเป็นเครื่องบ่งชี้ซึ่งกันและกันหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าการพัฒนาภาษาและการพูดจะเพิ่มขึ้นตามอายุเสมอ เพราะว่าสมองส่วนที่สำคัญที่สุดในการสื่อสารภาษาและสติปัญญาคือ สมองส่วนเดียวกัน

(Wernicke's area) เด็กที่มีความจำกัดด้านสติปัญญา จึงมีความบกพร่องทางภาษาและการพูดด้วยเสมอ

ปัจจัยต่างๆ ที่กล่าวมามีผลโดยตรงต่อการพัฒนาภาษาและการพูดสำหรับปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลโดยอ้อมได้แก่

1. สภาพเศรษฐกิจทางสังคม
2. ขนาดของครอบครัว
3. จำนวนภาษาที่ใช้ในครอบครัว
4. อาชีพของพ่อแม่
5. ลำดับของการเกิดของเด็ก
6. จำนวนเด็กที่เกิดในคราวเดียวกัน (เด็กแฝดหรือเด็กคนเดียว) ฯลฯ แล้วจึง

เรียนรู้คำ (เบญจมาศ พระธานี. 2538: 15)

8. ทฤษฎีการเรียนรู้สำหรับเด็ก

ทฤษฎีการเรียนรู้ของสกินเนอร์ (Skinner) เป็นผู้คิดทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำหรือแบบปฏิบัติซึ่งมีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน คือ Operant Conditioning Theory หรือ Instrumental Conditioning หรือ Theory Type – R Conditioning Theory สกินเนอร์ได้เสนอแนวคิดโดยจำแนกทฤษฎีทางพฤติกรรมออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. พฤติกรรมจากการเรียนรู้แบบ Type S (Respondent Behavior) ซึ่งมีสิ่งเร้า Stimulus เป็นตัวกำหนดหรือดึงออก
2. พฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้แบบ Type S (Operant Behavior) พฤติกรรมหรือการตอบสนองขึ้นอยู่กับ การเสริมแรง Reinforcement

การนำทฤษฎีของสกินเนอร์ไปใช้ในการจัดกิจกรรมสำหรับเด็ก

การใช้แรงเสริม Reinforcement ทุกขั้นตอนของการจัดกิจกรรมควรให้การเสริมแรงโดยการชมเชยหรือแรงจูงใจโดยวิธีการต่างๆ

การปลูกฝังพฤติกรรมบางอย่างและลดพฤติกรรมบางอย่าง (Shaping Behavior) หลักการสำคัญของทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์คือการควบคุมการตอบสนองด้วยวิธีการเสริมแรง (เยาวยา เดชะคุปต์. 2542: 60 - 61)

8.1 ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของบรูเนอร์

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของบรูเนอร์ นักจิตวิทยาชาวอเมริกันมีส่วนคล้ายทฤษฎีของเปียเจต์อยู่มาก เขาเชื่อว่าการเรียนรู้ของเด็กเกิดจากกระบวนการทำงานภายในอินทรีย์ (Organism) บรูเนอร์เน้นความสำคัญของสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมซึ่งมีผลต่อความงอกงามทางสติปัญญาของเด็ก การนำทฤษฎีของบรูเนอร์ไปใช้ในการจัดกิจกรรม

ทฤษฎีของบรูเนอร์ส่วนคล้ายกับทฤษฎีของเปียเจต์ซึ่งสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิด การค้นพบการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้โดยการกระทำ (Learning by doing) และเน้นความ พร้อม (Readiness)

ทฤษฎีของบรูเนอร์เรื่องการจัดระเบียบเรียบเรียงเนื้อหาหรือโครงสร้างของ ความรู้จะช่วยให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์เดิมกับเนื้อหาใหม่

การสอนวิชาพื้นฐานบางอย่างให้แก่เด็ก บรูเนอร์เชื่อว่าพื้นฐานวิชาการ บางอย่างสามารถนำมาจัดเป็นรูปแบบให้มีความยากง่ายสอดคล้องกันกับความสามารถของ ผู้เรียนแล้วสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจโดยวิธีการที่เหมาะสม

แนวความคิดเกี่ยวกับการหยั่งรู้ (Intuitive) บรูเนอร์ได้ย้ำถึงคุณค่าของการคิด แบบการหยั่งรู้ในกระบวนการศึกษา คำว่า การคิดแบบหยั่งรู้ ตามความหมายคือ เป็นเทคนิค การหาเหตุผลของสติปัญญาแต่เป็นเทคนิคที่คิดหลักเกณฑ์ขึ้นมาโดยปราศจากการวิเคราะห์ตาม กระบวนการกฎเกณฑ์หรือสูตรต่างๆที่คิดขึ้นมามาดังกล่าวนั้นอาจจะเป็นข้อสรุปที่สมเหตุสมผล หรือไม่ก็ได้

แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในเรื่องนี้ บรูเนอร์ได้เน้นเกี่ยวกับการจูงใจหรือความ ต้องการที่จะเรียนรู้ของผู้เรียนรวมถึงการที่สอนจะเร้าให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ เขาเชื่อว่ากิจกรรมที่ ใช้สติปัญญาจะประสบผลสำเร็จอย่างเต็มที่ต่อเมื่อผู้เรียนมีความพอใจหรือมีแรงจูงใจเท่านั้น (เยาเวพา เดชะคุปต์. 2542: 60-69)

8.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไดค์

ทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ หรือทฤษฎี S – R หรือทฤษฎีการเชื่อมโยง (Connectionism Theory) ซึ่งทฤษฎีที่สร้างขึ้นโดยเอ็ดเวิร์ด แอล ธอร์นไดค์ (Edward L. Thorndike) นักจิตวิทยาและนักศึกษาวชาวอเมริกัน ธอร์นไดค์เชื่อว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากการ สัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า (S) การตอบสนอง (R) ซึ่งการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ต้องสร้างความ เชื่อมโยงหรือพันธะ (Band หรือ Connection) ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองโดยอาศัยการลอง ฎกลองผิด (Trial and Error) จนกว่าจะพบรูปแบบที่เหมาะสมที่สุด

การนำทฤษฎีของธอร์นไดค์ไปใช้ในการจัดกิจกรรม ในการจัดกิจกรรมครู หรือนักศึกษาสามารถนำแนวคิดของธอร์นไดค์ไปใช้ได้ดังนี้

1. การจัดสิ่งเร้าที่จะกระตุ้นให้เด็กเกิดการตอบสนอง โดยการสร้างแรงจูงใจ
2. จัดหาอุปกรณ์ที่เร้า และน่าสนใจ
3. ให้เด็กได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติซ้ำๆบ่อยๆ
4. การฝึกปฏิบัติไม่ควรกระทำนานๆ จนเด็กรู้สึกจำเจหรือเกิดความเบื่อหน่าย

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจภาษา

การศึกษาพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาด้วยแบบทดสอบรูปภาพ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2,4 และ 6 รวม 180 คน พบว่าเด็กนักเรียนที่มีระดับชั้นเรียนสูงขึ้น มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำ และความซับซ้อนของประโยคสูงกว่านักเรียนที่เรียนอยู่ชั้นต่ำกว่า (นิรันดร์ รอดเอื่อม, 2531: 95)

การศึกษาผลการทดลองสอนการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ โดยใช้อุปกรณ์สอนพูด “กนก 1” กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพญาไท ระดับการได้ยิน 55-90 เดซิเบล กลุ่มตัวอย่างจำนวน 12 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 6 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ โดยใช้อุปกรณ์ “กนก 1” มีผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (กนกวรรณ ชัยชาญ, 2533: 38)

จากงานวิจัยดังกล่าว สรุปว่า การพัฒนาการทางภาษาให้เด็กมีความเข้าใจภาษาสามารถที่จะพัฒนาได้ทั้งเด็กปกติและเด็กพิเศษให้เกิดการเรียนรู้ ตามลำดับขั้นของพัฒนาการทางภาษา ซึ่งการเรียนรู้ทางภาษาจะสามารถพัฒนาได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบและปัจจัยหลายประการที่จะส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านภาษาที่ดีขึ้น

ดนตรี

1. ความหมายของดนตรี

ณัฐธิ์ สุทธิจิตต์ (2541: 19) ได้กล่าวว่า ดนตรี (Music) คือภาษาหนึ่งที่ใช้ถ่ายทอดความรู้สึกซึ่งในภาษาอื่นไม่สามารถถ่ายทอดได้ แทนที่จะเป็นคำพูดหรือท่าทาง ดนตรีจะใช้เสียงและจังหวะเป็นสื่อในการถ่ายทอดความรู้สึกโดยนัยแห่งภาษาที่คนใช้สื่อสารกัน เด็กแรกเกิดจะเริ่มได้ยินเสียงต่างๆ ที่เขาไม่สามารถเข้าใจได้แม้กระนั้นก็ตามภายในเวลาสองสามปีให้หลัง เด็กจะมีความเข้าใจในภาษาที่ใช้ในการสื่อสารและภาษาดนตรี บิดา มารดา ครู และผู้ที่ใกล้ชิดจึงมีส่วนให้เด็กมีพัฒนาการทางดนตรีได้อย่างมาก

หรรษา นิลวิเชียร (2535: 195) ได้กล่าวว่า กิจกรรมดนตรีเป็นศิลปะเชิงแสดงออก (Expressive Art) ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง ดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของความเจริญงอกงาม และการดำรงชีวิตอยู่ของมนุษย์ ดนตรีเป็นประสบการณ์สำคัญส่วนหนึ่งของหลักสูตรสำหรับเด็กปฐมวัย เด็กเรียนรู้การฟัง การเคลื่อนไหว การร้องเพลง การเล่นเครื่องดนตรีง่ายๆ ในห้องเรียนที่แวดล้อมไปด้วยบรรยากาศที่ส่งเสริมทางด้านดนตรี

กล่าวโดยสรุปว่า ดนตรี คือ ภาษาๆ หนึ่งที่มีสัญลักษณ์ มีแบบแผน เพื่อสื่อสารระหว่างบุคคลอย่างเป็นสากล ซึ่งสามารถสื่อสารได้ทั้งความรู้สึก อารมณ์ โดยผ่านสัญลักษณ์ทางดนตรี เช่น เสียง จังหวะ และศิลปะชนิดหนึ่งที่แสดงถึงวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่น

2. ความสำคัญของดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย

วิลเลียม วิมุกตายนและคณะ.(2549: 104-110) กล่าวว่า เพลงที่ทำการแต่งขึ้นใหม่ทำให้เด็กเกิดการสนใจ จดจำคำประกอบท่าทางหรือรูปภาพ (มีการเลียนแบบภาษา) เด็กจะใช้ภาษาการเลียนแบบท่วงทำนองเพลง ท่าทางประกอบและถ้อยคำง่าย ๆ เลียนเสียงและจดจำคำศัพท์ใหม่ๆ เป็นการสร้างพื้นฐานเบื้องต้นในการพัฒนาเสียงดนตรีจะช่วยให้เด็กมีสมาธิมากขึ้น อารมณ์ดี และมีจิตใจที่อ่อนโยน หยิบจับและถือของชิ้นเล็กๆ แล้วเคาะจังหวะไปตามเสียงเพลงได้ ช่วยให้กล้ามเนื้อมือได้พัฒนาอย่างเต็มที่ และมีจินตนาการด้วย ได้เรียนรู้การเคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะดนตรีช่วยให้กล้ามเนื้อส่วนต่างๆ ทำงานสัมพันธ์กันเป็นการช่วยให้เด็กสนใจทำ มีความสุข ช่วยให้เพลิดเพลิน

พิชัย ปรัชญานุสรณ์(2535: 69-70) ได้กล่าวถึงคุณค่าของดนตรีเอาไว้ 4 ประการดังนี้ ประการแรก การเข้าถึงเป้าหมายในการเล่นดนตรีเกิดความรู้สึกทางสุนทริยภาพทางดนตรี เห็นความไพเราะ ความงามของเสียง เข้าใจเรื่องราวที่ละเอียดอ่อนลึกซึ้งได้ดี มีความสามารถในจินตนาการและการสร้างสรรค์ มีความพอใจในขณะที่กำลังอยู่กับเสียงดนตรี และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้เช่น รักที่จะเล่นดนตรีเป็นประจำ สม่่าเสมอโดยพ่อแม่ไม่ต้องคอยตักเตือน รักสวยรักงาม จัดระเบียบชีวิตของตนเองได้ หรือแสดงความรักพ่อแม่โดยเกิดความคิดอยากจะแสดงดนตรีให้ในงานสำคัญๆ เช่น งานวันเกิด เป็นต้น

ประการที่สอง ขณะที่กำลังอยู่ในกิจกรรมดนตรี ไม่ว่าจะเล่น ร้อง หรือฟัง เด็กจะมีสมาธิเข้าถึงดนตรีเร็วขึ้น ถึงคราวที่จะแสดงเอง ก็เล่นด้วยความเต็มใจ มีความเชื่อมั่นในตนเองพร้อมที่จะถ่ายทอดอารมณ์ออกมาให้ดีที่สุด เหมือนตัวละครที่ได้รับมอบบทบาทและซ้อมมามากแล้ว

ประการที่สาม เด็กมีโอกาสสัมผัสกับความหลากหลายของเพลงและดนตรี จึงเป็นการเปิดโลกทัศน์ การมองหลายมุม มีจิตใจกว้างขวาง ค้นพบและเข้าใจอารมณ์ของตนเองในที่สุดก็ปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆ รอบตัวได้

ประการที่สี่ มีความสุขกับดนตรีที่ได้ยิน ได้ฟังดนตรีด้วยความซาบซึ้ง เพราะเข้าใจภาษาดนตรีแล้ว ภาษาดนตรีซึ่งบางครั้งก็อธิบายด้วยภาษาพูดไม่ได้ แต่เป็นภาษาของอารมณ์ที่อยู่ลึกเข้าไปในความคิดและอารมณ์ของแต่ละคน

ประการสุดท้าย ไม่ว่าเด็กจะอยู่ในสถานการณ์เช่นใด เมื่อเติบโตขึ้น เช่นต้องพบกับความสุข ความดีใจ ความไม่สมหวัง ความเศร้าเสียใจ หรือแม้ว่ากระทั่งการเจ็บไข้ได้ป่วยดนตรีที่มีอารมณ์อันหลากหลายนี้ก็จะเป็เพื่อนที่ดีคอยเฝ้าปโลบประโลมให้กำลังใจตลอดไป

ดนตรี มีความสำคัญกับการดำรงชีวิตของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างสมาธิ การเปิดโลกทัศน์ การมองโลกในหลายแง่มุม การสื่อสาร และการให้ความสุข การเป็นภาษาของอารมณ์ และเป็นเพื่อนที่ดีในหลายสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับมนุษย์

3. จุดมุ่งหมายของการสอนดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย

คุณค่าหรือจุดมุ่งหมายของดนตรีสำหรับเด็ก (ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์. 2532: 24) มีดังนี้

ประการแรก ดนตรีช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ดนตรีเป็นตัวกระตุ้นให้เด็กคิดค้นทดลองและแสดงออกโดยใช้ดนตรีเป็นสื่อ

ประการที่สอง ดนตรีช่วยพัฒนาด้านการตอบสนองทางอารมณ์ของเด็กด้านการตอบสนองทางอารมณ์ของเด็ก เนื่องจากประสบการณ์ดนตรีจะช่วยให้เด็กแสดงออกทางอารมณ์

ประการที่สาม ดนตรีช่วยพัฒนาด้านปัญญา โดยเหตุที่ดนตรีเป็นสื่อทำให้เด็กคิดและทำความเข้าใจกับเรื่องของเสียง และช่วยพัฒนาด้านการรับรู้ตลอดจนการเชื่อมโยงแนวคิดต่างๆ

ประการที่สี่ ดนตรีช่วยพัฒนาการด้านภาษา เมื่อเด็กชอบและต้องการร้องเพลง การเรียนรู้ทางด้านภาษาจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่เด็กต้องเรียนรู้ไปด้วย นอกจากนี้เด็กยังใช้ภาษาเป็นสื่อในการอธิบายความรู้สึกต่อดนตรี ซึ่งทำให้มีพัฒนาการด้านการใช้ภาษามากขึ้นด้วย

ประการที่ห้า ดนตรีช่วยพัฒนาความเป็นเอกลักษณ์ของตัวบุคคล เนื่องด้วยประสบการณ์ด้านดนตรีช่วยให้เด็กรู้จักและเข้าถึงความรู้สึกความสามารถของตนเองและยังช่วยให้เด็กเข้าใจเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมของตนด้วย

ประการสุดท้าย ซึ่งเป็นประการสำคัญที่สุด คือ ดนตรีซึ่งเป็นศิลปะแขนงหนึ่งจะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านสุนทรีย์ ซึ่งจะนำไปสู่ความซาบซึ้งในดนตรีต่อไป ดนตรีจะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการด้านอารมณ์สุนทรีย์ โดยการตอบสนองต่อองค์ประกอบดนตรี เช่น ทำนอง จังหวะ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เด็กรู้ซึ่งถึงความสวยงาม ความเต็มอิ่มในอารมณ์และความสนุกสนานทางการรับรู้สิ่งเหล่านี้มักจะถูกละเอียดในการให้การศึกษาทั่วไปกับเด็ก การที่เด็กมีประสบการณ์ทางดนตรีช่วยเติมความรู้สึก ความต้องการของเด็กให้เต็ม ซึ่งจะทำให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ มีจิตใจเจริญงอกงามควบคู่ไปกับการคิดความอ่านทางวิชาการด้านอื่นๆ

4. การจัดกิจกรรมดนตรี

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดนตรีควรให้ประสบการณ์ด้านต่างๆ เป็นการให้เด็กเกิดทักษะดนตรีหลายๆด้าน ทักษะดนตรีดังกล่าวประกอบด้วย การฟัง การร้องเพลง การอ่าน เขียนโน้ต การเคลื่อนไหวร่างกาย การเล่นเครื่องดนตรีและการคิดสร้างสรรค์ (พงษ์ลดา ธรรมพิทักษ์กุล. 2539: 17)

กิจกรรมเพลงประกอบการสอน เป็นกิจกรรมที่ให้ความบันเทิงกับผู้เรียน ซึ่งสามารถนำมาสอดแทรกในขั้นตอนของกระบวนการสอนได้เพื่อให้บรรยากาศในการเรียนมีชีวิตชีวา ผู้เรียนไม่เบื่อหน่าย ดังที่ (อำไพ สุจริตกุลและประคอง สุทธิสาร. 2527: 28 -140) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนเพื่อสอดแทรกจริยธรรมให้แก่เด็ก ครูสามารถใช้เพลงประกอบการสอนได้โดยเลือกหรือแต่งเพลงที่มีเนื้อหาร่องง่าย ๆ ทำนองคุ้นหูและมีคติธรรมสอนใจเพื่อเร้าใจผู้เรียน

สรุปได้ว่า การนำดนตรีมาสอดแทรกในกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นสิ่งช่วยให้ผู้เรียนอยากที่จะรู้ ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินไม่เบื่อหน่ายง่ายเช่นเดียวกับเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์เรียนรู้ช้ากว่าเด็กปกติในวัยเดียวกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำดนตรีประกอบจังหวะมาสอนให้เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ มีความเข้าใจภาษาที่ดีขึ้น ในด้านการฟังและปฏิบัติตามคำสั่งได้ พูดหรือบอกชื่อสิ่งของรอบตัวได้ ทำท่าทางเลียนแบบได้

5. ทักษะทางดนตรี

ทักษะทางดนตรีเป็นส่วนที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจสาระดนตรีได้ และจัดเป็นหัวใจของการศึกษาดนตรี สำหรับผู้ที่จะเป็นนักดนตรีต่อไป ทักษะดนตรีแต่ละประเภทย่อมสำคัญเท่าเทียมกัน ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดนตรี ควรมีการเสนอทักษะทางดนตรีต่างๆ อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ทักษะดนตรีประกอบไปด้วย การฟัง การร้อง การเล่น การเคลื่อนไหว การสร้างสรรค์และการอ่าน (ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์, 2537: 8-9)

การฟัง (Listening) จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจดนตรีนำไปสู่ความซาบซึ้งและรักดนตรีในขั้นต่อไป

การร้อง (Singing) ที่มีทักษะการร้องเพลง เข้าใจหลักการ มีพื้นฐานในการร้องเพลง ย่อมจะร้องเพลงได้ไพเราะน่าฟัง กิจกรรมในปฐมวัย เช่น การร้องเดี่ยว ร้องหมู่เป็นต้น

การเล่น (Playing) การเล่นเป็นทักษะที่สำคัญมากสำหรับการศึกษาระดับชั้นอนุบาล การเล่นมีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนมีความชำนาญด้านดนตรี และมีประสบการณ์ทางด้านดนตรีครบถ้วน และเป็นการสร้างความเข้าใจดนตรีให้มากขึ้น

การเคลื่อนไหว (Moving) เป็นการตอบสนองต่อดนตรี เป็นทักษะพื้นฐานอย่างหนึ่ง ที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจในดนตรี

การสร้างสรรค์ (Creating) การสร้างสรรค์จะทำได้ต่อเมื่อมีทักษะทางดนตรีดีพอสมควร เป็นวิธีหนึ่งในการแสดงออกทางดนตรี

การอ่าน (Reading) เป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญของดนตรี เป็นเรื่องของเสียงซึ่งมีการบันทึกเป็นสัญลักษณ์เพื่อใช้ในการถ่ายทอดสิ่งต่างๆ ดังนั้น การแสดงออกทางดนตรีต้องผ่านขั้นตอนการแปลหรือการใช้สัญลักษณ์ทางดนตรีเสมอไม่ว่าทักษะการอ่านที่ดี

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกิจกรรมดนตรี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมดนตรี ในการพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
งานวิจัยในประเทศ

พัชรา พุ่มพชาติ (2533: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบผลการใช้เสียงดนตรีในการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์ที่ใช้เสียงดนตรีประกอบ

กับการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์ปกติต่อการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้คือ นักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวชั้นอนุบาลปีที่ 1 อายุ 4-5 ปี ในภาคที่ 1 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนอนุบาลวัดธาตุทอง เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจำนวน 2 ห้อง ห้องเรียน 8 คน เวลาศึกษา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน ผลการศึกษาเสียงดนตรีสามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัยได้ ทั้งก้าวร้าวโดยการกระทำ และโดยคำพูด และการใช้เสียงดนตรีประกอบการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์ทำให้เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์ปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

แสงจันทร์ ยิ่งสัมพันธ์เจริญ (2545: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความพร้อมทางคณิตศาสตร์เรื่องจำนวนนับ 1 - 5 ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัยจากการสอน โดยวิธีการจัดประสบการณ์คณิตศาสตร์ด้วยดนตรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ระดับเขาวนปัญญา 50 - 70 ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน เป็นนักเรียนในโรงเรียนสาธิตลอออุทิศ (ฝ่ายการศึกษาพิเศษ) ระดับปฐมวัยปีที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 8 คน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที ผลการศึกษาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ในเรื่องของจำนวนนับ 1 - 5 ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หลังการสอนโดยวิธีการจัดประสบการณ์คณิตศาสตร์ด้วยดนตรีสูงขึ้น

สกุณา นองมณี (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาพัฒนาทักษะในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเอีย เอือ อัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้เพลง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำที่ประสมด้วยสระเอีย เอือ อัว ที่กำลังเรียนอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านหนองหอยโข่ง อำเภอละงู จังหวัดสตูล จำนวน 6 คน เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน รวมทั้งหมด 30 ชั่วโมง ผลการศึกษาความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ และอัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เพลงสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จันทร์เพ็ญ สุภาพผล (2535: 70 - 73) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้ฟังนิทานประกอบดนตรีควบคู่กับกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมช่วยเหลือกับเด็กปฐมวัยที่ได้ฟังนิทานประกอบภาพควบคู่กับกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมช่วยเหลือกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้คือ นักเรียนชั้นอนุบาลแพร่ อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดแพร่ จำนวน 30 คน ระยะเวลาศึกษา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน ผลการศึกษพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้ฟังนิทานประกอบดนตรี มีพฤติกรรมทางสังคมดีกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้ฟังนิทานประกอบภาพควบคู่กับกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมช่วยเหลืออย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ปราณี คำแหง (2547: 67 - 70) ได้ศึกษาความสามารถในการเข้าใจภาษาของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ อายุ 3 - 5 ปี โดยใช้เพลงประกอบจังหวะ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้

เป็นเด็กกลุ่มอาการดาวน์ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน จำนวน 6 คน ก่อนวัยเรียน ที่เรียนอยู่ในศูนย์การศึกษาพิเศษ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน ครั้งละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 40 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่า เด็กกลุ่มอาการดาวน์ อายุ 3-5 ปี ที่ได้รับการสอนโดยใช้เพลงประกอบจังหวะมีความเข้าใจภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุรรัตนา ศรีรัตนพร (2549: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้จากการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามหลักการของคาร์ลลอร์ฟ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ มีระดับสติปัญญาระหว่าง 50-70 อายุ 7-12 ปี และไม่มีภาวะพิการซ้ำซ้อน ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบางบัว (เพ่งตั้งตรงจิตรวิทยาคาร) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 จำนวน 8 คน ใช้เวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 40 นาที รวมทั้งสิ้น 20 ครั้ง ระหว่างภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ผลการศึกษาพบว่าความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาหลังได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามหลักการของคาร์ลลอร์ฟ มีความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิรมัย อ่อนน้อมดี (2538: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมดนตรีที่มีต่อความสามารถ ในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปฐมวัย ชาย - หญิง อายุระหว่าง 4 - 7 ปี มีระดับเชาวน์ปัญญาระหว่าง 35-68 ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน โรงพยาบาลราชานุกุลจำนวน 16 คน ใช้เวลาในการทดลอง เป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 30 นาที รวม 40 ครั้งในทุกวันจันทร์ - วันศุกร์ เวลา 9.30 - 10.00 น. ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญาในระดับปฐมวัย ชาย - หญิง ที่มีอายุระหว่าง 4-7 ปีมีระดับเชาวน์ ปัญญา 39 - 69 มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รุจิรา สิงห์ทอง (2550: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมดนตรีที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์ยอแซฟ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่มีความคิดสร้างสรรค์น้อยจำนวน 16 คน กลุ่มละ 8 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมทักษะทางดนตรี พอสรุปได้ว่าการนำกิจกรรมดนตรีมาใช้ประกอบการเรียนการสอนเป็นกิจกรรมและประสบการณ์ที่ดีที่สามารถพัฒนาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การใช้จินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์อย่างเป็นอิสระ

ตลอดจนมีพัฒนาการที่ดีทั้งด้านร่างกายในการเคลื่อนไหว อารมณ์ สังคม และสติปัญญาของเด็ก

การเคลื่อนไหว

1. ความหมายของการเคลื่อนไหว

ความหมายของการเคลื่อนไหว หมายถึง การเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกายไปตามจังหวะเพลง โดยท่าทางการเคลื่อนไหวอาจสอดคล้องกับเนื้อหาของเพลงหรือไม่ก็ได้ ซึ่งขณะเคลื่อนไหวท่าทางนั้นอาจจะฟังเพลงหรือร้องเพลงไปด้วยก็ขึ้นอยู่กับลักษณะของกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เล่นได้รับความสนุกสนานอย่างเต็มที่ (ชัยวัฒน์ เหล่าสืบสกุลไทย. 2547: 113)

การเคลื่อนไหวและจังหวะ หมายถึง กิจกรรมที่ช่วยให้เด็กพัฒนาทักษะร่างกายและจิตใจโดยมีปฏิริยาตอบสนองต่อเสียงดนตรี เพลง จังหวะหรืออุปกรณ์ต่างๆ โดยการแสดงท่าทางหรือเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกายได้อย่างอิสระ มีการแสดงทางอารมณ์ การจินตนาการและความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (ปาริฉัตร ผลเจริญ. 2547: 18)

การเคลื่อนไหว หมายถึง การค้นพบตัวเองในการใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายในการเคลื่อนไหวเพื่อเรียนรู้และแก้ปัญหาต่างๆ (อุไรวรรณ โชติชูชนะ. 2547: 37)

การเคลื่อนไหวร่างกายเกิดขึ้นพร้อมกับที่มนุษย์ได้ก่อกำเนินขึ้นในโลกเพราะมนุษย์เรานั้นมีความเกี่ยวพันกับการเคลื่อนไหวตลอดเวลา อาจเป็นจังหวะตามธรรมชาติหรือจังหวะการประกอบกิจวัตรประจำวันของมนุษย์ที่มนุษย์เรามีปฏิริยาตอบสนอง

การเคลื่อนไหวร่างกายสามารถเคลื่อนไหวได้เองโดยไม่มีเสียงดนตรีและเสียงเพลงมาประกอบ และสามารถเคลื่อนไหวได้ทั้งที่มีเสียงดนตรีและเสียงเพลงประกอบ โดยสามารถเคลื่อนไหวร่างกายโดยการแสดงท่าทางหรือเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกายได้อย่างอิสระแสดงออกทางอารมณ์และความคิดสร้างสรรค์ (เกศรินทร์ ศรีธนะ. 2551: 31)

กิจกรรมการเคลื่อนไหวของเด็กปฐมวัย หมายถึง กิจกรรมจัดขึ้นเพื่อให้เด็กได้มีการเคลื่อนไหวในท่าทางต่างๆ ตามจังหวะ เสียงดนตรี การตบมือ หรืออาจใช้อุปกรณ์อื่นประกอบการเคลื่อนไหว เพื่อพัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญา (กานดา โต๊ะถม. 2551: 42)

อาจสรุปได้ว่า การเคลื่อนไหว หมายถึง การเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกายไปตามจังหวะเพลง โดยท่าทางการเคลื่อนไหวอาจสอดคล้องกับเนื้อหาของเพลงหรือไม่ก็ได้ ช่วยให้เด็กพัฒนาทักษะร่างกายและจิตใจโดยมีปฏิริยาตอบสนองต่อเสียงดนตรี เพลง จังหวะหรืออุปกรณ์ต่างๆ โดยการแสดงท่าทางหรือเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกายได้อย่างอิสระและใช้ร่างกายเป็นสื่อกลางในการแสดงออกของความคิดสร้างสรรค์ แสดงออกทางอารมณ์ และการสื่อสาร

2. ความสำคัญของการเคลื่อนไหว

การเคลื่อนไหวและจังหวะมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับมนุษย์ โดยเฉพาะในสภาพของการเป็นอยู่ของมนุษย์ในสังคมปัจจุบันซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ดิ้นรน ควบคู่ไปกับความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสมัยใหม่ เพราะจะช่วยให้บุคคลได้ระบายออกทางความรู้สึก ผ่อนคลายความตึงเครียดทั้งร่างกายและจิตใจได้ดี สามารถปรับตัวด้านสังคมดีขึ้นและพร้อมที่จะประกอบกิจในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีชีวิตในสังคมได้เป็นอย่างดี (เยาวนา ดลแมน. 2535: 42)

การเคลื่อนไหวเป็นหัวใจเบื้องต้นของการเรียนรู้เพราะธรรมชาติของเด็กส่วนมากมีความต้องการและชอบที่จะเคลื่อนไหวซึ่งการเคลื่อนไหวเชิงเล่นของเล่นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างแท้จริง ที่ส่งผลต่อการพัฒนาการทางอารมณ์และสติปัญญาของเด็กด้วย (อุไรวรรณ โชติชูชนะ. 2547: 38)

การเคลื่อนไหวและจังหวะมีความจำเป็นและความสำคัญยิ่งต่อเด็กปฐมวัย เป็นกิจกรรมที่สามารถส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในทุกด้านไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกาย อารมณ์ความรู้สึกนึกคิด สังคม สติปัญญาและจินตนาการ (ปาริฉัตร ผลเจริญ. 2547: 19)

การเคลื่อนไหวของเด็กมีความสำคัญ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้จากทักษะการเคลื่อนไหว สามารถพัฒนากล้ามเนื้อต่างๆ ให้มีความสัมพันธ์ ประสานงานกันได้อย่างคล่องแคล่ว ได้เรียนรู้ การฟังจังหวะจากเสียงดนตรีเพื่อเคลื่อนไหวได้ตามจังหวะ ซึ่งจะช่วยให้เด็กมีบุคลิกภาพที่ดี ในขณะที่เดียวกันการเคลื่อนไหวยังพัฒนาด้านการคิด ด้านความคิดสร้างสรรค์ ฝึกให้เด็กกล้าแสดงออก ซึ่งจะส่งผลต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก (กานดา โตะถถม. 2551: 44)

สรุปได้ว่า การเคลื่อนไหวเป็นทักษะเบื้องต้นของการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวตามความรู้สึก อารมณ์ เพราะมนุษย์เราในสังคมปัจจุบัน ต้องดำรงชีวิตประจำวันในการเข้าสังคมหรือทำสิ่งต่างๆ ต้องใช้การเคลื่อนไหวของร่างกายในหลายรูปแบบ และส่งผลในด้านร่างกายมีพัฒนาการดีขึ้น ตามความเหมาะสมของร่างกาย ด้านอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ด้านสังคม และสติปัญญา

3. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหว

3.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ของ ธอร์นไดค์ (Thorndike's Law of Learning) ซึ่งเน้นการเรียนรู้ที่สำคัญด้วย กฎ 3 ประการ ได้แก่

1. กฎแห่งความพร้อม การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเด็กมีความพร้อมทั้งกายและใจเกี่ยวกับร่างกาย เพื่อเป็นการเตรียมการใช้กล้ามเนื้อและระบบประสาทให้สัมพันธ์กัน และเพื่อเป็นการฝึกทักษะเกี่ยวกับทางจิตเป็นความพร้อมทางด้านสมองหรือสติปัญญาและควร

คำนึงถึงความพร้อมในวัยต่างๆ ด้วยว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร เมื่อเด็กมีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจจะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี

2.กฎแห่งการฝึก เด็กจะเรียนรู้จากการกระทำซ้ำๆ กันหลายๆ ครั้งนั่นเอง

3.กฎแห่งผล เด็กจะเรียนรู้ได้ดีขึ้นถ้าผลของการกระทำนั้นเป็นไปในทางบวก หรือทางที่ดี ซึ่งจะทำให้เด็กเกิดความสนใจเกิดทักษะทำให้เด็กมีความสนุกสนานและความพอใจ(เชาวลิต ภูมิภาค. 2532: 109-110; อ้างอิงจาก Thorndike.n.d.)

3.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจท์(Piaget's Cognitive Development Theory) เน้นว่าสิ่งมีชีวิตทั้งหลายปรับตัวและตอบสนองต่อการกระทบของสิ่งเร้าที่ล้อมรอบการปรับตัวและตอบสนองนี้มีอิทธิพลต่อทั้งร่างกายและจิตใจของสิ่งมีชีวิต เขาแบ่งขั้นตอนในการพัฒนาสติปัญญาของมนุษย์ออกเป็นขั้นๆ ดังนี้

ขั้นใช้ประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว (Sensorimotor หรือ Preverbal stage) อายุตั้งแต่เกิดถึง 2 ขวบ ระยะเวลาเด็กมีพัฒนาการหลักในเรื่องของประสาทสัมผัสการใช้กล้ามเนื้อส่วนต่างๆ ของร่างกาย ช่วงระยะเวลานี้เด็กจะเรียนรู้ความสัมพันธ์กับวัตถุสิ่งของ สถานการณ์ และบุคคลอื่นที่อยู่ใกล้ตัวของเขาโดยใช้ประสาทสัมผัส เขาจะหัดฟัง มอง ดมกลิ่น ลิ้มรส สัมผัส จับต้อง ขยำ ทูบ ดูด ทดลองทำอะไรต่ออะไรกับวัตถุต่างๆ ดังนั้นสมองของเขาก็จะได้รับข้อมูลใหม่ๆ จากการสัมผัสนั้น การเรียนรู้ของทารกในช่วงแรกจึงมีศูนย์กลางอยู่ที่เรื่องประสาทสัมผัสและการขยับเขยื้อนร่างกายโดยทั่วไปทารกจะไม่สามารถใช้การคิดอย่างเป็นกระบวนการซับซ้อนไม่รู้จักเก็บความรู้สึก เมื่อมีอะไรในใจก็แสดงสิ่งนั้นออกมาเลย ขั้นตอนการเรียนรู้จักประสาทสัมผัสนี้จะมาก่อนการฝึกใช้ภาษา

ขั้นเริ่มใช้ความคิดก่อนปฏิบัติการ(Preoperational stage) อายุประมาณ 2-7 ปี ในช่วงนี้เด็กจะมีพัฒนาการอย่างรวดเร็วทางด้านการพูดเพื่อการสื่อสารและการจดจำชื่อต่างๆ ซึ่งในช่วงแรกเด็กมักใช้ผิ ดุ และคำพูดที่ใช้ในช่วงแรกก็จะอยู่ในลักษณะที่ว่าคิดอย่างไรก็พูดอย่างนั้น ระหว่างขั้นเริ่มใช้ความคิดก่อนปฏิบัติการนี้เด็กจะค่อยเปลี่ยนพฤติกรรมจากการที่แต่เดิมพึ่งประสาทสัมผัสเท่านั้นมาเป็นการใช้ความคิดและภาษา ดังอย่างเช่นเมื่ออยากได้ของแทนที่จะไขว่คว้าเอาเองอย่างที่เคยทำก็เปลี่ยนเป็นบอกปากขอเด็กจะคิดถึงแม่และนึกภาพแม่ออกมาขณะนั้นแม่จะไม่ได้อยู่ใกล้ให้เห็น การเล่นเกมหรือวิธีต่างๆ จะมีความสำคัญสำหรับเด็กวัยนี้มากเพราะการเล่นแบบนี้ช่วยให้เด็กได้ค่อยๆ เรียนรู้จักสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวเขาซึ่งเป็นสถานการณ์จริงได้จากการที่เขาเล่นเกมสมมติสถานการณ์ก่อนจากการเลียนแบบสถานการณ์ต่างๆ เด็กจะค่อยๆ สะสมประสบการณ์หลายๆ แบบ (ธวัชชัย นาควงษ์. 2543: 5)

4. ประเภทของการเคลื่อนไหว

ทักษะต่างๆ ซึ่งเป็นทักษะเบื้องต้นของการเคลื่อนไหว เป็นทักษะที่จำเป็นและมีความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน ซึ่ง (สุริย์พร ภูศรี. 2544: 10-13) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. การเคลื่อนไหวแบบไม่เคลื่อนที่ (Non Locomotors Movements)

หมายถึง การเคลื่อนไหวที่ส่วนฐานของร่างกายอยู่กับที่ ไม่ต้องเคลื่อนที่จากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งแต่จะเป็นการใช้ร่างกายทุกส่วนให้สนองตอบเป็น 3 ลักษณะ คือ

1.1 การเคลื่อนไหวพื้นฐาน ได้แก่ การเคลื่อนไหวโดยใช้ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายเช่น

การก้มตัว (Bending) คือ การงอพับข้อต่อต่างๆ ของร่างกายที่จะทำให้ร่างกายส่วนบนเข้าใกล้กับส่วนล่าง

การยืดเหยียดตัว (Stretching) คือ การเคลื่อนไหวที่ตรงกันข้ามกับการก้มตัว โดยพยายามยืดเหยียดทุกส่วนของร่างกายให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

การบิดตัว (Twisting) คือ การเคลื่อนไหวร่างกายโดยการบิดลำตัวท่อนบนไปรอบๆ แกนตั้ง

การหมุนตัว (Turning) คือ การหมุนตัวไปรอบๆ ร่างกายมากกว่าการบิดตัว ซึ่งทำให้เท้าข้างหนึ่งอาจหมุนตามไปด้วย

การโยกตัว (Rocking) คือ การย้ายน้ำหนักส่วนหนึ่งของร่างกายไปยังอีกส่วนหนึ่งของร่างกาย โดยส่วนทั้งสองจะต้องแตะพื้นคนละครั้งสลับกันไป

การแกว่ง หรือ หมุนเหวี่ยง (Swinging) คือ การเคลื่อนไหวส่วนใด ส่วนหนึ่ง โดยหมุนรอบจุดใดจุดหนึ่งให้เป็นรูปโค้ง หรือรูปวงกลม หรือแบบลูกตุ้มนาฬิกา เช่น การแกว่งแขน ขา ลำตัว เป็นต้น

การเอียง (Swaying) คล้ายการโยก ส่วนโค้งจะเป็นโค้งเข้าหาพื้นด้านซ้าย หรือขวา

การดัน หรือการผลัก (Pulling) เป็นการเคลื่อนไหวที่ตรงกันข้ามกับการดัน คือ มักจะเป็นการดึงเข้าหาร่างกาย หรือดึงไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่งโดยเฉพาะ

การสั่น (Shaking) คือ การเคลื่อนไหวที่มีการสั่นสะเทือนของส่วนใด ส่วนหนึ่งของร่างกาย หรือทุกส่วน

การตี (Striking) เป็นการเคลื่อนไหวที่มาเร็วแล้วหยุด

การเคลื่อนไหวแบบพื้นฐานนี้เป็นทักษะง่ายๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กมาแต่เกิดอาจเริ่มต้นด้วยการยืนอยู่กับที่แล้วก้มตัวลง เงยหน้าขึ้น แล้วเอียงตัวไปข้างซ้าย – ขวา เหวี่ยงแขน บิดตัวไปมาหมุนแขน หรือขา คอ เข่า เอว ข้อเท้า การฝึกอาจจัดให้เป็นแนววงกลม หรือแถวเดี่ยวหน้ากระดานและให้ทำพร้อมกัน คำนี้ถึงความสะดวกในการควบคุมดูแลอย่างทั่วถึง จุดสำคัญที่ต้องเน้น คือ การหาทางจูงใจเด็กให้เกิดสนใจ และสนุกสนานในการปฏิบัติ อาจจะแนะนำเด่นในลักษณะการเต้นโซล โดยใช้เพลงเร้าใจประกอบ ก็ได้

1.2 การเคลื่อนไหวแบบสัมพันธ์ซึ่งเป็นลักษณะการเคลื่อนไหวที่ใช้ส่วนของร่างกายให้สัมพันธ์กัน เช่น แขนหรือขา เท้ากับลำตัว ทั้งนี้ต้องอาศัยความแข็งแรงและ

สมรรถภาพทางกายของบุคคลเป็นองค์ประกอบด้วย โดยนำเอาทักษะพื้นฐานมาผูกให้ติดต่อกันได้อย่างต่อเนื่อง เช่น ย่อตัวลงแล้วเหยียดตัวขึ้น ผลักแล้วดึง เอียงแล้วเหวี่ยง เหวี่ยงแล้วบิดตัวไปมา เป็นต้น

1.3 การเคลื่อนไหวประกอบอุปกรณ์เป็นการใช้อุปกรณ์มาประกอบในการเคลื่อนไหว โดยไม่เคลื่อนที่ เช่น ไม้คทา บอล ห่วง ยางรถยนต์ ฯลฯ ทักษะต่างๆเหล่านี้ เช่น

ใช้บอลเป็นอุปกรณ์ โดยรับ – ส่งบอลมือเดียว ซ้ายขวา หรือส่งทั้งสองมือ โยนบอลขึ้นบนอากาศแล้วรับเป็นจังหวะ เลี้ยงบอลกับพื้นตามจังหวะซ้ำหรือเร็ว เลี้ยงบอลบนพื้นสลับกับโยนบอลขึ้นบนอากาศ ส่งบอลไปรอบตัว หรือรอบเอว เป็นต้น

ใช้ไม้หรือคทาเป็นอุปกรณ์ โดยถือไม้เหวี่ยงไปซ้ายขวา – หน้าหลังควงไม้ รอบตัว รอบเอว รอบขา ยืนหันหน้าเข้าหาคู่ เคาะไม้เป็นจังหวะกับคู่ เป็นต้น

ใช้ห่วงพลาสติกวงกลมขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 1 ฟุต เป็นอุปกรณ์ โดยอาจจะคล้องห่วงบนแขนแล้วแกว่งซ้าย-ขวา คล้องห่วงบนคอแล้วหมุน อาจจะคล้องเอวหรือขา ใช้ห่วงมากกว่าหนึ่งห่วงหมุนพร้อมกัน โยนห่วงกันไปมารับ-ส่งกับคู่ หรือทิ้งหมู่

2. การเคลื่อนไหวแบบเคลื่อนที่ (Locomotors Movements)

หมายถึง การเคลื่อนไหวร่างกายจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง เป็นการเคลื่อนไหวร่างกายแบบง่าย ๆ และสลับซับซ้อนขึ้น เป็นการเคลื่อนที่นำหน้าตัวจากเท้าหนึ่งไปยังอีกเท้าหนึ่ง และได้ระยะทางไปด้วย ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

2.1 การเคลื่อนไหวปกติ ได้แก่ การเคลื่อนไหวที่เป็นแบบอย่างของอิริยาบถ ง่ายๆทั่วไป เช่น

การเดิน (Walking) หมายถึง การเคลื่อนที่ถ่ายน้ำหนักตัวจากเท้าหนึ่งไปยังอีกเท้าหนึ่ง โดยในขณะที่ถ่ายน้ำหนักตัวนั้น เท้าใดเท้าหนึ่งจะต้องอยู่บนพื้นเสมอ

การวิ่ง (Running) หมายถึง การเคลื่อนที่ถ่ายน้ำหนักตัวจากเท้าหนึ่งไปยังอีกเท้าหนึ่ง โดยในขณะที่ถ่ายน้ำหนักตัวนั้น เท้าทั้งสองจะไม่อยู่บนพื้นเลย จังหวะการลงสู่พื้นเร็วกว่าจังหวะเดิน

การกระโดด (Jumping) หมายถึง การกระโดดขึ้นจากพื้นพร้อมกันทั้งสองเท้าแล้วลงสู่พื้นด้วยเท้าทั้งสองพร้อมๆกัน ขณะที่ลงสู่พื้นเท้าทั้งสองจะต้องย่อเล็กน้อยเพื่อผ่อนแรงกระแทกการลงสู่พื้นต้องลงด้วยปลายเท้า

การกระโจน (Leaping) หมายถึง การวิ่งช้าๆ ให้ตัวลอยอยู่ในอากาศนานๆ กว่าธรรมดา ลงสู่พื้นด้วยปลายเท้าก่อนฝ่าเท้า และงอเข่าในขั้นสุดท้ายตามจังหวะเป็นการรวมทั้งทักษะการเดินกับการวิ่งเข้าด้วยกัน

การเขย่ง (Hopping) หมายถึง การกระโดดขึ้นจากพื้นขาข้างเดียวแล้วลงสู่พื้นด้วยขาข้างเดิม ไม่มีการถ่ายน้ำหนักตัวจากขาใดไปขาใด ขาจะทำงานข้างเดียว

การก้าวชิด (Draw - Step) หมายถึง การก้าวเท้าใดเท้าหนึ่งไปข้างหน้าแล้ว
ก้าวเท้าหลัง ตามมาชิดกับเท้าแรก อาจทำแบบเดียวกันตลอด หรือสลับเปลี่ยนเท้าทำ

2.2 การเคลื่อนไหวพิเศษ เป็นลักษณะของการเคลื่อนไหวที่ใช้พื้นฐานจากการ
เดิน การวิ่ง และการเขย่ง โดยเพิ่มก้าวและจังหวะลักษณะการก้าวจะผสมกัน เช่น

การลื่นไถล (Sliding) หมายถึง การผสมผสานของการเดินสองก้าว ก้าว
แรกจะก้าวไปทางไหนก็ได้ โดยเท้าอีกข้างหนึ่งก็จะก้าวตามไปชิดโดยเร็ว การก้าวแบบนี้เท้าแรก
จะลากไปตามพื้น เท้าอีกข้างจะลากตามไปชิด

การวิ่งสลับเท้า (Skipping) หมายถึง การผสมผสานระหว่างการวิ่งกับการ
เขย่ง แต่การเขย่งจะใช้เวลาครึ่งเดียวของการวิ่งแต่ละก้าว

การควมม้า (Galloping) หมายถึง การก้าวเท้าใดเท้าหนึ่งไปข้างหน้าแล้ว
ลากเท้าอีกเท้าหนึ่งตามเท้าที่นำหน้าก็นำไปเรื่อยๆ ตามจังหวะ หลายๆ ครั้งติดต่อกัน แล้วอาจจะ
เปลี่ยนเท้าหน้าก็ได้ เป็นพื้นฐานของการทำโพลก้า

การกระโดดกระต่าย (Trotting) หมายถึง การกระโดดลอยตัวไปข้างหน้า
หรือถอยหลังลงสู่พื้นดินด้วยเท้าคู่แบบกระโดด แต่จังหวะการลงสู่พื้นช้ากว่า และลงสู่พื้นด้วย
ปลายเท้า ทรงตัวบนปลายเท้า ย่อเข่า จังหวะช้าเท่ากับจังหวะเดิน เป็นการเลียนแบบการ
กระโดดของกระต่าย อาจจะเอามือทั้งสองชูขึ้นข้างหู คล้ายกับกระต่ายก็ได้

การก้าวชิด - ก้าว (Two - Steps) หมายถึง การก้าวเท้าไปแล้วลากเท้า
หลังมาชิด แล้วก้าวเท้าที่ก้าวนำไปครั้งแรกไปข้างหน้าอีกหนึ่งก้าวตามจังหวะ ก้าว - ชิด - ก้าว

การเดินสก็อตทิช (Schottische) หมายถึง การเดินไปข้างหน้า 3 ก้าว แล้ว
กระโดดเขย่งไปก้าวที่ 4 (กระโดดเขย่ง - ก้าว - ชิด - ก้าว)

การเดินโพลก้า (Polka) เหมือนกับการทำก้าว - ชิด - ก้าว แต่เพิ่มการ
กระโดดเขย่งเข้าไปด้วย (กระโดดเขย่ง - ก้าว - ชิด - ก้าว)

การเดินมาเซอร์ก้า (Mazurka) หมายถึง การก้าวเท้าซ้ายไปข้างหน้าก้าว
เท้าขวาตัดหน้าเท้าซ้ายมาวางแทนเท้าซ้าย แล้วกระโดดเขย่งด้วยเท้าขวา งอเข่าซ้ายแล้วเริ่ม
ใหม่ไปข้างหน้าเดิมเสมอ (ก้าว - ก้าวเขย่ง - ก้าวเขย่ง)

การหมุน (Pivoting) หมายถึง การใช้เท้าใดเท้าหนึ่งเป็นแกนหมุน ใช้เท้าอีก
เท้าหนึ่งก้าวเดินไปเรื่อยๆ เป็นการเคลื่อนที่ในแนวงกลม น้ำหนักตัวอยู่บนเท้าที่เป็นแกนหมุน
เป็นพื้นฐานของการคล่องคู่หมุน การหมุนคู่ หรือการเหวี่ยงตัวกับคู่ต่อไป

ซึ่งการเคลื่อนไหวพิเศษนี้ หากนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหว
ให้กับเด็กปฐมวัย หรือเด็กพิเศษ ควรเลือกให้เหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะ ความสามารถของเด็ก
โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรเลือกให้เหมาะกับเด็กพิเศษแต่ละประเภท

ชัยวัฒน์ เหล่าสืบสกุลไทย.(2547: 110) ได้กล่าวไว้ว่า การเคลื่อนไหวถูกแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การเคลื่อนไหวอยู่กับที่ (Non-Locomotion Movements) หมายถึงการเคลื่อนไหวส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย เมื่ออยู่ ณ จุดใดจุดหนึ่งส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย จะไม่เคลื่อนออกไปจากจุดนั้นเลย เช่น การก้ม เงย เหยียด เขยิบ ดัน บิด ผลัก เป็นต้น

2. การเคลื่อนไหวที่เคลื่อนที่ (Locomotion Movements) หมายถึงการเคลื่อนไหวที่ออกจากจุดเดิมไปยังอีกจุดหนึ่ง ทำให้มีระยะทางเกิดขึ้น เช่น การเดิน วิ่ง กระโดด กระโจน สไลด์ ก้าวหมุนตัว คืบคลาน ขยับ เป็นต้น

การส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสพัฒนาทั้งในด้านความรู้และความเข้าใจความรู้สึกในความสามารถของส่วนต่างๆของร่างกายของตนเอง ตลอดจนการที่จะช่วยให้เด็กได้มีการพัฒนาในทักษะการเคลื่อนไหวร่างกายขั้นพื้นฐานโดยทั่วไปผู้สอนควรพิจารณาหลักที่สำคัญต่อไปนี้ในการเคลื่อนไหวร่างกาย เพื่อสนองความต้องการของเด็กในวัยนี้เพื่อการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวเบื้องต้นให้เด็กวัยนี้ควรจัดประสบการณ์ในการเคลื่อนไหวโดยใช้ส่วนต่างๆของร่างกายในการเคลื่อนไหวในกิจกรรมต่างๆอย่างกว้างขวางและให้เป็นไปตามลักษณะและธรรมชาติของการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกายอย่างแท้จริง

1.การจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวควรให้เป็นไปตามลักษณะของการสร้างสรรค์ให้มากที่สุด โดยควรจะต้องปัญหาให้นักเรียนคิดเองและลองทำเอง มากกว่าที่ครูจะเป็นผู้สาธิตหรือบอกให้ทำ

2.กิจกรรมการเคลื่อนไหวเบื้องต้น ควรจัดเป็นกิจกรรมที่มีความหมายต่อเด็ก ให้เด็กมีความเข้าใจและเกิดความเกี่ยวข้องในชีวิตประจำวันที่ต้องใช้หรือประสบในชีวิตประจำวันด้วย

3.การจัดกิจกรรมควรจัดเป็นกิจกรรมเคลื่อนไหวเบื้องต้นที่เกี่ยวกับการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของร่างกายโดยส่วนรวมเป็นสำคัญก่อน เช่น กิจกรรมการเคลื่อนไหวเบื้องต้นที่เกี่ยวกับการใช้กล้ามเนื้อ ลำตัว กล้ามเนื้อแขนและขา

4.ควรส่งเสริมให้เด็กรู้ถึงความสามารถในการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกายที่ตนเองสามารถที่จะทำได้เป็นสำคัญ ทั้งนี้เพื่อจะช่วยให้เด็กมีความเชื่อมั่นในตนเองให้มากที่สุดควบคู่กันไปด้วย

5.ควรให้เด็กได้มีความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างความสามารถของแต่ละคน เพราะเด็กแต่ละคนจะมีอัตราการเรียนรู้หรือพัฒนาการทางด้านความสามารถในการเคลื่อนไหวของส่วนต่างๆ ของร่างกายเหล่านี้แตกต่างกัน ฉะนั้นการเรียนรู้เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของส่วนต่างๆ ของร่างกายเหล่านี้ของแต่ละคนจะเป็นไปตามอัตราการเรียนของแต่ละคน

6.การเรียนรู้ในกิจกรรมการเคลื่อนไหวของเด็กควรเป็นไปในบรรยากาศที่มีความสนุกสนานและท้าทาย

7.การเรียนรู้ในกิจกรรมการเคลื่อนไหวของส่วนต่างๆ ของร่างกายนั้นควรจะเป็นไปตามความสามารถของร่างกายของนักเรียนไม่ควรจะเป็นไปในลักษณะของการบังคับ นักเรียนควรจะได้รู้ซึ่งการเคลื่อนไหวเบื้องต้นเหล่านั้นด้วย ทั้งนี้เพื่อเป็นพื้นฐานในการนำไปใช้ต่อไปด้วย (วรศักดิ์ เพียรชอบ. 2527: 146-147)

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า การเคลื่อนไหวเบื้องต้นนั้นมี อยู่ด้วยกัน 3 ประเภท คือ การเคลื่อนไหวแบบไม่เคลื่อนที่ การเคลื่อนไหวแบบเคลื่อนที่และการเคลื่อนไหวที่เกี่ยวข้องกับอุปกรณ์หรือวัตถุ

ดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา (เปรมปรีดี นวลมณี. 2536: 34; อ้างอิงจาก ดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา. 2522: 12 - 13) ได้เสนอแนวทางในการจัดกิจกรรมพื้นฐานการเคลื่อนไหวและจังหวะไว้ดังนี้

1.เด็กควรรู้จักส่วนต่างๆ ของร่างกาย การเตรียมร่างกายแต่ละส่วน ให้มีความคล่องตัว ถือเป็นการปูพื้นฐานเบื้องต้นที่สำคัญ เด็กควรรู้ว่า ร่างกายแต่ละส่วนเคลื่อนไหวอย่างไรและได้มากน้อยเพียงใดเด็กควรได้รับการฝึกหัดให้เข้าใจลักษณะและการใช้ร่างกายของตนเองว่า สามารถเคลื่อนไหวร่างกายแต่ละส่วนอย่างไรควรรู้ว่าอวัยวะในร่างกายชื่อว่าอะไรบ้างอยู่ตรงไหนมีลักษณะใหญ่ เล็ก แคบ กว้าง โค้ง งอ บิด เอียง หรือขยับเขยื้อนส่วนใดได้บ้าง การฝึกหัดเช่นนี้เป็นการเตรียมตัวเด็กให้พร้อมที่จะเคลื่อนไหวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.การเรียนรู้เรื่องบริเวณและเนื้อที่ การขยับเขยื้อนหรือเคลื่อนไหวร่างกายเพียงบางส่วนก็ต้องการเนื้อที่ที่จะเคลื่อนไหว จากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งอยู่ตลอดเวลาเนื้อที่จึงเป็นองค์ประกอบ หนึ่งของการเคลื่อนไหว บริเวณและเนื้อที่แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1. เนื้อที่รอบๆ ตัวเอง 2. บริเวณสถานที่ทั่วไป ซึ่งเด็กจะพบว่าบริเวณและเนื้อที่เปลี่ยนแปลงไปตามอิริยาบถ ครูจึงควรวางรากฐานให้เด็กเกิดความเข้าใจว่า หากการเคลื่อนไหวไปเป็นหมู่บริเวณ และเนื้อที่จะถูกใช้ตามใจแต่ละคน หากเคลื่อนที่โดยไม่คำนึงถึงขอบเขตก็จะเกิดความสับสนอลหม่านขึ้นได้ หากเด็กเคลื่อนตัวเป็นหมู่โดยอิสระ และขณะเดียวกันเด็กก็บังคับร่างกายของตนเองได้ดี แสดงให้เห็นว่าเด็กเกิดความเข้าใจถึงเรื่องขอบเขต บริเวณ เนื้อที่ที่มีความจำกัดได้

กล่าวได้ว่า การจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวนั้น นอกจากจะช่วยให้เด็กได้กล้าแสดงออกทางความคิด การแสดงความรู้สึกของตนเอง แสดงความต้องการของตนเอง มีความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติตามคำสั่งหรือกฎกติกาในการอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นแล้ว ควรส่งเสริมให้เด็กรู้ถึงความสามารถของร่างกายในการเคลื่อนไหวไปตามจังหวะทั้งที่ไม่มีเสียงและเคลื่อนไหวตามแบบมีเสียงจังหวะการเคลื่อนไหวช้าและเร็วไปในทิศทางต่างๆ

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเคลื่อนไหว

เกศรินทร์ ศรีธนะ (2551: 67 - 70) ได้ศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ จากการใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวประกอบดนตรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ IQ 50 - 70 อายุ 5 - 10 ปี ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนเชียงรายปัญญานุกูล จังหวัดเชียงราย ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน 6 คน โดยทำการทดลอง โดยใช้ระยะเวลา 9 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ หลังการใช้การปรับพฤติกรรมโดยใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวประกอบดนตรีลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

นิรัตน์ กรองสะอาด (2535: 65 - 72) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะที่เน้นเทคนิคในการสื่อความหมายที่มีผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 5 - 6 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนอนุบาลนครสวรรค์ จำนวน 6 ห้องเรียนมีนักเรียน 222 คน โดยทำการทดลอง สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 20 นาที ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ รวมทั้งหมด 40 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะที่เน้นเทคนิคในการสื่อความหมาย มีความคิดสร้างสรรค์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปาริฉัตร ผลเจริญ (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์โดยผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะที่มีผลต่อทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนอนุบาลสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 20 คน โดยใช้ระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 30 นาที ผลวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์โดยผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะมีทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อริภัทร สายนาค.(2543: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเจตคติต่อการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะของครูที่ใช้คู่มือการประเมินการปฏิบัติการสอนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือครูที่สอนอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่1 ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะของครูที่วางแผนการสอนด้วยตนเอง ที่ใช้คู่มือการประเมินการปฏิบัติการสอนและของครูที่สอนแบบปกติหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ละไม สีหาอาจ (2551: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกายของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้การวิจัยครั้งนี้คือเด็กนักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 3 - 4 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนคริสต์ธรรมวิทยา แขวงมหาพฤฒาราม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ จำนวน 32 ครั้ง วันละ 15 - 20 นาที ผลการวิจัยพบว่า ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวเชิงสร้างสรรค์เด็กปฐมวัยมีระดับคะแนนพัฒนาการด้านร่างกายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อุไรวรรณ โชติชัชณะ (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวประกอบการเล่าเรื่องที่มีต่อพัฒนาการกล้ามเนื้อใหญ่ของเด็กวัยเตาะแตะ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ที่มีอายุระหว่าง 1 ปี 6 เดือน – 2 ปี 2 เดือน กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนสาธิตอนุบาลล่ออุทิศ สังกัดสถาบันราชภัฏสวนดุสิต ระยะเวลาในการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 10 นาที ผลการศึกษาพบว่า พัฒนาการด้านกล้ามเนื้อใหญ่ของเด็กวัยเตาะแตะที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวประกอบการเล่าเรื่อง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองและแตกต่างจากกลุ่มเด็กวัยเตาะแตะที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ซึ่งมีลำดับวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือในการวิจัย
3. วิธีการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ซึ่งเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญาาร่วมด้วย ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ช่วงอายุ 3 – 6 ปี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ช่วงอายุ 3 – 6 ปี ที่เข้ารับบริการเตรียมความพร้อมที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน มีความสามารถในการพูดเป็นคำๆ ได้ตอบคำถามตามความเข้าใจของตนเอง การเรียนในชั้นเรียนหรือในแบบเรียนไม่สามารถรับรู้การเข้าใจความหมายของภาษาเกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งมีเกณฑ์ในการเลือกดังนี้

1. ช่วงอายุ 3 - 6 ปี
2. มีความสามารถในการพูดได้เป็นคำๆ 2 - 3 คำติดกัน
3. ผู้ปกครองยินยอมให้เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา อายุ 3-6 ปี จำนวน 4 คน ที่เข้ารับบริการเตรียมความพร้อมที่ศูนย์การศึกษาพิเศษส่วนกลาง กรุงเทพมหานคร ได้มาจากการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีรายละเอียดดังนี้

คนที่ 1 เด็กชาย อายุ 6 ปี จากแฟ้มประวัติระบุว่า แพทย์ลงความเห็นว่าเป็นวิลเลียมส์ซินโดรม โครโมโซมคู่ที่ 7 ขาด มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญาาร่วมด้วย ลักษณะและพฤติกรรมทั่วไปมีลักษณะของรูปร่างหน้าตา จมูกเล็ก ปากกว้าง ริมฝีปากอิมยาวเรียบ คางเล็ก แก้มยุ้ย ตัวสูงยาวเล็กผิวดำ สวมเสื้อสีเหลือง ไม่ค่อยเชื่อฟังคำสั่ง สนใจสิ่งรอบข้างหรือบุคคลอื่นๆจะส่งเสียงเรียกหรือเดินเข้าไปพูดคุยหรือคลอเคลีย ชอบมูมหนังสือที่เกี่ยวกับรูปภาพต่างๆ

ที่เป็นของกินหรือโลโก้ของสิ่งของอุปโภคบริโภคพร้อมร้องเพลงตามจังหวะที่เด็กชอบ สามารถปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆได้ ภาษาการสื่อสารพูดเป็นคำสั้นๆได้ ไม่เข้าใจความหมายคำสั่งในบางครั้ง ช่วยเหลือตนเองในทักษะต่างๆได้

คนที่ 2 เด็กหญิง อายุ 6 ปี จากแฟ้มประวัติระบุว่า แพทย์ลงความเห็นว่าเป็นวิลเลียมส์ ซินโดรม โครโมโซมคู่ที่ 7 ขาด มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญาาร่วมด้วย มีโรคหัวใจรั่วและได้รับการรักษาและพบแพทย์ตามนัด ลักษณะและพฤติกรรมทั่วไปมีลักษณะของรูปร่างหน้าตา จมูกเล็ก ปากกว้าง ริมฝีปากอัมยาวเรียบ คางเล็ก แก้มยุ้ย ตัวสูงยาวเล็กผิวดำคล้ำ สมารถยืนอยู่ไม่นิ่ง สนใจสิ่งรอบข้างหรือบุคคลอื่นๆ ที่ไม่รู้จักได้ง่าย เรียกหรือเดินเข้าไปพูดคุย มีมนุษยสัมพันธ์ดี ชอบเล่นของเล่นต่างๆ ได้นานๆ และเล่นแบบผู้ชายมากกว่าผู้หญิง สามารถปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆได้ พูดสื่อสารได้เป็นคำๆ ในบางครั้งไม่เข้าใจความหมายของคำสั่งปฏิบัติตามไม่ถูกต้อง ช่วยเหลือตนเองในทักษะต่างๆได้

คนที่ 3 เด็กหญิงอายุ 3 ปี จากแฟ้มประวัติระบุว่า แพทย์ลงความเห็นว่าเป็นวิลเลียมส์ ซินโดรม โครโมโซมคู่ที่ 7 ขาด มีความบกพร่องของไทรอยด์พร้อมควบคุมเรื่องอาหารต้องกินอาหารอ่อนๆ และได้รับการรักษาและพบแพทย์ตามนัด ลักษณะและพฤติกรรมทั่วไป มีลักษณะของรูปร่างหน้าตา จมูกเล็ก ปากกว้าง ริมฝีปากอัมยาวเรียบ คางสั้น แก้มยุ้ย ตัวเล็กผิวดำคล้ำ สมารถยืนอยู่ไม่นิ่ง เคลื่อนไหวได้ช้าเนื่องจากมีปัญหาของการขาดแคลเซียม ชอบไปตามมดต่างๆหรือหาบุคคลที่เห็นอยู่จะเข้าไปหาพร้อมชักชวนให้พาเป็นในที่ต่างๆ ไม่อยู่กับที่ สามารถปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆได้และทำตามในสิ่งที่ชอบเท่านั้น พูดสื่อสารได้เป็นคำๆ สนุกสนานตลอดเวลา

คนที่ 4 เด็กชาย อายุ 5 ปี จากแฟ้มประวัติระบุว่า แพทย์ลงความเห็นว่าเป็นวิลเลียมส์ ซินโดรม โครโมโซมคู่ที่ 7 ขาด มีภาวะโรคหัวใจและโรคหอบทำการรักษาตามแพทย์นัด ลักษณะและพฤติกรรมทั่วไป มีลักษณะของรูปร่างหน้าตา จมูกเล็ก ปากกว้าง ริมฝีปากอัมยาวเรียบ คางสั้น แก้มยุ้ย ตัวสูงยาวอวบผิวดำคล้ำ สมารถยืนอยู่ไม่นิ่ง เคลื่อนไหวไปมาตลอดเวลา ชอบเล่นของเล่นตลอดเวลา หรือหาบุคคลที่เห็นอยู่จะเข้าไปหาพร้อมชักชวนให้เล่นของเล่นด้วย เอาแต่ใจเมื่อถูกขัดใจจะส่งเสียงร้องเสียงดัง สามารถปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆได้และทำตามในสิ่งที่ชอบเท่านั้น พูดสื่อสารได้เป็นคำสั้นๆ ร่าเริงตลอดเวลา ช่วยเหลือตนเองในทักษะต่างๆ ได้

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

1. ชุดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ประกอบด้วย

1.1 เพลงประกอบคำศัพท์

1.2 บัตรภาพคำศัพท์

1.3 แผนการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว

2. แบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน

การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. ชุดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์และการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว

2. ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัย เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวสำหรับเด็กปฐมวัยและพัฒนาการทางดนตรีในเด็กปฐมวัย

1.1 เพลงประกอบคำศัพท์ มีขั้นตอนดังนี้

1.1.1 สร้างเนื้อเพลงประกอบจังหวะที่ใช้ในการจัดกิจกรรมดนตรีโดยนำคำศัพท์ที่ใช้ในการดำรงชีวิตประจำวัน ในหมวดคำศัพท์ได้แก่ คำศัพท์อวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย, คำศัพท์อาหาร, คำศัพท์สิ่งของเครื่องใช้รอบตัว

1.1.2 นำคำศัพท์ที่ทำการเลือกจากคำศัพท์คำง่าย ๆ ที่พบและใช้บ่อยที่มีความจำเป็นในการใช้ชีวิตประจำวันของเด็ก จากหมวดคำศัพท์มาแต่งเป็นเนื้อเพลงประกอบจังหวะ

1.1.3 นำเนื้อเพลงประกอบจังหวะไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านปฐมวัย จำนวน 1 คน พิจารณาความเหมาะสมในเชิงเนื้อหาของเพลงและให้ข้อเสนอแนะ

1.1.4 นำเนื้อเพลงประกอบจังหวะ ทำการปรับปรุงแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ ดังนี้

1) เนื้อเพลงประกอบจังหวะควรมีเนื้อเพลงสั้น ไม่ยาวมากในการจดจำ

2) ใส่เครื่องดนตรีเพียงชนิดเดียวเพื่อนั่นความสนใจ

1.1.5 นำเนื้อเพลงประกอบจังหวะที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

1.2 บัตรภาพคำศัพท์ มีขั้นตอนดังนี้

1.2.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างบัตรภาพคำศัพท์ ลักษณะของบัตรภาพ และขนาดบัตรภาพ

1.2.2 สร้างรูปแบบบัตรภาพคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากหมวดคำศัพท์ ทั้ง 3 หมวดคำศัพท์ จำนวน 15 บัตรภาพ

1.2.3 นำรูปแบบบัตรภาพคำศัพท์เสนอผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา พิเศษ จำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านปฐมวัย จำนวน 1 คน พิจารณาความเหมาะสมและให้ข้อเสนอแนะ

1.2.4 นำรูปแบบบัตรภาพคำศัพท์ที่ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน พิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยทำตารางวิเคราะห์ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน แล้วนำมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1 (ดังแสดงในภาคผนวก ข) แสดงว่ารูปแบบบัตรภาพคำศัพท์มีความสอดคล้องของเนื้อหา กับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1.2.5 นำรูปแบบบัตรภาพคำศัพท์ที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

1.3 แผนการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว มีขั้นตอนดังนี้

1.3.1 ศึกษาเอกสาร การจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวสำหรับเด็กปฐมวัย

1.3.2 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับพัฒนาการด้านภาษาและการสื่อสารของเด็กปฐมวัย

1.3.3 เขียนแผนการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ประกอบด้วย ชื่อกิจกรรม เนื้อหา จุดมุ่งหมาย กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อและการวัดผล ประเมินผล ซึ่งมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว

1.3.4 นำแผนการสอนความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านปฐมวัย จำนวน 1 คน พิจารณาความเหมาะสมในเชิงเนื้อหาและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ โดยหาค่า IOC (Index of item - objective Congruence) โดยกำหนดเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าแผนการสอนความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว นั้น สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าแผนการสอนความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว นั้น สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

-1 เมื่อแน่ใจว่าแผนการสอนความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวนั้น ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้โดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแผนการสอน
ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว กับวัตถุประสงค์ของการสอน

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในเนื้อหาทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ถ้าค่าดัชนีที่คำนวณได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 แสดงว่า แผนการสอนนั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการสอนสามารถนำไปใช้ได้ (วิราพร พงศ์อาจารย์, 2542: 160)

1.3.5 นำแผนการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ที่ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน พิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาแล้วมาปรับปรุงแก้ไข โดยทำตารางวิเคราะห์ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน แล้วนำมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1 (ดังแสดงในภาคผนวก ข) แสดงว่าแผนการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว มีความสอดคล้องของเนื้อหากับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และทำการปรับปรุงแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ ดังนี้

- 1) สื่อ อุปกรณ์ เทป แก๊ซเป็น เครื่องเล่น CD/DVD แบบเคลื่อนที่
- 2) สื่อ อุปกรณ์ เพลงประกอบคำศัพท์ ให้เพิ่มเนื้อเพลง

1.3.6 นำแผนการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา ช่วงอายุ 3-6 ปี มีความสามารถใกล้เคียงกับเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน

1.3.7 นำแผนการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

2. แบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน องค์ประกอบของแบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน และเกณฑ์การให้

2.2 สร้างแบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย, คำศัพท์เกี่ยวกับอาหารและคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว จำนวน 15 คำ

2.3 นำแบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันเสนอผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านปฐมวัย จำนวน 1 คน พิจารณาความเหมาะสมและให้ข้อเสนอแนะ

2.4 นำแบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันจากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน พิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยทำตารางวิเคราะห์ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน แล้วนำมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1 (ดังแสดงในภาคผนวก ข) แสดงว่าแบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันมีความสอดคล้องของเนื้อหากับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

2.5 นำแบบประเมินไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนและเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

1. เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวคำศัพท์ทั้ง 3 หมวด เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติให้ 1 คะแนน และเมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนไม่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน และเมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์นั้นได้ถูกต้องให้ 1 คะแนน และเมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนไม่สามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์นั้นได้ถูกต้องให้ 0 คะแนน นำคะแนนที่ได้จากการสอนในแต่ละครั้งของหมวดคำศัพท์มาคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ที่ได้ทำได้

2. เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ถ้าเด็กทำได้ทั้งหมด 30 คำศัพท์คิดเป็น 100 % หากทำได้ 24 คำศัพท์คิดเป็น 75% หากทำได้ 16 คำศัพท์คิดเป็น 50 % และหากทำได้ 8 คำศัพท์คิดเป็น 25 % โดยมีเกณฑ์ดังนี้

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน	0 - 8 หรือ	ร้อยละ	0 – 25	หมายถึง	ระดับปรับปรุง
คะแนน	9 - 16 หรือ	ร้อยละ	26 – 50	หมายถึง	ระดับพอใช้
คะแนน	17 - 24 หรือ	ร้อยละ	51 – 75	หมายถึง	ระดับดี
คะแนน	25 - 30 หรือ	ร้อยละ	76 – 100	หมายถึง	ระดับดีมาก

ตัวอย่างแบบบันทึก(ชุดที่ 1)

แบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
(ในเวลา 40 นาที)

วันที่.....ครั้งที่สังเกต.....ชื่อกิจกรรม.....

ผู้ถูกสังเกต 1..... 2.....
3..... 4.....

ผู้สังเกต.....เริ่มสังเกตเวลา.....น.

เกณฑ์การบันทึก

1. เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ ให้ 1 คะแนน

เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนไม่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน

2. เมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์นั้นได้ถูกต้องให้ 1 คะแนน

เมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนไม่สามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์นั้นได้ถูกต้องให้ 0 คะแนน

รายการคำศัพท์	คะแนนการเข้าใจความหมายคำศัพท์								หมายเหตุ
	เด็กคนที่ 1		เด็กคนที่ 2		เด็กคนที่ 3		เด็กคนที่ 4		
	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	
1.มือ									
2.หู									
3.ปาก									
4.จมูก									
5.เท้า									
รวม (คะแนน)									

ลงชื่อ.....ผู้สังเกต

ตัวอย่างการบันทึก(ชุดที่ 2)

แบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
(ในเวลา 40 นาที)

วันที่.....ครั้งที่สังเกต.....ชื่อกิจกรรม.....

ผู้ถูกสังเกต 1..... 2.....
3..... 4.....

ผู้สังเกต.....เริ่มสังเกตเวลา.....น.

เกณฑ์การบันทึก

1.เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ ให้

1 คะแนน

เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนไม่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน

2. เมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์นั้นได้ถูกต้องให้ 1 คะแนน

เมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนไม่สามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์นั้นได้ถูกต้องให้ 0 คะแนน

รายการคำศัพท์	คะแนนการเข้าใจความหมายคำศัพท์								หมายเหตุ
	เด็กคนที่ 1		เด็กคนที่ 2		เด็กคนที่ 3		เด็กคนที่ 4		
	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	
1. น้ำ									
2. ข้าว									
3. นม									
4. ไข่									
5. ผัก									
รวม (คะแนน)									

ลงชื่อ.....ผู้สังเกต

ตัวอย่างการบันทึก(ชุดที่ 3)

แบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
(ในเวลา 40 นาที)

วันที่.....ครั้งที่สังเกต.....ชื่อกิจกรรม.....

ผู้ถูกสังเกต 1..... 2.....

3..... 4.....

ผู้สังเกต.....เริ่มสังเกตเวลา.....น.

เกณฑ์การบันทึก

1. เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ ให้ 1 คะแนน

เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนไม่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน

2. เมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์นั้นได้ถูกต้องให้ 1 คะแนน

เมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนไม่สามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์นั้นได้ถูกต้องให้ 0 คะแนน

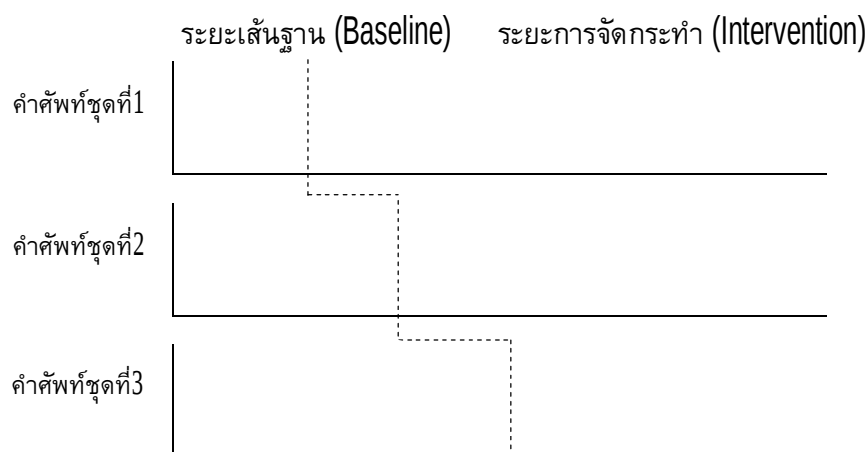
รายการคำศัพท์	คะแนนการเข้าใจความหมายคำศัพท์								หมายเหตุ
	เด็กคนที่ 1		เด็กคนที่ 2		เด็กคนที่ 3		เด็กคนที่ 4		
	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	
1. เสื่อ									
2. กางเกง									
3. หมวก									
4. รองเท้า									
5. กระเป๋า									
รวม (คะแนน)									

ลงชื่อ.....ผู้สังเกต

วิธีการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง กำหนดการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) โดยใช้วิธีแบบหลายเส้นฐานต่างพฤติกรรม (Multiple Baseline across Behaviors) (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2551: เอกสารประกอบการสอน)

แบบแผนการทดลองแบบหลายเส้นฐานสำหรับต่างพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างเป็นดังนี้

ช่วงที่ 1 ระยะเส้นฐาน หมายถึง เมื่อยังไม่มีการฝึกกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาทำการสังเกตและบันทึกทุกวันเป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน

ช่วงที่ 2 ระยะการจัดกระทำ หมายถึง เมื่อทดลองใช้วิธีการจัดกระทำ ทำการฝึกกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาด้วย ชุดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ทำการสังเกตและบันทึกทุกวันเป็นสัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 ครั้ง ครั้ง 40 นาที

การวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โดยทำการสังเกตความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ เป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน วันละ 40 นาที และทำการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวในห้องเรียน ศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง กรุงเทพมหานคร ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์ เวลา 15.00 – 15.40 น. สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที แล้วหยุดดำเนินการสอนเมื่อเด็กทำได้ถูกต้องถึงเกณฑ์ 100%

2. ขั้นตอนการทดลอง

2.1 ขั้นตอนการทดลอง

2.1.1 ดำเนินการสำรวจกลุ่มเด็กอาการวิลเลียมส์ ช่วงอายุ 3-6 ปี

2.1.2 ดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มเด็กออทิสติกที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน จำนวน 4 คน ที่เข้ารับบริการเตรียมความพร้อมที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง กรุงเทพมหานคร โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) กลุ่มตัวอย่างต้องมีความสามารถในการพูดคุย สามารถตอบคำถามตามความเข้าใจของตนเอง แต่ยังไม่สามารถรับรู้การเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน

2.1.3 เลือกผู้สังเกต โดยผู้สอนและผู้สังเกต จะศึกษาทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการวิจัย นิยามศัพท์เฉพาะของความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน เพื่อให้เข้าใจตรงกันและใช้ได้ถูกต้อง จากนั้นจะฝึกการสังเกตและบันทึกข้อมูล จนกว่าจะมีค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต (Interobserver Reliability) จะต้องมียุทธศาสตร์ร้อยละ 80 ขึ้นไป จึงเริ่มดำเนินการทดลอง

2.1.4 ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต (Interobserver Reliability) การหาความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกตในการบันทึกความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ทำได้โดยนำแบบบันทึกของผู้สังเกต 2 คน มาเปรียบเทียบในแต่ละครั้ง เพื่อศึกษาว่ามีการบันทึกที่เห็นตรงกันและไม่เห็นตรงกัน ในระหว่างเวลาทำการสังเกตและบันทึกซึ่งการหาความเชื่อมั่นนี้ คำนวณได้จากสูตรดังต่อไปนี้

$$\text{ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต} = \frac{A}{A + D} \times 100$$

เมื่อ A = จำนวนครั้งที่เห็นตรงกัน

D = จำนวนครั้งที่ไม่เห็นตรงกัน

ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกตที่คำนวณได้ จะต้องมียุทธศาสตร์ร้อยละ 80 ขึ้นไปจึงจะถือว่าข้อมูลเชื่อถือได้

2.1.5 ลงมือทำการทดสอบความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันด้วยตนเองของเด็กทั้ง 4 คน ทีละคน

2.2 ขั้นตอนการทดลอง

2.2.1 ทำการสอนความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันจากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวกับกลุ่มทดลองแบบหลายเส้นฐานสำหรับต่างพฤติกรรม (Multiple Baseline across Behaviors) ของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในเวลาเดียวกัน ทำการทดลองครั้งละประมาณ 40 นาทีต่อผู้รับการสอนจำนวน 4 คน วันละ 1 ครั้ง ทุกวันจันทร์ – วันศุกร์ โดยกำหนดเวลาในการทดลองการสอนความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันจากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวดำเนินการทดลอง ดังต่อไปนี้

1. ทำการสังเกตและบันทึกเส้นฐานของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จำนวน 4 คน ทุกวันเป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน

2. เริ่มทำการสอนคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว หมวดที่ 1 คำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะร่างกายกับเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ทั้ง 4 คน พร้อมทำการสังเกตและบันทึกข้อมูลความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน

3. เมื่อเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ในจำนวน 4 คน คนใดสามารถเรียนรู้คำศัพท์ในหมวดที่ 1 ได้ถูกต้องถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80% จึงเริ่มทำการสอนคำศัพท์ หมวดที่ 2 คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร ในขณะเดียวกันยังทำการสอนคำศัพท์ในหมวดที่ 1 จนกว่าจะถึงเกณฑ์ 100 %

4. เริ่มทำการสอนคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว หมวดที่ 2 คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร กับเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ เด็กสามารถเรียนรู้คำศัพท์ในหมวดที่ 2 ได้ถูกต้องถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80% จึงเริ่มทำการสอนคำศัพท์ หมวดที่ 3 คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว ในขณะเดียวกันยังทำการสอนคำศัพท์ในหมวดที่ 1 และหมวดที่ 2 ต่อไปจนกว่าจะถึงเกณฑ์ 100 %

5. ทำการสอนคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว กับเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ทุกคน จนกว่าจะเรียนรู้ได้ 100 % ทุกหมวดคำศัพท์จึงจะถือว่าการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวอยู่ในระดับดีและนำเสนอข้อมูล

2.3 ชั้นหลังการทดลอง

ประเมินจากการสังเกตและบันทึกความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน หลังการทดลองด้วยแบบทดสอบชุดเดียวกับที่ประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันก่อนการทดลองและเก็บไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง

การดำเนินการทดลอง ตามขั้นตอนของแผนการสอนความสามารถในการเข้าใจความหมาย คำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวสรุป ดังนี้

วัน(ครั้ง)ที่ดำเนินการทดลอง	ดำเนินการทดลองกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว
1 – 3	- ระยะเวลาพื้นฐานของพฤติกรรมยังไม่มีการเรียนรู้การสอน - สังเกตและบันทึกผล
เริ่มทำการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว	
4 และวัน (ครั้ง) ต่อไป	- ฝึกกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ได้แก่ 1.เพลงอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย 2.เพลงอาหาร 3.เพลงสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว - สังเกตและบันทึกผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1.การศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ของผู้รับการฝึกแต่ละคนจากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว นำข้อมูลจากการสังเกตและบันทึกผลการเข้าใจความหมายคำศัพท์มาจัดทำตารางแสดงความถี่และร้อยละของความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันจากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว เป็นรายบุคคล

2.นำข้อมูลจากการสังเกตและบันทึกผลเป็นกราฟเส้นและทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์จากกราฟเส้น (visual inspection) ของความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันจากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นสถิติพื้นฐาน ดังนี้

1.1 ค่าร้อยละ (%) ของความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์

1.2 มัชฐาน (Median) คำนวณจากสูตร (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533: 56)

$$Mdn = \frac{X_N + 1}{2}$$

เมื่อ Mdn แทน มัชฐานหรือค่ากลาง
 X แทน จำนวนคะแนนหรือข้อมูลที่เป็นเลขคู่
 $\frac{X_N}{2}$ แทน คะแนนตัวที่ $\frac{N}{2}$

1.3 ค่าพิสัยควอไทล์ (Inter – quartile Range) คำนวณจากสูตร ดังนี้ (ยุทพรพงษ์ กัยวรรณ. 2543: 152)

$$IQR = Q3 - Q1$$

เมื่อ $Q1$ แทน ค่าที่ตำแหน่ง $\frac{1}{4}$ หรือ 25% หาได้จาก $Q1 = \frac{N}{4}$

$Q3$ แทน ค่าที่ตำแหน่ง $\frac{3}{4}$ หรือ 75% หาได้จาก $Q3 = \frac{N \times 3}{4}$

N แทน จำนวนข้อมูล

1.4 เปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ หลังการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว โดยใช้สถิติของซายด์ เทส ฟอร์ มีเดีย น วัน แซมเปิ้ล (The Sign Test for Median One Sample) (Mcteer; & Corbet. 1997: 594-595) โดยมีสูตรดังนี้

$$P[X \leq M_o] = P[X \geq M_o] = \frac{1}{2}$$

$$H_o : M = M_o$$

$$H_a : M < M_o; \text{ หรือ } H_a : M > M_o; \text{ หรือ } H_a : M \neq M_o$$

P- value แทน ค่าความน่าจะเป็นซึ่งคำนวณได้ที่จะปฏิเสธ $H_o : M = M_o$

เมื่อมีค่าน้อยกว่าค่า ∞ ที่กำหนดไว้

เมื่อ M แทน ค่ามัธยฐานที่คำนวณได้

เมื่อ M_o แทน ค่ามัธยฐานที่เป็นเกณฑ์/ที่กำหนดไว้

X แทน ค่าสังเกตที่วัด/นับมาได้ของชุดข้อมูล

t แทน จำนวนของค่าสังเกต(X) ที่มีค่ามากกว่า หรือน้อยกว่า M_o

เมื่อ $H_a : M > M_o$; จะใช้ค่า t ซึ่งนับจากที่ X น้อยกว่า $M_o(Q)$ และหาก

$X - M_o = 0$ จะให้เป็น -

1.5 เปรียบเทียบค่ามัธยฐานคะแนนความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ก่อนและหลังการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว โดยสถิติของ The Wilcoxon Matched – Pairs Signed – Ranks Test (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533: 93) โดยมีสูตรดังนี้

$$D = Y - X$$

เมื่อ D = ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนน X และ Y ก่อนและหลังจากการทดลอง

X = คะแนนทดสอบก่อนการทดลอง

Y = คะแนนสอบหลังการทดลอง

2. วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต (Interobserver Reliability) โดยใช้สูตร

IOR ดังนี้ ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต = $\frac{A}{A+D} \times 100$

เมื่อ A = จำนวนครั้งที่เห็นตรงกัน

D = จำนวนครั้งที่ไม่เห็นตรงกัน

ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกตที่คำนวณได้ จะต้องมีค่าตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป

จึงจะถือว่าข้อมูลเชื่อถือได้ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2549: 80; อ้างอิงจาก Kazdin. 1975)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายบุคคลและรวม ดังนี้

1. การศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ หลังการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว รายละเอียดผลการวิเคราะห์ นำเสนอดังตารางที่ 1 - 9 และภาพประกอบที่ 1 - 4

ตาราง 1 ค่าร้อยละความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กคนที่ 1

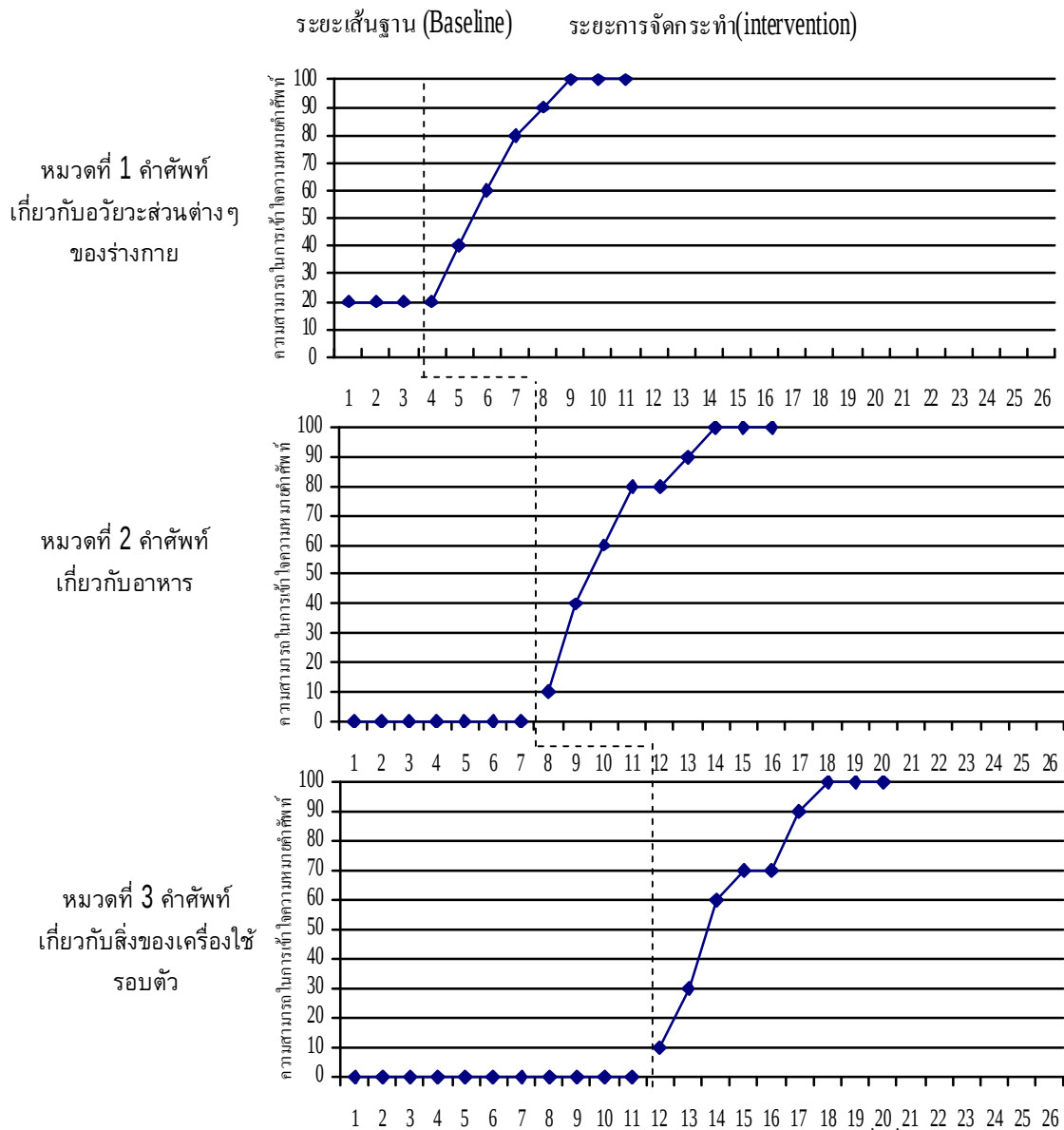
คำร้อยละคะแนน ระยะเส้นฐาน(Baseline)									คำร้อยละคะแนน ระยะการจัดกระทำ (Intervention)																	
1	20	20	20	20	40	60	80	90	100	100	100															
2	0	0	0	0	0	0	0	10	40	60	80	80	90	100	100	100										
3	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	10	30	60	70	70	90	100	100	100						
หมวดที่ ครั้งที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26

จากตาราง 1 พบว่า ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ คนที่ 1 มีการเปลี่ยนแปลงหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ดังนี้

ระยะเส้นฐาน (Baseline) ผู้รับการสอนมีความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ 20-20-20 ตามลำดับ

ระยะการ จัดกระทำ (Intervention) เมื่อผู้สอนเก็บข้อมูลในระยะเส้นฐานเป็นเวลา 3 วัน ติดต่อกัน จากนั้นผู้สอนจึงเริ่มให้การ จัดกระทำกับผู้รับการสอนคนที่ 1 พร้อมทั้งเก็บข้อมูลในระยะการ จัดกระทำโดยผู้รับการสอนคนที่ 1 มีความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน หมวดคำศัพท์ที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 20-40-60-80-90-100-100-100 ตามลำดับ โดยใช้เวลาในการสอน 8 วัน หมวดคำศัพท์ที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 10-40-60-80-80-90-100-100-100 ตามลำดับ โดยใช้เวลาในการสอน 9 วัน หมวดคำศัพท์ที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 10-30-60-70-70-90-100-100-100 ตามลำดับ โดยใช้เวลาในการสอน 9 วัน รวมเวลาทั้งสิ้น 17 วัน

เพื่อให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ กลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคลจึงได้นำเสนอเป็นแผนภูมิกราฟ ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กราฟแสดงความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ คนที่ 1

จากกราฟแสดงความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ระยะเส้นฐานและระยะการจัดกระทำในการเข้าใจ

ความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ดังนี้

ผู้รับการสอนคนที่ 1

ในการทดลองครั้งนี้ ได้ใช้ห้องเรียนของศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลางเป็นที่ทำการทดลอง โดยเริ่มช่วงเวลา 15.00 -15.40 น.ตั้งแต่วันจันทร์ – วันศุกร์ ขณะดำเนินการทดลองการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวในระยะเส้นฐาน (Baseline)มีความสามารถพื้นฐาน =20%

ขณะดำเนินการทดลอง ระยะการจัดกระทำ (Intervention) ผู้รับการสอนคนที่1 สามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 1 ได้ทุกคำ คิดเป็น 100% เมื่อผู้รับการสอนเรียนรู้ได้ 6 วัน และสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 1 ได้ 100% เป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน ผู้สอนจึงเริ่มทำการสอนคำศัพท์หมวดที่ 2 ซึ่งผู้รับการสอนใช้เวลาในการเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 1 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ รวม 8 วัน เมื่อผู้รับการสอนสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 2 ได้ทุกคำ คิดเป็น 100 % เรียนรู้ได้ 7 วันและสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่2ได้100 % เป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน ผู้สอนจึงเริ่มทำการสอนคำศัพท์หมวดที่ 3 ซึ่งผู้รับการสอนใช้เวลาในการเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 2 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ รวม 9 วัน เมื่อผู้รับการสอนสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 3 ได้ทุกคำ คิดเป็น 100 % เรียนรู้ได้ 7 วันและสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่3 ได้ 100 % เป็นเวลา 3 วันติดต่อกันซึ่งผู้รับการสอนใช้เวลาในการเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 3 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ รวม 9 วัน

ลักษณะและพฤติกรรมช่วงระยะการจัดกระทำ ผู้รับการสอนไม่มีสมาธิในการฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง เมื่อได้ยินเสียงเพลงจึงหันมาให้ความสนใจ พร้อมตั้งใจฟัง และเลียนแบบท่าทางประกอบเพลงไปพร้อมกับผู้สอนได้ในบางท่าทาง เมื่อผู้สอนทำการทบทวนเนื้อเพลงพร้อมท่าทางประกอบซ้ำๆ ช่วยเหลือในการชี้แนะด้วยคำพูดพร้อมกับจับมือทำในท่าทางที่ถูกต้อง ในระยะหลังเมื่อผู้รับการสอนมีสมาธิในการฟังและปฏิบัติตามมากขึ้นจึงลดการช่วยเหลือ ผู้สอนทำการเปิดเพลงและทำท่าทางประกอบเพลง ผู้รับการสอนสามารถร้องเพลงพร้อมท่าทางประกอบเพลงได้ถูกต้อง เมื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่นเกมหักกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวในการเรียนรู้การเข้าใจความหมายคำศัพท์ในหมวดที่ 1 หมวดที่ 2 และหมวดที่ 3 ผู้รับการสอน สามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง และเมื่อผู้สอน ชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ ผู้รับการสอนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ คิดเป็นร้อยละ 100% สามวันติดต่อกันจึงสรุปผลข้อมูล

ตาราง 2 คำร้อยละความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กคนที่ 2

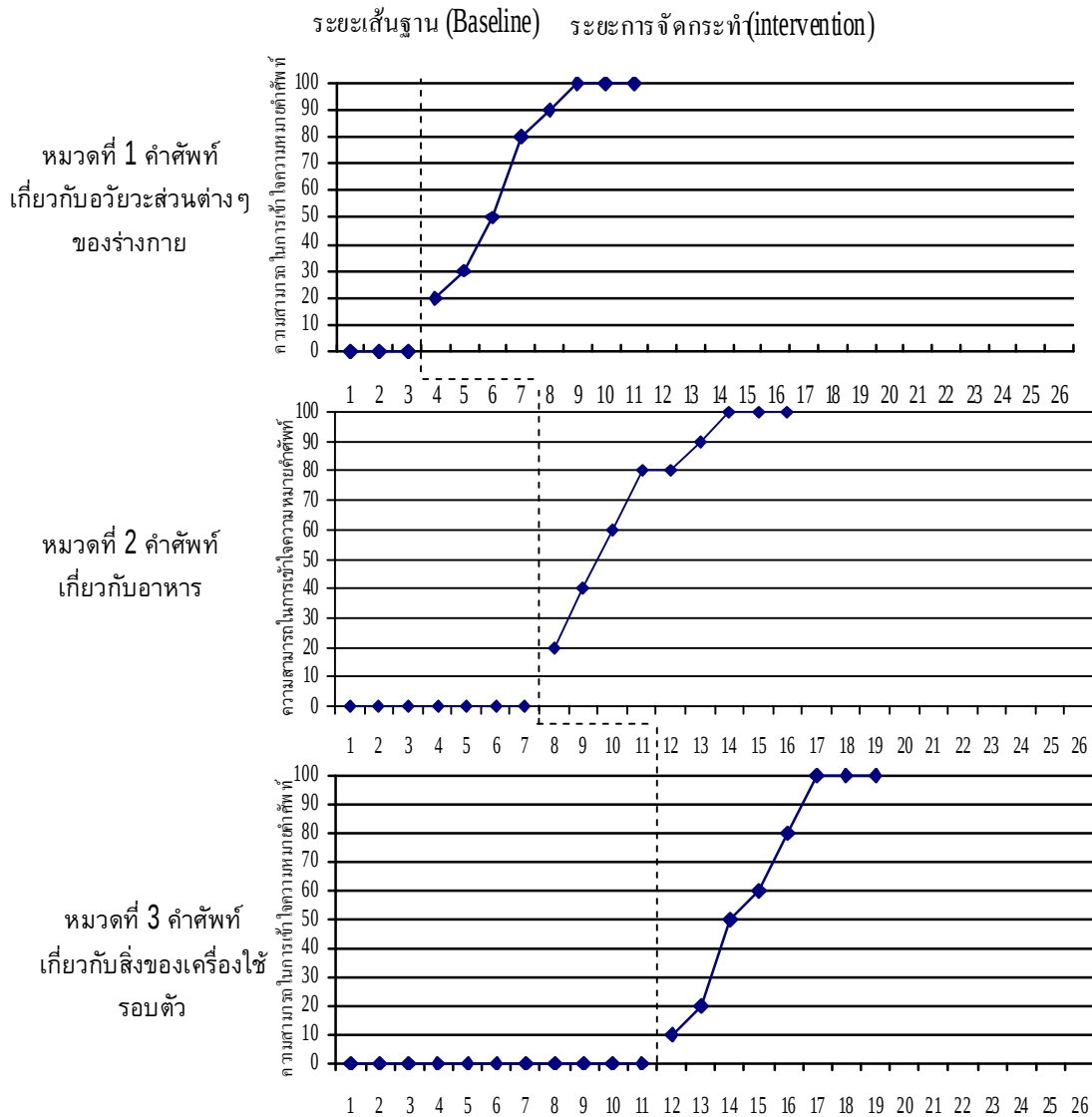
คำร้อยละคะแนน ระยะเส้นฐาน(Baseline)										คำร้อยละคะแนน ระยะการจัดกระทำ (Intervention)																
1	0	0	0	20	30	50	80	90	100	100	100															
2	0	0	0	0	0	0	0	20	40	60	80	80	90	100	100	100										
3	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	10	20	50	60	80	100	100	100							
หมวดที่ ครั้งที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26

จากตาราง 2 พบว่า ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ คนที่ 2 มีการเปลี่ยนแปลงหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ดังนี้

ระยะเส้นฐาน (Baseline) ผู้รับการสอนมีความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ 0-0-0 ตามลำดับ

ระยะการจัดกระทำ (Intervention) เมื่อข้อมูลคำร้อยละในระยะการจัดกระทำของผู้รับการสอน ผู้สอนเก็บข้อมูลในระยะเส้นฐานเป็นเวลา 3 วัน ติดต่อกันจากนั้นผู้สอนจึงเริ่มให้การจัดกระทำกับผู้รับการสอนคนที่ 2 พร้อมทั้งเก็บข้อมูลในระยะการจัดกระทำโดยผู้รับการสอนคนที่ 2 มีความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน หมวดคำศัพท์ที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 20-30-50-80-90-100-100-100 ตามลำดับ โดยใช้เวลาในการสอน 8 วัน หมวดคำศัพท์ที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 20-40-60-80-80-90-100-100-100 ตามลำดับ โดยใช้เวลาในการสอน 9 วัน หมวดคำศัพท์ที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 10-20-50-60-80-100-100-100 ตามลำดับ โดยใช้เวลาในการสอน 8 วัน รวมเวลาทั้งสิ้น 16 วัน

เพื่อให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ กลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคลจึงได้นำเสนอเป็นแผนภูมิกราฟ ดังนี้

ภาพประกอบ 2 กราฟแสดงความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ คนที่ 2

จากกราฟแสดงความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ระยะเส้นฐานและระยะการจัดกระทำในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ดังนี้

ผู้รับการสอนคนที่ 2

ในการทดลองครั้งนี้ ได้ใช้ห้องเรียนของศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลางเป็นที่ทำการทดลอง โดยเริ่มช่วงเวลา 15.00 -15.40 น. ตั้งแต่วันจันทร์ – วันศุกร์ ขณะดำเนินการทดลองการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวในระยะเส้นฐาน (Baseline) มีความสามารถพื้นฐานเท่ากับ 0% ผู้รับการสอนไม่มีสมาธิวอกแวกง่าย สนใจกับสิ่งรอบตัว สามารถชี้วัตถุของจริงได้ พูดคำศัพท์ได้บ้างคำศัพท์ ไม่ให้ความสนใจฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน

ขณะดำเนินการทดลอง ระยะการจัดกระทำ(Intervention) ผู้รับการสอนคนที่ 2 สามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 1 ได้ทุกคำ คิดเป็น 100% เมื่อผู้รับการสอนเรียนรู้ได้ 6 วัน และสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 1 ได้ 100% เป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน ผู้สอนจึงเริ่มทำการสอนคำศัพท์หมวดที่ 2 ซึ่งผู้รับการสอนใช้เวลาในการเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 1 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ รวม 8 วัน เมื่อผู้รับการสอนสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 2 ได้ทุกคำ คิดเป็น 100 % เรียนรู้ได้ 7 วัน และสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 2 ได้ 100 % เป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน ผู้สอนจึงเริ่มทำการสอนคำศัพท์หมวดที่ 3 ซึ่งผู้รับการสอนใช้เวลาในการเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 2 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ รวม 9 วัน เมื่อผู้รับการสอนสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 3 ได้ทุกคำ คิดเป็น 100 % เรียนรู้ได้ 6 วัน และสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 3 ได้ 100 % เป็นเวลา 3 วันติดต่อกันซึ่งผู้รับการสอนใช้เวลาในการเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 3 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ รวม 8 วัน

ลักษณะและพฤติกรรมช่วงระยะจัดกระทำผู้รับการสอนเมื่อได้ยินเสียงเพลงจึงหันมาให้ความสนใจและเลียนแบบท่าทางประกอบเพลงไปพร้อมกับผู้สอนได้ในบางท่าทาง เมื่อผู้สอนทำการทบทวนเนื้อเพลงพร้อมท่าทางประกอบซ้ำๆ ช่วยเหลือในการชี้แนะด้วยคำพูดพร้อมกับจับมือทำในท่าทางที่ถูกต้อง ในระยะหลังเมื่อผู้รับการสอนมีสมาธิในการฟังและปฏิบัติตามมากขึ้น จึงลดการช่วยเหลือลง ผู้สอนทำการเปิดเพลงและทำท่าทางประกอบเพลง ผู้รับการสอนสามารถร้องเพลงพร้อมท่าทางประกอบเพลงได้ถูกต้อง เมื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่นเกิกรรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวเกิดความสนุกสนานขณะดำเนินกิจกรรมในการเรียนรู้การเข้าใจความหมายคำศัพท์ในหมวดที่ 1 หมวดที่ 2 และหมวดที่ 3 ผู้รับการสอนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง และเมื่อผู้สอน ชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ ผู้รับการสอนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ คิดเป็นร้อยละ 100% สามวันติดต่อกันจึงสรุปผลข้อมูล

ตาราง 3 ค่าความถี่ ค่าร้อยละความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กคนที่ 3

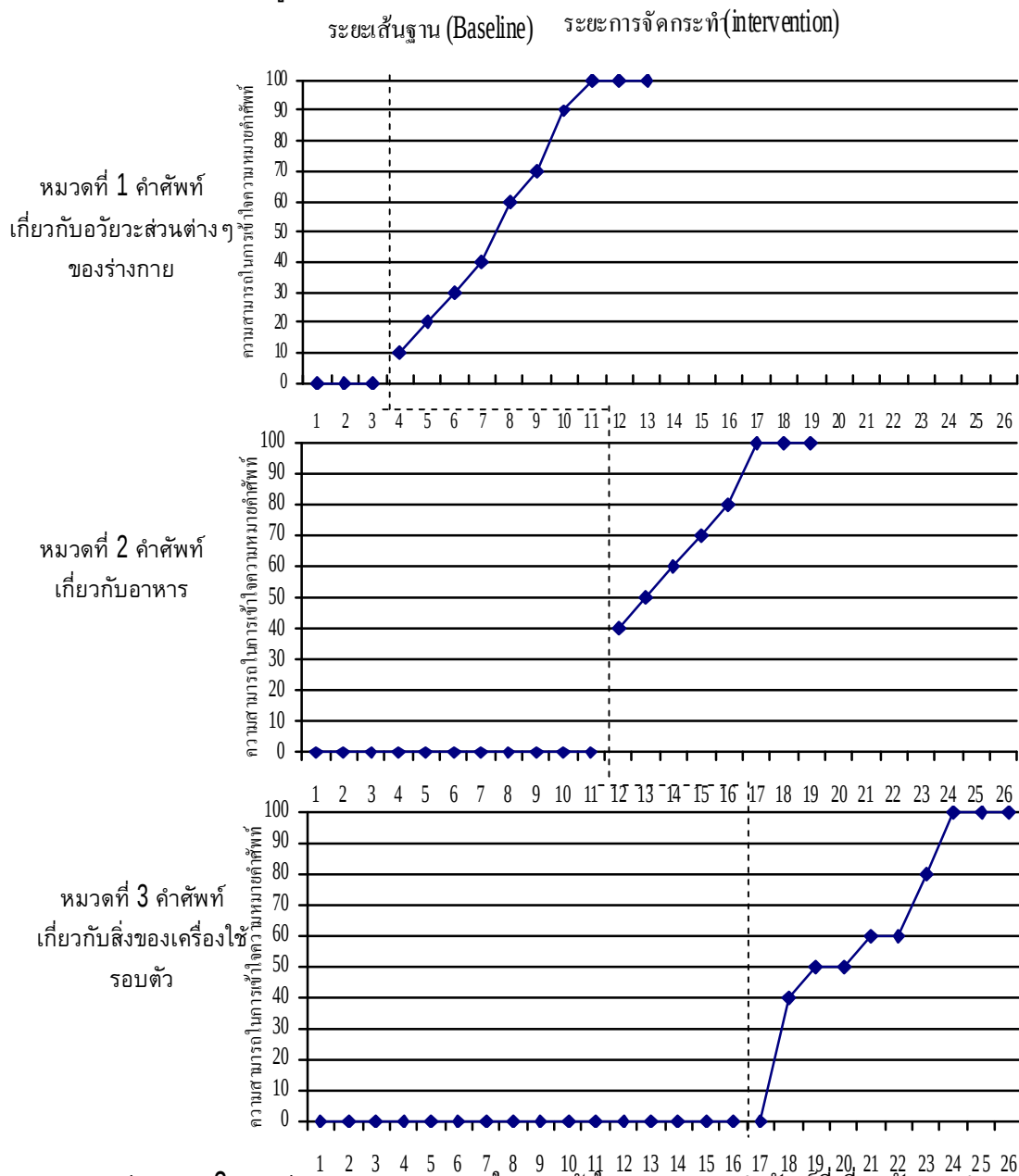
	ค่าร้อยละคะแนน ระยะพื้นฐาน(Baseline)										ค่าร้อยละคะแนน ระยะการจัดกระทำ (Intervention)															
	0	0	0	10	20	30	40	60	70	90	100	100	100													
1	0	0	0	10	20	30	40	60	70	90	100	100	100													
2	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	40	50	60	70	80	100	100	100							
3	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	40	50	50	60	60	80	100	100	100
หมวดที่ ครั้งที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26

จากตาราง 3 พบว่า ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ คนที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลงหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ดังนี้

ระยะพื้นฐาน (Baseline) ผู้รับการสอนมีความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ 0-0-0 ตามลำดับ

ระยะการจัดกระทำ (Intervention) เมื่อผู้สอนเก็บข้อมูลในระยะพื้นฐานเป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน จากนั้นผู้สอนจึงเริ่มให้การจัดกระทำกับผู้รับการสอนคนที่ 3 พร้อมทั้งเก็บข้อมูลในระยะการจัดกระทำโดยผู้รับการสอนคนที่ 3 มีความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน หมวดคำศัพท์ที่ 1 คิดเป็นร้อยละ10-20-30-40-60-70-90-100-100-100 ตามลำดับ โดยใช้เวลาในการสอน 10 วัน หมวดคำศัพท์ที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 0-40-50-60-70-80-100-100-100 ตามลำดับ โดยใช้เวลาในการสอน 9 วัน หมวดคำศัพท์ที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 0-40-50-50-60-60-80-100-100-100ตามลำดับ โดยใช้เวลาในการสอน 10 วัน รวมเวลาทั้งสิ้น 23 วัน

เพื่อให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ กลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคลจึงได้นำเสนอเป็นแผนภูมิกราฟ ดังนี้

ภาพประกอบ 3 กราฟแสดงความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ คนที่ 3

จากกราฟแสดงความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ระยะเส้นฐานและระยะการจัดกระทำในการเข้าใจ

ความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ดังนี้

ผู้รับการสอนคนที่ 3

ในการทดลองครั้งนี้ ได้ใช้ห้องเรียนของศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลางเป็นที่ทำการทดลอง โดยเริ่มช่วงเวลา 15.00 -15.40 น.ตั้งแต่วันจันทร์ – วันศุกร์ ขณะดำเนินการทดลองการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวในระยะเส้นฐาน(Baseline) มีความสามารถพื้นฐานเท่ากับ 0% ผู้รับการสอนไม่มีสมาธิวอกแวกง่าย สนใจกับบุคคลอื่น ๆ และสิ่งของรอบตัว ด้วยการเดินเข้าไปหา แต่ไม่นานก็จะหันเหความสนใจไปกับบุคคลอื่น ๆ หรือสิ่งของที่อยู่รอบตัวไม่ให้ความสนใจฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน

ขณะดำเนินการทดลอง ระยะการจัดกระทำ(Intervention) ผู้รับการสอนคนที่ 3 สามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 1 ได้ทุกคำ คิดเป็น 100% เมื่อผู้รับการสอนเรียนรู้ได้ 8 วัน และสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 1 ได้ 100% เป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน ผู้สอนจึงเริ่มทำการสอนคำศัพท์หมวดที่ 2 ซึ่งผู้รับการสอนใช้เวลาในการเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 1 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ รวม 10 วัน เมื่อผู้รับการสอนสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 2 ได้ทุกคำ คิดเป็น 100 % เรียนรู้ได้ 7 วันและสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 2 ได้ 100 % เป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน ผู้สอนจึงเริ่มทำการสอนคำศัพท์หมวดที่ 3 ซึ่งผู้รับการสอนใช้เวลาในการเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 2 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ รวม 9 วัน เมื่อผู้รับการสอนสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 3 ได้ทุกคำ คิดเป็น 100 % เรียนรู้ได้ 8 วันและสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 3 ได้ 100 % เป็นเวลา 3 วันติดต่อกันซึ่งผู้รับการสอนใช้เวลาในการเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 3 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ รวม 10 วัน

ลักษณะและพฤติกรรมช่วงระยะการจัดกระทำ (Intervention) ผู้รับการสอนเมื่อได้ยินเสียงเพลงจึงหันมาให้ความสนใจ แต่ไม่เลียนแบบท่าทางประกอบเพลง เมื่อผู้สอนทำการทบทวนเนื้อเพลงพร้อมท่าทางประกอบซ้ำๆ ช่วยเหลือในการชี้แนะด้วยคำพูดพร้อมกับจับมือทำในท่าทางที่ถูกต้อง ในระยะหลังเมื่อผู้รับการสอนมีสมาธิในการฟังและปฏิบัติตามมากขึ้นจึงลดการช่วยเหลือลง ผู้สอนทำการเปิดเพลงและทำท่าทางประกอบเพลง ผู้รับการสอนสามารถร้องเพลงตามได้บ้างพร้อมท่าทางประกอบเพลงได้ถูกต้องในบางท่าทาง เมื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่นเกมกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวเกิดความสนุกสนานขณะดำเนินกิจกรรมในการเรียนรู้การเข้าใจความหมายคำศัพท์ในหมวดที่ 1 หมวดที่ 2 และหมวดที่ 3 ผู้รับการสอนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้องและเมื่อผู้สอน ชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ ผู้รับการสอนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ คิดเป็นร้อยละ 100% สามวันติดต่อกันจึงสรุปผลข้อมูล

ตาราง 4 ค่าความถี่ ค่าร้อยละความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กคนที่ 4

คำร้อยละคะแนน ระยะพื้นฐาน(Baseline)										คำร้อยละคะแนน ระยะการจ้ดกระทำ (Intervention)																
1	10	10	10	20	40	60	60	60	80	100	100	100														
2	0	0	0	0	0	0	0	0	0	20	50	70	90	90	100	100	100									
3	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	40	40	60	70	70	90	100	100	100			
หมวดที่ ครั้งที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26

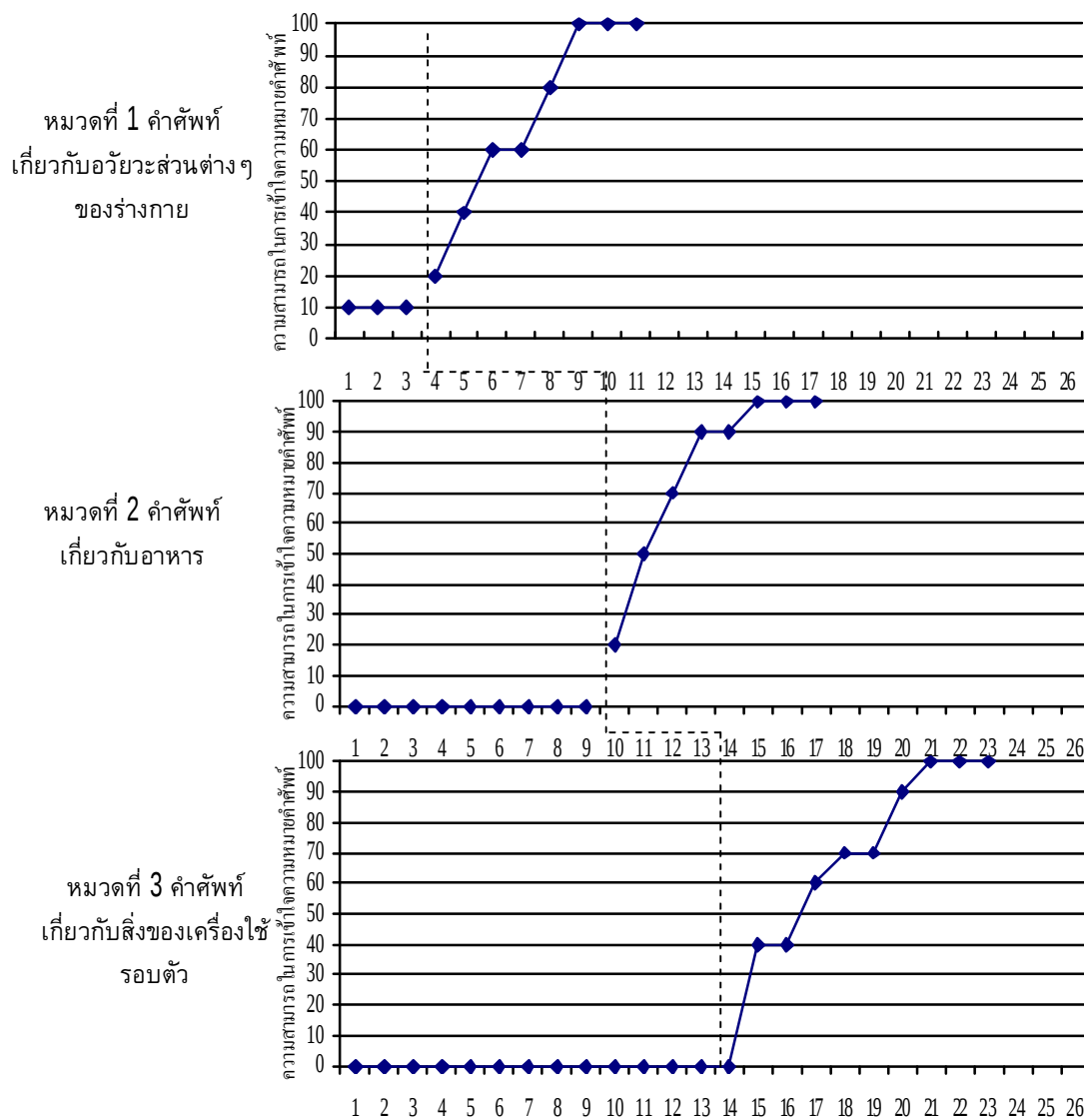
จากตาราง 4 พบว่า ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ คนที่ 4 มีการเปลี่ยนแปลงหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ดังนี้

ระยะพื้นฐาน (Baseline) ผู้รับการสอนมีความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ 10-10-10 ตามลำดับ

ระยะการฝึกกระทำ (Intervention) เมื่อผู้สอนเก็บข้อมูลในระยะพื้นฐานเป็นเวลา 3 วัน ติดต่อกันจากนั้นผู้สอนจึงเริ่มให้การฝึกกระทำกับผู้รับการสอนคนที่ 4 พร้อมทั้งเก็บข้อมูลในระยะการฝึกกระทำโดยผู้รับการสอนคนที่ 4 มีความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน หมวดคำศัพท์ที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 20-40-60-60-60-80-100-100-100 ตามลำดับ โดยใช้เวลาในการสอน 9 วัน หมวดคำศัพท์ที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 20-50-70-90-90-100-100-100 ตามลำดับ โดยใช้เวลาในการสอน 8 วัน หมวดคำศัพท์ที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 0-40-40-60-70-70-90-100-100-100 ตามลำดับ โดยใช้เวลาในการสอน 10 วัน รวมเวลาทั้งสิ้น 20 วัน

เพื่อให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ กลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคลจึงได้นำเสนอเป็นแผนภูมิกราฟ ดังนี้

ระยะเส้นฐาน (Baseline) ระยะการจัดกระทำ (intervention)

ภาพประกอบ 4 กราฟแสดงความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ คนที่ 4

จากกราฟแสดงความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ระยะเส้นฐานและระยะการจัดกระทำในการเข้าใจ

ความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ดังนี้

ผู้รับการสอนคนที่ 4

ในการทดลองครั้งนี้ ได้ใช้ห้องเรียนของศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลางเป็นที่ทำการทดลอง โดยเริ่มช่วงเวลา 15.00 -15.40 น. ตั้งแต่วันจันทร์ – วันศุกร์ ขณะดำเนินการทดลองการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวในเส้นฐาน (Baseline) มีความสามารถพื้นฐานเท่ากับ 10% ผู้รับการสอนไม่มีสมาธิวอกแวกง่าย สนใจกับสิ่งรอบตัวจะเดินเข้าไปหยิบจับสิ่งของ แต่ไม่นานก็หันเหความสนใจไปที่สิ่งของอื่นๆ ปฏิเสธที่จะทำกิจกรรมกับเพื่อนๆ ไม่ให้ความสนใจฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน

ขณะดำเนินการทดลอง ระยะการจัดกระทำ(Intervention) ผู้รับการสอนคนที่ 4 สามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 1 ได้ทุกคำ คิดเป็น 100% เมื่อผู้รับการสอนเรียนรู้ได้ 7 วัน และสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 1 ได้ 100% เป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน ผู้สอนจึงเริ่มทำการสอนคำศัพท์หมวดที่ 2 ซึ่งผู้รับการสอนใช้เวลาในการเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 1 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ รวม 9 วัน เมื่อผู้รับการสอนสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 2 ได้ทุกคำคิดเป็น 100 %เรียนรู้ได้ 6 วันและสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 2 ได้ 100 % เป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน ผู้สอนจึงเริ่มทำการสอนคำศัพท์หมวดที่ 3 ซึ่งผู้รับการสอนใช้เวลาในการเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 2 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ รวม 8 วัน เมื่อผู้รับการสอนสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 3 ได้ทุกคำ คิดเป็น 100 % เรียนรู้ได้ 8 วันและสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่3 ได้ 100 %เป็นเวลา 3 วันติดต่อกันซึ่งผู้รับการสอนใช้เวลาในการเข้าใจความหมายคำศัพท์หมวดที่ 3 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ รวม 10 วัน

ลักษณะและพฤติกรรมช่วงระยะจัดกระทำ (Intervention) ผู้รับการสอนยังให้ความสนใจกับสิ่งของรอบตัว เมื่อได้ยินเสียงเพลงจึงหันมาให้ความสนใจและยังคงปฏิเสธที่จะเข้าร่วมกิจกรรม ผู้สอนจึงดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนต่อโดยไม่ให้ความสนใจ ผู้รับการสอนหันมาให้ความสนใจเมื่อเพื่อนๆดำเนินกิจกรรมสนุกสนานจึงกลับมาเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนๆและเลียนแบบท่าทางประกอบเพลงไปพร้อมกับผู้สอนได้ในบางท่าทาง เมื่อผู้สอนทำการทบทวนเนื้อเพลงพร้อมท่าทางประกอบซ้ำๆ ช่วยเหลือในการชี้แนะด้วยคำพูดพร้อมกับจับมือทำในท่าทางที่ถูกต้อง ในระยะหลังเมื่อผู้รับการสอนมีสมาธิในการฟังและปฏิบัติตามมากขึ้นจึงลดการช่วยเหลือลง ผู้สอนทำการเปิดเพลงและทำท่าทางประกอบเพลง ผู้รับการสอนสามารถร้องเพลงพร้อมท่าทางประกอบเพลงได้ถูกต้อง เมื่อนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่นเกมหกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวในการเรียนรู้การเข้าใจความหมายคำศัพท์ในหมวดที่ 1 หมวดที่ 2 และหมวดที่ 3 ผู้รับการสอนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง และเมื่อผู้สอน ชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ ผู้รับการสอนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ คิดเป็นคำร้อยละ 100% สามวันติดต่อกันจึงสรุปผลข้อมูล

จากข้อมูล ผลการบันทึกพฤติกรรมความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ หลังการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว นำมาวิเคราะห์ค่ามัธยฐานและค่าพิสัยควอไทล์ ดังนี้

ตาราง 5 จำนวน ค่ามัธยฐานและค่าพิสัยควอไทล์ ของจำนวนคะแนนร้อยละการเข้าใจความหมายคำศัพท์ ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว คำศัพท์หมวดที่ 1 เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย

คนที่	ค่ามัธยฐานก่อนเรียน (คะแนนเต็ม100คะแนน) (X)	ระดับ	ค่ามัธยฐานคะแนนหลังเรียน (คะแนนเต็ม 100 คะแนน) (Y)	ระดับ
1	20	ปรับปรุง	85	ดี
2	0	ปรับปรุง	85	ดี
3	0	ปรับปรุง	65	ดี
4	10	ปรับปรุง	60	ดี
Mdn	5		75	ดี
IQR	0	ปรับปรุง	25	

จากตาราง 5 แสดงว่า ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ คำศัพท์หมวดที่1 เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย ก่อนการสอนโดยมีค่ามัธยฐานคะแนน 0 - 20 คะแนน คะแนนมัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 0 จัดเป็นความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ในระดับปรับปรุงและหลังจากการสอนมีค่ามัธยฐานคะแนนใกล้เคียงกันโดยมีคะแนนระหว่าง 60 - 85 คะแนน คะแนนค่ามัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 75 และค่าพิสัยควอไทล์ เท่ากับ 25 จัดเป็นความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ระดับดี

ตาราง 6 จำนวน ค่ามัธยฐานและค่าพิสัยควอไทล์ ของจำนวนคะแนนร้อยละการเข้าใจ
ความหมายคำศัพท์ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการ
เคลื่อนไหว คำศัพท์หมวดที่ 2 เกี่ยวกับอาหาร

คนที่	ค่ามัธยฐานก่อนเรียน (คะแนนเต็ม100คะแนน) (X)	ระดับ	ค่ามัธยฐานคะแนนหลังเรียน (คะแนนเต็ม 100 คะแนน) (Y)	ระดับ
1	0	ปรับปรุง	80	ดี
2	0	ปรับปรุง	80	ดี
3	0	ปรับปรุง	70	ดี
4	0	ปรับปรุง	90	ดี
Mdn	0		80	ดี
IQR	0	ปรับปรุง	10	

จากตาราง 6 แสดงว่า ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ คำศัพท์หมวดที่ 2 เกี่ยวกับอาหาร ก่อนการสอนโดยมีค่ามัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 0 จัดเป็นความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ในระดับปรับปรุง และหลังจากการสอน มีค่ามัธยฐานคะแนนใกล้เคียงกันโดยมีคะแนนระหว่าง 70-90 คะแนน คะแนนค่ามัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 80 และค่าพิสัยควอไทล์ เท่ากับ 10 จัดเป็นความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ระดับดี

ตาราง 7 จำนวน ค่ามัธยฐานและค่าพิสัยควอไทล์ ของจำนวนคะแนนร้อยละการเข้าใจ
ความหมายคำศัพท์ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการ
เคลื่อนไหว คำศัพท์หมวดที่ 3 เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว

คนที่	ค่ามัธยฐานก่อนเรียน (คะแนนเต็ม100คะแนน) (X)	ระดับ	ค่ามัธยฐานคะแนนหลังเรียน (คะแนนเต็ม 100 คะแนน) (Y)	ระดับ
1	0	ปรับปรุง	70	ดี
2	0	ปรับปรุง	75	ดี
3	0	ปรับปรุง	60	ดี
4	0	ปรับปรุง	70	ดี
Mdn	0		70	ดี
IQR	0	ปรับปรุง	10	

จากตาราง 7 แสดงว่า ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ คำศัพท์หมวดที่ 3 เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว ก่อนการสอนโดยมีค่ามัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 0 จัดเป็นความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ในระดับปรับปรุงและหลังจากการสอน มีค่ามัธยฐานคะแนนใกล้เคียงกันโดยมีคะแนนระหว่าง 60 - 75 คะแนน คะแนนค่ามัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 70 และค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 10 จัดเป็นความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ระดับดี

ตาราง 8 จำนวน ค่ามัธยฐานและค่าพิสัยควอไทล์ ของจำนวนคะแนนร้อยละการเข้าใจ
ความหมายคำศัพท์ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ทั้งหมด 4 คน จากการจัดกิจกรรมดนตรี
และการเคลื่อนไหว

คนที่	ค่ามัธยฐานก่อนเรียน (คะแนนเต็ม100คะแนน) (X)	ระดับ	ค่ามัธยฐานคะแนนหลังเรียน (คะแนนเต็ม 100 คะแนน) (Y)	ระดับ
1	0	ปรับปรุง	80	ดี
2	0	ปรับปรุง	80	ดี
3	0	ปรับปรุง	65	ดี
4	0	ปรับปรุง	70	ดี
Mdn	0		75	
IQR	0	ปรับปรุง	15	ดี

จากตาราง 8 แสดงว่า ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ทั้ง 4 คน ก่อนการสอนโดยมีค่ามัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 0 จัดเป็นความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ในระดับปรับปรุง และหลังจากการสอน ผู้รับการสอนทั้ง 4 คน มีค่ามัธยฐานคะแนนใกล้เคียงกันโดยมีคะแนนระหว่าง 65 - 80 คะแนน คะแนนค่ามัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 75 และค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ15 จัดเป็นความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันระดับดี

ตาราง 9 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานของความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ทั้ง 4 คน หลังการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวที่กำหนดไว้ในระดับดี

คนที่	คะแนนหลังการสอน (คะแนนเต็ม100 คะแนน)	ค่ามัธยฐาน กำหนดไว้ในระดับดี	ลำดับเครื่องหมาย		P – value
			บวก	ลบ	
1	80	51-75	+		0.9688
2	80		+		
3	65		+		
4	70		+		
Mdn	75	≥ 75	4	0	
IQR	15				

จากตาราง 9 แสดงว่า คะแนนมัธยฐานของความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จากการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวทั้ง 4 คน ที่กำหนดไว้ในระดับดี (51 - 75 คะแนน) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่เสนอไว้ว่า ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ หลังการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวอยู่ในระดับดี

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์

รายละเอียดผลการวิเคราะห์ นำเสนอดังตารางที่ 10

ตาราง 10 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานคะแนนความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ทั้ง 4 คน ก่อนและหลังการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว

คนที่	คะแนน		ผลต่างของ คะแนน $D = Y - X$	ลำดับที่ของ ความแตกต่าง	ลำดับเครื่องหมาย		T
	ก่อนสอน X	หลังสอน Y			บวก	ลบ	
1	0	80	80	4	+3.5	-	0*
2	0	80	80	3	+3.5	-	
3	0	65	65	1	+1	-	
4	0	70	70	2	+2	-	
รวม					+10	0	

* มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $N = 4$ $T = 0$

จากตาราง 10 ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ทั้ง 4 คน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่เสนอไว้ว่าความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ หลังการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวสูงขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว โดยมีการสรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะและข้อเสนอแนะ ไว้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ หลังการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ หลังการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวอยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ หลังการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวสูงขึ้น

วิธีดำเนินการทดลอง

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ช่วงอายุ 3 – 6 ปี ที่เข้ารับบริการเตรียมความพร้อมที่ศูนย์การศึกษาพิเศษส่วนกลาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน มีความสามารถในการพูดเป็นคำๆ ได้ตอบคำถามตามความเข้าใจของตนเอง การเรียนในชั้นเรียนหรือในแบบเรียนไม่สามารถรับรู้การเข้าใจความหมายของภาษาเกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งมีเกณฑ์ในการเลือกดังนี้

1. ช่วงอายุ 3 - 6 ปี
2. มีความสามารถในการพูดได้เป็นคำๆ 2 - 3 คำติดกัน
3. ผู้ปกครองยินยอมให้เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย ชุดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ประกอบด้วย เพลงประกอบคำศัพท์ บัตรภาพคำศัพท์และแผนการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว และแบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน

ทำการทดลองตามแบบแผนการวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) แบบหลายเส้นฐานสำหรับต่างพฤติกรรม (Multiple Baseline across Behaviors) โดยทำการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันด้วยตนเองโดยวิธีการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว กับกลุ่มตัวอย่างที่ทำการคัดเลือกมา จำนวน 4 คน ทำการทดลองครั้งละประมาณ 40 นาที ต่อผู้รับการสอน 4 คน วันละ 1 ครั้ง ทุกวันจันทร์ – วันศุกร์ โดยกำหนด การสอนคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันจากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวกับเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ทุกคนจนกว่าจะผ่านเกณฑ์ 100% ทุกหมวดคำศัพท์ผลการทดลองจะบันทึกโดยผู้สอนและผู้สังเกตซึ่งมีความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต (Interobserver Reliability) จะต้องมีค่าตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไปและทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่ามัธยฐาน พิสัยควอไทล์ และค่าร้อยละ(%) นำเสนอข้อมูลเป็นตารางค่าร้อยละและกราฟเส้นเปรียบเทียบระยะเส้นฐานกับระยะการจัดกระทำ

สรุปผลการศึกษา

1. ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ หลังการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวอยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ของเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ หลังการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวสูงขึ้น

อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว พบว่า

1. หลังจากกลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ผลคือ ผู้รับการสอนแต่ละคนมีความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันสูงขึ้นจากเดิมที่ไม่เคยมีความสามารถดังกล่าวมาก่อน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผู้รับการสอนคนที่ 1 ใช้ระยะเวลาในการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันจากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวจนสามารถเข้าใจความ

หมายคำศัพท์ ในหมวดที่ 1 หมวดที่ 2 และหมวดที่ 3 เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนและเมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง ผ่านเกณฑ์ 100 % ทุกหมวดคำศัพท์ จำนวน 20 ครั้ง

ผู้รับการสอนคนที่ 2 ใช้ระยะเวลาในการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว จนสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์ ในหมวดที่ 1 หมวดที่ 2 และหมวดที่ 3 เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนและเมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง ผ่านเกณฑ์ 100 % ทุกหมวดคำศัพท์ จำนวน 19 ครั้ง

ผู้รับการสอนคนที่ 3 ใช้ระยะเวลาในการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว จนสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์ในหมวดที่ 1 หมวดที่ 2 และหมวดที่ 3 เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนและเมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง ผ่านเกณฑ์ 100 % ทุกหมวดคำศัพท์ จำนวน 26 ครั้ง

ผู้รับการสอนคนที่ 4 ใช้ระยะเวลาในการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว จนสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์ในหมวดที่ 1 หมวดที่ 2 และหมวดที่ 3 เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนและเมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง ผ่านเกณฑ์ 100 % ทุกหมวดคำศัพท์ จำนวน 23 ครั้ง

เมื่อนำข้อมูลเบื้องต้นมาพิจารณาเรื่องระยะเวลา (จำนวนครั้งที่ทำการสอน) ในการสอนกลุ่มของแต่ละบุคคล สันนิษฐานได้ว่า ความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันของผู้รับการสอนทั้ง 4 คน เป็นดังนี้

นักเรียนคนที่ 2 สามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันได้ดีที่สุด อาจเนื่องมาจากนักเรียนคนที่ 2 เกิดการเรียนรู้เข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ช่วงระยะจัดกระทำได้ดีกว่าคนอื่น อีกทั้งมีสมาธิในการฟังและเข้าใจความหมายคำศัพท์และปฏิบัติได้ถูกต้องจากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวทำให้ใช้ระยะเวลาในการเรียนรู้น้อยกว่าเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์คนอื่น

นักเรียนคนที่ 1 เกิดการเรียนรู้การเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันได้ดี รองจากนักเรียนคนที่ 2 ซึ่งมีความสามารถพื้นฐาน 20 % อาจเนื่องมาจากนักเรียนคนที่ 1 ให้ความสนใจกับสิ่งรอบข้างทำให้ใช้ระยะเวลาในการเรียนรู้มากกว่านักเรียนคน

ที่ 2 ในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน อีกทั้งมีสมาธิในการฟัง และเข้าใจความหมายคำศัพท์และปฏิบัติได้ถูกต้อง จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว

นักเรียนคนที่ 4 เข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันได้ดีปานกลาง อาจเนื่องมาจากนักเรียนคนที่ 4 เกิดจากอาการเจ็บป่วยบ่อย จึงทำให้มีความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน ในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ได้ดีปานกลาง อีกทั้งมีสมาธิในการฟังและเข้าใจความหมายคำศัพท์และปฏิบัติได้ถูกต้อง จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ทำให้ใช้เวลาน้อยกว่าคนที่ 3

นักเรียนคนที่ 3 เข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันได้ช้าที่สุด อาจเนื่องมาจากนักเรียนคนที่ 3 มีความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันได้น้อยที่สุด อีกทั้งไม่มีสมาธิในการฟังและเข้าใจความหมายคำศัพท์และปฏิบัติเองได้ไม่ถูกต้องและไม่กล้าแสดงออกการเปล่งเสียงคำศัพท์ จึงเข้าใจความหมายคำศัพท์ได้ช้ากว่าคนอื่น

2.ขณะดำเนินการทดลอง พบว่า ผู้รับการสอนแต่ละคนมีโอกาที่จะเข้าใจความหมายคำศัพท์ได้ดี จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ทั้งนี้เนื่องจากการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว โดยการนำคำศัพท์มาแต่งเป็นเพลงที่จดจำได้ง่าย พร้อมท่าทางประกอบ ที่ทำให้ผู้รับการสอนได้เคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะเพลงทำให้เกิดความสุขและช่วยให้เพลิดเพลิน การเลียนแบบการเคลื่อนไหวท่าทางประกอบเพลง พร้อมทั้งทำกิจกรรมการเล่นเกม คำศัพท์ประกอบดนตรีตามเนื้อร้องของเพลง โดยผู้ทำการสอนจะให้ความช่วยเหลือโดยการชี้แนะด้วยคำพูดพร้อมจับมือให้เด็กทำตาม จากนั้นผู้ทำการสอนจะค่อยๆ ลดการช่วยเหลือลงตามลำดับ เมื่อผู้รับการสอนเข้าใจขั้นตอนการทำกิจกรรม และในขณะเดียวกันหากผู้รับการสอนสามารถทำกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวได้ด้วยตนเองให้ลดการช่วยเหลือ อีกทั้งกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวเป็นสิ่งที่เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ชื่นชอบอย่างมากสอดคล้องกับงานวิจัยของโรสนอร์ (Rosner. 2004: 346-350) ได้ทำการศึกษาวิจัยพบว่เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ มีพรสวรรค์พิเศษในเรื่องดนตรีเรียนรู้ได้เร็วกว่าด้านอื่นๆ ซึ่งสนับสนุนได้ว่า การจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวโดยนำคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันมาแต่งเป็นเพลงพร้อมท่าทางประกอบนั้น เป็นสิ่งที่จะช่วยให้ผู้รับการสอนมีทักษะการฟังและเข้าใจความหมายคำศัพท์และปฏิบัติเองตามคำสั่งได้ถูกต้อง

จากข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 คนนี้เป็นเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา การสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ด้วยกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวจะช่วยให้ผู้รับการสอนเข้าใจความหมายคำศัพท์ได้ดีขึ้น อีกทั้งการปฏิบัติกิจกรรมซ้ำๆ บ่อยๆ จะช่วยให้เด็กเกิดความชำนาญ เข้าใจและรับรู้ความหมายคำศัพท์ (พัชรา พุ่มพชาติ. 2541: 51-55) การจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวตามจังหวะเสียงดนตรี เช่นการตบมือ หรืออาจใช้อุปกรณ์อื่นประกอบท่าทางการเคลื่อนไหว เป็นการพัฒนา

ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญา (กานดา โตะถม. 2551: 42) นอกจากนี้ ประโยชน์ที่เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ได้รับการสอนโดยการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ทำให้เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์มีความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันดีขึ้น แสดงว่าเพลงประกอบจังหวะพร้อมท่าทางประกอบสามารถนำมาใช้พัฒนาเด็กได้ซึ่งสอดคล้องกับ(วิลเลียม วิมุกตายน. 2549: 104-110)ได้กล่าวว่า เพลงที่ทำการแต่งขึ้นใหม่ทำให้เด็กเกิดการสนใจ จดจำคำประกอบท่าทางหรือรูปภาพ (มีการเลียนแบบภาษา)เด็กจะใช้ภาษาการเลียนแบบท่วงทำนองเพลง ท่าทางประกอบและถ้อยคำง่าย ๆ เลียนเสียงและจดจำคำศัพท์ใหม่ ๆ เป็นการสร้างพื้นฐานเบื้องต้นในการพัฒนาเสียงดนตรี จะช่วยให้เด็กมีสมาธิมากขึ้น จะเห็นได้ว่าผู้รับการสอนทั้ง 4 คน ไม่เข้าใจความหมายคำศัพท์ แต่เมื่อได้รับการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวทำให้ผู้รับการสอนเกิดทักษะการฟังและเข้าใจความหมายคำศัพท์ดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (ปราณี คำแหง. 2547: 67 - 70) ได้ศึกษาความสามารถในการเข้าใจภาษาของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ อายุ 3-5 ปี โดยใช้เพลงประกอบจังหวะ จำนวน 6 คน ผลการศึกษาพบว่า เด็กกลุ่มอาการดาวน์ อายุ 3-5 ปี ที่ได้รับการสอนโดยใช้เพลงประกอบจังหวะมีความเข้าใจภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การศึกษาครั้งนี้ ผลการทดลองพบว่า การสอนโดยการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ให้เด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ ก่อให้เกิดความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ มีทักษะการฟังและเข้าใจความหมายคำศัพท์ ดังนั้นผู้ปกครอง ครู หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มอาการวิลเลียมส์ที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา สามารถนำวิธีการสอนดังกล่าวไปใช้ในการปรับและสร้างทักษะอื่นๆแก่บุคคลดังกล่าว หากแต่ผู้ที่นำคำศัพท์มาแต่งเป็นเพลงประกอบจังหวะสอนเด็กควรเป็นเพลงที่สั้นกะทัดรัดและเข้าใจง่าย

1.2 ขณะที่ผู้สอนให้เด็กทำกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ควรให้แรงเสริมกล่าวคำชมเชยโดยการปรบมือ กล่าวคำชมว่าเก่ง เยี่ยม เพื่อเป็นการกระตุ้นเด็กให้เกิดความยากที่จะทำ สื่อที่นำมาประกอบการเรียนการสอนควรเป็นสื่อที่เร้าความสนใจ สะอาด ปลอดภัย และเหมาะสมกับเด็กในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ควรคำนึงถึงระยะเวลาในการจัดกิจกรรมอยู่ในช่วงไม่สั้นและไม่ยาวเกินไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการนำวิธีการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ในการช่วยให้เข้าใจความหมายคำศัพท์ โดยการนำเอาคำศัพท์หมวดต่างๆที่เด็กพบและใช้ในชีวิตประจำวัน นำมาแต่งเป็นเพลงประกอบจังหวะ
2. ควรมีการนำวิธีการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ในการช่วยให้เข้าใจความหมายคำศัพท์ไปใช้กับเด็กกลุ่มอื่น เช่น กลุ่มออทิสติก
3. ควรมีการนำวิธีการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว ไปใช้ทดลองกับทักษะอื่นๆเช่น ทักษะวิชาการ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ ชัยชาญ. (2533). ผลการทดลองสอนการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ โดยวิธีอุปกรณ์การพูด “กนก” กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพญาไท. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กานดา โต๊ะถม.(2551). กิจกรรมการเคลื่อนไหวสำหรับเด็กพิเศษ ระดับปฐมวัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- กาญจน์ลักษณ์ สัจจลักษณ์. (ม.ป.ป.). ปัญหาทางการพูดในเด็กปัญญาอ่อนและวิธีแก้ไข. ภาควิชาโสตนาสิก ลาริงซ์วิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กุลยา ก่อสุวรรณ.(2549).ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา (เอกสารประกอบการสอน).กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- .(2550 ก).หลักสูตรสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา (เอกสารประกอบการสอน).กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- .(2551).การวิจัยทางการศึกษา (เอกสารประกอบการสอน).กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เกศรินทร์ ศรีธนะ. (2551). การศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้จากการใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวประกอบดนตรี.ปรินญาณินพนธ์.กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จันทร์เพ็ญ สุภาพล. (2535). การศึกษาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้ฟังนิทานประกอบดนตรีและนิทานประกอบภาพควบคู่กับกิจกรรมส่งเสริมการช่วยเหลือ. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เจียมใจ จีรธัมพร. (2540). “อรรถบำบัด : ปัญหาทางการพูดในเด็กปัญญาอ่อนและวิธีการแก้ไข” เอกสารประกอบการอบรมหลักสูตรระยะสั้นความรู้เรื่องภาวะปัญญาอ่อน. กรุงเทพฯ : โรงพยาบาลราชานุกูล.
- ชัยวัฒน์ เหล่าสีบลกุลไทย. (2547). เพลงเพื่อการสอนและการจัดกิจกรรมนันทนาการ. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชาวลิต ภูมิภาค. (2532). เอกสารประกอบการสอน กิจกรรมเข้าจังหวะ.กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- รัชชัย นาควงษ์. (2543). การสอนดนตรีสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นภเนตร ธรรมบวร. (2549). การประเมินผลพัฒนาการเด็กปฐมวัย. พิมพ์ครั้งที่ 4 . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิภา ศรีไพโรจน์.(2533).สถิตินอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- นิตยา คชภักดี. (2543). ขั้นตอนการพัฒนาของเด็กปฐมวัยตั้งแต่ปฏิสนธิ-5 ปี. กรุงเทพฯ : สถาบันแห่งชาติเพื่อการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- นิรมัย อ่อนน้อมดี. (2538). ผลของกิจกรรมดนตรีที่มีต่อความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นรินทร์ รอดเอี่ยม. (2531). การศึกษาพัฒนาการทางการพูดของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาตัวแบบทดสอบรูปภาพ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นริตน์ กรองสะอาด. (2535). การจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะที่เน้นเทคนิคในการสื่อความหมายที่มีผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์. (2532, พฤษภาคม). ดนตรีกับเด็กก่อนวัยเรียน มิตรครู.35(9) : 23 – 26
- _____. (2537). กิจกรรมดนตรีสำหรับครู. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2541). จิตวิทยาการสอนดนตรี. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2544). พฤติกรรมการสอนดนตรี. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เบญจา แสงมลิ. (2545). การพัฒนาเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- เบญจมาศ พระธานี. (2538). ความผิดปกติทางการพูดและภาษา. ภาควิชาโสต ศอ นาสิกวิทยา รังษีวิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ปราณี คำแหง. (2547). การศึกษาความสามารถในการเข้าใจภาษาของเด็กกลุ่มอาการดาวน์อายุ 3-5 ปี โดยใช้เพลงประกอบจังหวะ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปาริฉัตร ผลเจริญ. (2547). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์โดยผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะที่มีผลต่อทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย. ปรินญาณิพนธ์. กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- เปรมปรีดิ์ นวลมณี(2536). ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม
การเคลื่อนไหวและจังหวะประกอบวัสดุสามมิติ. สระบุรี : สำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัดสระบุรี สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2541). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ : P.A.ART & PRING CO.,LTD.
- พงศัลดา ธรรมพิทักษ์กุล. (2539, ตุลาคม – ธันวาคม). สอนดนตรีในระดับประถมศึกษาอย่างไร
ให้มีประสิทธิภาพ. วารสารครุศาสตร์.ม.ป.พ.
- พัชรา พุ่มพชาติ. (2533). อิทธิพลของเสียงดนตรีที่มีผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัย.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- _____. (2537, มกราคม-เมษายน). อิทธิพลของเสียงดนตรีที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก
ปฐมวัย.วารสารวิชาการ – อุดมศึกษา. 3(2).
- _____. (2541,มกราคม-เมษายน). การใช้ดนตรีเพื่อการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัย.
วารสารสุขโขทัยธรรมมาธิราช. 11(1).
- พัชรวิทย์ เกตุแก่นจันทร์. (2539). แนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความ
บกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้. เอกสารการอบรมครูการศึกษาพิเศษ. กรุงเทพฯ :
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิชัย ปรัชญานุสรณ์. (2535, ธันวาคม). สุขสราญ อารมณ์, วารสารแม่และเด็ก. 6 (250):
68-70
- ยุ๊กฟอง ศรีประสาธน์. (2549). การพยาบาล บุคคลปัญญาอ่อน Williams Syndrome
(กรณีศึกษา).สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุขร่วมกับคณะ
พยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ยุทธพงษ์ กัยวรรณ.(2543). วิจัยเชิงปฏิบัติการ.กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาธน์.
- เยาวพา เดชะคุปต์. (2540). ดนตรีและกิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับเด็กปฐมวัย เอกสาร
ประกอบการสอนวิชา ปว 335. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.
- _____. (2542). กิจกรรมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- เยาวพา ดลแมน. (2535). การศึกษาผลการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการ กิจกรรมการ
เคลื่อนไหวและจังหวะ กับกิจกรรมในวงกลมที่มีผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก
ปฐมวัย. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- รุจิรา สิงห์ทอง. (2550). ผลของการใช้กิจกรรมดนตรีที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน
ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์ยอแซฟ เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์
กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โรคทางพันธุกรรม. สืบค้นเมื่อ 25 ก.ค. 2552, จาก <http://www.vcharkarn.com/my> วิชาการ
คอม - โรคทางพันธุกรรม.htm
- ละไม สีหาอาจ. (2551). การส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกายของเด็กปฐมวัยโดยการจัด
กิจกรรมเคลื่อนไหวเชิงสร้างสรรค์. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เลิศ อำนันทนะ. (2518). ศิลปะกับเด็ก. กรุงเทพฯ กราฟิเคอาร์ท.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2527). หลักและวิธีการสอนวิชาการพลศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนา
พานิชย์.
- วราภรณ์ รักวิจัย. (2527). การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการ
สอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2544). การวิจัยทางการศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์นจัดพิมพ์
- วิราพร พงศ์อาจารย์. (2542). การประเมินผลการเรียน. พิษณุโลก : สถาบันราชภัฏพิบูล
สงคราม.
- วิลเลียม วิกิตายน. (2549). คู่มือการส่งเสริมพัฒนาการเด็กวัย 2-5 ปี. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
ประสานมิตร(ปสม.จำกัด).
- วิลเลียมส์ ซินโดรม.สืบค้นเมื่อ 25 ก.ค. 2552, จาก [http://learn.qeuetics.utah.edu/content/
dizordus/whataregd/Williams/Retrieved](http://learn.qeuetics.utah.edu/content/dizordus/whataregd/Williams/Retrieved).
- ศรียา นิยมธรรมและประภัสร์ นิยมธรรม. (2519). พัฒนาการทางภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บรรณกิจ.
- _____. (2541). พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บรรณกิจ.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2548). ภาษาและความคิด เราคิดด้วยภาษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศูนย์การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. (ม.ป.ป.). แบบประเมิน
ทักษะพัฒนาการ เด็กที่มีความต้องการพิเศษ อายุ 0-6 ปี. กรุงเทพฯ : ร้านพิมพ์ชัย
ศึกษากรณ์.
- สกุณา นองมณี. (2549). การพัฒนาทักษะการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางการเรียนรู้ระดับช่วงชั้นที่ 1โดยใช้เพลง. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษา
พิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2549). *ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม=Theories and techniques in behavior modification*. ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนทรีย์ ยอดคำแปง. (2543). *สังคมศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา*.
กรุงเทพฯ : โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครราชสีมา.
- สุริย์พร ภูศรี.(2544). *กิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับเด็กชั้นประถมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุริรัตน์ ศรีรัตนพร. (2549). *การศึกษาความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ จากการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามหลักการของคาร์ลอร์ฟ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ)*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เสาวนีย์ สังฆโสภณ.สืบค้นเมื่อ 2 ส.ค. 2553. *ดนตรีเพื่อสุขภาพ*. จาก www.si.mahidol.ac.th/sidoctor/e-pl/article/detail.asp?id=119
- แสงจันทร์ ยิ่งสัมพันธ์เจริญ. (2545). *การศึกษาความพร้อมทางคณิตศาสตร์เรื่องจำนวนนับ 1-5 ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัยจากการสอน โดยวิธีการจัดประสบการณ์คณิตศาสตร์ด้วยดนตรี*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- हररषष ढलवलषयर. (2535). *ปฐมวัยศึกษา หลักและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อธลัการ สยวณค.(2543). *การศึกษาเจตคติต่อการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะของครูที่ใช้คู่มือการประเมินการปฏิบัติการสอน*.ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- อุไรวรรณ โชติชษณะ. (2547). *ผลการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวประกอบการเล่นเรื่องที่มีต่อพัฒนาการกล้ามเนื้อใหญ่ของเด็กวัยเตาะแตะ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อำไพ สุจริตกุล และประคอง สุทธิสาร. (2527). *การสอนจริยศึกษาในหลักสูตรใหม่ให้ได้ผล* กลวิธีสอนจริยศึกษาและการสอนสอดแทรกคุณธรรมในการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Down Syndrome. สืบค้นเมื่อ 2552, จาก [http : //www. Down Syndrome.htm](http://www.DownSyndrome.htm)
- Helen, Bee. (1981). *The Developing Child*. 3rd ed. New York : Harper and Row Publisher.
- Nelson K Rescorla L, Gruendell. (1978). *Early Lexicons : What do they mean?* Child Development.

- Milton J.S.;Paul M.McTeer.;& James J.Corbet.(1997). *Introduction to Statistics*. Boston : McGraw-Hil.
- Rosner, B. A., Ly,T., & Sagun,J. (2004). *Social Competence in Persons with Prader - Willi, Williams and Down's Syndromes*. Journal of Applied Research in Intellectual Disabilities. 18 February 2004. pp. 209 – 217.
- Special Child Center. สืบค้นเมื่อ 25 ก.ค. 2552, จาก [http ://www.Special Child Center Webboard.htm](http://www.Special Child Center Webboard.htm)
- Williams Syndrome Association. (n.d.) สืบค้นเมื่อ 31 พ.ย. 2552, จาก http ://www. ehow.com/ how_2178990_work-children-williams-syndrome.html.
- Williams Syndrome Association. (2008). สืบค้นเมื่อ 28 ม.ค. 2552, จาก <http://www.Educational strategies.htm>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมาย
คำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว

**รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมาย
คำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวันแผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่
เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหวและ
บัตรภาพคำศัพท์**

1. นางสาวสมบุญ อาศิริพจน์

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง กรุงเทพมหานคร
 วุฒิการศึกษา ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต โปรแกรมวิชาเอกอังกฤษ
 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
 สถานที่ทำงาน ศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง 4645 ถนนดินแดง แขวงดินแดง
 เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร 10400
 เบอร์โทร 089-448-1564

2. นางสาววัลยา สุทธิพิบูลย์

ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง กรุงเทพมหานคร
 วุฒิการศึกษา ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต โปรแกรมวิชาเอกพลศึกษา
 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
 สถานที่ทำงาน ศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง 4645 ถนนดินแดง แขวงดินแดง
 เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร 10400
 เบอร์โทร 081-487-8228

3. นางศุภลักษณ์ มิ่งขวัญ

ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ (ภาษาไทย)
 วุฒิการศึกษา ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต โปรแกรมวิชาเอกปฐมวัย
 สถานที่ทำงาน โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ 4641 ถนนดินแดง แขวงดินแดง เขตดินแดง
 กรุงเทพมหานคร 10400
 เบอร์โทร 086-982-0042

ภาคผนวก ข

การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แบบประเมินความสามารถในการเข้าใจ
ความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน

การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่
เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว

การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาบัตรภาพคำศัพท์

ตาราง 11 คะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ที่ตรวจสอบค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน

คำศัพท์ ที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			Σ^R	IOC	สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
2	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
3	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
4	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
5	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
6	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
7	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
8	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
9	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
10	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
11	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
12	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
13	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
14	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
15	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/

ตาราง 12 คะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ที่ตรวจสอบค่าความ
เที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการดำรง
ชีวิตประจำวัน จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว

แผนที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1 (1.1) เนื้อหา	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
จุดประสงค์	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
สื่อ	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
การวัดและประเมินผล	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
1 (1.2) เนื้อหา	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
จุดประสงค์	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
สื่อ	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
การวัดและประเมินผล	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
1 (1.3) เนื้อหา	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
จุดประสงค์	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
สื่อ	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
การวัดและประเมินผล	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
1 (1.4) เนื้อหา	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
จุดประสงค์	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
สื่อ	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
การวัดและประเมินผล	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/

ตาราง 12 (ต่อ)

แผนที่	คะแนนความคิด เห็นของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1 (1.5) เนื้อหา	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
จุดประสงค์	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
สื่อ	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
การวัดและประเมินผล	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
2 (2.1) เนื้อหา	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
จุดประสงค์	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
สื่อ	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
การวัดและประเมินผล	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
2 (2.2) เนื้อหา	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
จุดประสงค์	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
สื่อ	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
การวัดและประเมินผล	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
2 (2.3) เนื้อหา	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
จุดประสงค์	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
สื่อ	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
การวัดและประเมินผล	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/

ตาราง 12 (ต่อ)

แผนที่	คะแนนความคิด เห็นของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
2 (2.4)						
เนื้อหา	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
จุดประสงค์	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
สื่อ	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
การวัดและประเมินผล	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
2 (2.5)						
เนื้อหา	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
จุดประสงค์	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
สื่อ	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
การวัดและประเมินผล	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
3 (3.1)						
เนื้อหา	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
จุดประสงค์	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
สื่อ	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
การวัดและประเมินผล	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
3 (3.2)						
เนื้อหา	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
จุดประสงค์	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
สื่อ	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
การวัดและประเมินผล	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/

ตาราง 12 (ต่อ)

แผนที่	คะแนนความคิด เห็นของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
3 (3.3)						
เนื้อหา	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
จุดประสงค์	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
สื่อ	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
การวัดและประเมินผล	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
3 (3.4)						
เนื้อหา	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
จุดประสงค์	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
สื่อ	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
การวัดและประเมินผล	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
3 (3.5)						
เนื้อหา	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
จุดประสงค์	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
สื่อ	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
การวัดและประเมินผล	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/

ตาราง 13 คะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ที่ตรวจสอบค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา บัตรภาพคำศัพท์

ภาพที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
2	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
3	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
4	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
5	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
6	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
7	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
8	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
9	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
10	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
11	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
12	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
13	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
14	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/
15	+ 1	+ 1	+ 1	+ 3	1.0	/

ภาคผนวก ค

แบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน

ตัวอย่างแบบบันทึก(ชุดที่ 1)

แบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
(ในเวลา 40 นาที)

วันที่.....ครั้งที่สังเกต.....ชื่อกิจกรรม.....

ผู้ถูกสังเกต 1..... 2.....

3..... 4.....

ผู้สังเกต.....เริ่มสังเกตเวลา.....น.

เกณฑ์การบันทึก

1. เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ ให้ 1 คะแนน

เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนไม่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน

2. เมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์นั้นได้ถูกต้องให้ 1 คะแนน

เมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนไม่สามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์นั้นได้ถูกต้องให้ 0 คะแนน

รายการคำศัพท์	คะแนนการเข้าใจความหมายคำศัพท์								หมายเหตุ
	เด็กคนที่ 1		เด็กคนที่ 2		เด็กคนที่ 3		เด็กคนที่ 4		
	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	
1.มือ									
2.หู									
3.ปาก									
4.จมูก									
5.เท้า									
รวม (คะแนน)									

ลงชื่อ.....ผู้สังเกต

ตัวอย่างการบันทึก(ชุดที่ 2)

แบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
(ในเวลา 40 นาที)

วันที่.....ครั้งที่สังเกต.....ชื่อกิจกรรม.....

ผู้ถูกสังเกต 1..... 2.....

3..... 4.....

ผู้สังเกต.....เริ่มสังเกตเวลา.....น.

เกณฑ์การบันทึก

1.เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ ให้ 1 คะแนน

เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนไม่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน

2. เมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์นั้นได้ถูกต้องให้ 1 คะแนน

เมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนไม่สามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์นั้นได้ถูกต้องให้ 0 คะแนน

รายการคำศัพท์	คะแนนการเข้าใจความหมายคำศัพท์								หมายเหตุ
	เด็กคนที่ 1		เด็กคนที่ 2		เด็กคนที่ 3		เด็กคนที่ 4		
	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	
1. น้ำ									
2. ข้าว									
3. นม									
4. ไข่									
5. ผัก									
รวม (คะแนน)									

ลงชื่อ.....ผู้สังเกต

ตัวอย่างการบันทึก(ชุดที่ 3)

แบบประเมินความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
(ในเวลา 40 นาที)

วันที่.....ครั้งที่สังเกต.....ชื่อกิจกรรม.....

ผู้ถูกสังเกต 1..... 2.....

3..... 4.....

ผู้สังเกต.....เริ่มสังเกตเวลา.....น.

เกณฑ์การบันทึก

1. เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ ให้ 1 คะแนน

เมื่อครูชี้คำศัพท์วัตถุของจริงหรือแสดงบัตรภาพ นักเรียนไม่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน

2. เมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์นั้นได้ถูกต้องให้ 1 คะแนน

เมื่อครูพูดชื่อคำศัพท์ นักเรียนไม่สามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์นั้นได้ถูกต้องให้ 0 คะแนน

รายการคำศัพท์	คะแนนการเข้าใจความหมายคำศัพท์								หมายเหตุ
	เด็กคนที่ 1		เด็กคนที่ 2		เด็กคนที่ 3		เด็กคนที่ 4		
	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	ข้อ 1	ข้อ2	
1. เสื่อ									
2. กางเกง									
3. หมวก									
4. รองเท้า									
5. กระเป๋า									
รวม (คะแนน)									

ลงชื่อ.....ผู้สังเกต

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างแผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน
จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว

**แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน
จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว**

เรื่อง คำศัพท์ที่เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย เพลง อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย
ครั้งที่ 1 เวลา 40 นาที

เนื้อหา

คำศัพท์ที่เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย ได้แก่ “มือ”

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. การฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูสาธิตการกระโดด การยืน การนั่ง การเดิน การวิ่ง การยกมือและการกำมือ - แแบมือ ให้นักเรียนทำตามพร้อมกัน
2. ครูใช้บัตรภาพที่แสดงท่าทางการกระโดด การยืน การนั่ง การเดิน การวิ่ง และการกำมือ - แแบมือ โดยทำการสาธิตให้ดูให้นักเรียนทำตามบัตรภาพในการเตรียมความพร้อมก่อนทำกิจกรรม

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ
2. ครูเริ่มทำการสอนคำศัพท์ “มือ” โดยครูชี้ที่ “มือ” พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
3. ครูชี้ที่ “มือ” ของเด็กแต่ละคน พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ ครูให้นักเรียนชี้ที่ “มือ” ของตนเอง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
4. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามท่าทางตามครู
5. ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำตามท่าทางตามครูเมื่อร้องเพลงจบ ครูให้นักเรียนชี้ “มือ” ของตนเอง เมื่อบอกชื่อคำศัพท์
6. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ “มือ” ให้นักเรียนดูพร้อมบอกชื่อคำศัพท์ “มือ” และชี้ที่ “มือ” ให้นักเรียนพูดตามพร้อมทำการชี้ที่ “มือ” ตนเอง

7. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ “มือ” ที่ทำการสอนไปติดบนกระดานโดยมีตัวเล็กจำนวน 2 บัตรภาพ

8. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามครู เมื่อเพลงจบ ครูให้นักเรียนวิ่งไปชี้หรือหยิบบัตรภาพคำศัพท์ “มือ” เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์ “มือ”

ขั้นสรุปกิจกรรม

ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบให้นักเรียนทำตาม

สื่อ – อุปกรณ์

1. เครื่องเล่น CD/DVD แบบเคลื่อนที่
2. เพลงคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย

เพลง อวัยวะของฉัน

นี่ มือ ของฉัน	นี่ หู ของฉัน
นี่ ตา ของฉัน	นี่ จมูก ของฉัน
นี่ ปาก ของฉัน	นี่ แขน ของฉัน
นี่ ขา ของฉัน	นี่ เท้า ของฉัน

3. บัตรภาพ “มือ”

การวัดประเมินผล

1. เมื่อครูพูดคำศัพท์ “มือ” นักเรียนสามารถชี้ที่ “มือ” หรือบัตรภาพคำศัพท์ “มือ” ได้ถูกต้อง
2. ครูชี้คำศัพท์ “มือ” หรือแสดงบัตรภาพมือ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ “มือ” ได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

**แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน
จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว**

เรื่อง คำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย เพลง อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย
ครั้งที่ 2 เวลา 40 นาที

เนื้อหา

คำศัพท์ที่เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย ได้แก่ “ปาก”

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. การฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูสาธิตการกระโดด การยืน การนั่ง การเดิน การวิ่ง การยกมือและการกำมือ - แบมือ ให้นักเรียนทำตามพร้อม
2. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์ “มือ” ที่เรียนไปแล้ว

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ
2. ครูเริ่มทำการสอนคำศัพท์ “ปาก” โดยครูชี้ที่ “ปาก” พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
3. ครูชี้ที่ “ปาก” ของเด็กแต่ละคน พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ ครูให้นักเรียนชี้ที่ “ปาก” ของตนเอง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
4. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามท่าทางตามครู
5. ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำตามท่าทางตามครูเมื่อร้องเพลงจบ ครูให้นักเรียนชี้ “ปาก” ของตนเอง เมื่อบอกชื่อคำศัพท์
6. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ “ปาก” ให้นักเรียนดูพร้อมบอกชื่อคำศัพท์ “ปาก” และชี้ที่ “ปาก” ให้นักเรียนพูดตามพร้อมทำการชี้ที่ “ปาก” ตนเอง

7. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ “ปาก” ที่ทำการสอนไปติดบนกระดานโดยมีตัวเลือกจำนวน 2 บัตรภาพ

8. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามครู เมื่อเพลงจบ ครูให้นักเรียนวิ่งไปชี้หรือหยิบบัตรภาพคำศัพท์ “ปาก” เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์ “ปาก”

ขั้นสรุปกิจกรรม

ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบให้นักเรียนทำตาม

สื่อ – อุปกรณ์

1. เครื่องเล่น CD/DVD แบบเคลื่อนที่
2. เพลงคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย

เพลง อวัยวะของฉัน

นี่ มือ ของฉัน	นี่ หู ของฉัน
นี่ ตา ของฉัน	นี่ จมูก ของฉัน
นี่ ปาก ของฉัน	นี่ แขน ของฉัน
นี่ ขา ของฉัน	นี่ เท้า ของฉัน

3. บัตรภาพปาก

การวัดประเมินผล

1. เมื่อครูพูดคำศัพท์ “ปาก” นักเรียนสามารถชี้ที่ “ปาก” หรือบัตรภาพคำศัพท์ “ปาก” ได้ถูกต้อง
2. ครูชี้คำศัพท์ “ปาก” หรือแสดงบัตรภาพปาก นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ “ปาก” ได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

**แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน
จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว**

เรื่อง คำศัพท์ที่เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย เพลง อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย
ครั้งที่ 3 เวลา 40 นาที

เนื้อหา

คำศัพท์ที่เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย ได้แก่ “เท้า”

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. การฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูสาธิตการกระโดด การยืน การนั่ง การเดิน การวิ่ง การยกมือและการกำมือ - แบมือ ให้นักเรียนทำตามพร้อม
2. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์ “มือ และ ปาก” ที่เรียนไปแล้ว

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ
2. ครูเริ่มทำการสอนคำศัพท์ “เท้า” โดยครูชี้ที่ “เท้า” พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
3. ครูชี้ที่ “เท้า” ของเด็กแต่ละคน พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ ครูให้นักเรียนชี้ที่ “เท้า” ของตนเอง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
4. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามท่าทางตามครู
5. ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำตามท่าทางตามครูเมื่อร้องเพลงจบ ครูให้นักเรียนชี้ “เท้า” ของตนเอง เมื่อบอกชื่อคำศัพท์
6. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ “เท้า” ให้นักเรียนดูพร้อมบอกชื่อคำศัพท์ “เท้า” และชี้ที่ “เท้า” ให้นักเรียนพูดตามพร้อมทำการชี้ที่ “เท้า” ของตนเอง

7. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ “เท้า” ที่ทำการสอนไปวางบนพื้นห้องในตำแหน่งต่างๆโดยมีตัวเลือกจำนวน 2 บัตรภาพ

8.ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามครู เมื่อเพลงจบ ครูให้นักเรียนวิ่งไปยืนบนบัตรภาพคำศัพท์ “เท้า” เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์ “เท้า”

ขั้นสรุปกิจกรรม

ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบให้นักเรียนทำตาม

สื่อ – อุปกรณ์

1. เครื่องเล่น CD/DVD แบบเคลื่อนที่
2. เพลงคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย

เพลง อวัยวะของฉัน

นี่ มือ ของฉัน	นี่ หู ของฉัน
นี่ ตา ของฉัน	นี่ จมูก ของฉัน
นี่ ปาก ของฉัน	นี่ แขน ของฉัน
นี่ ขา ของฉัน	นี่ เท้า ของฉัน

3. บัตรภาพเท้า

การวัดประเมินผล

1. เมื่อครูพูดคำศัพท์ “เท้า” นักเรียนสามารถชี้ที่ “เท้า” หรือบัตรภาพคำศัพท์ “เท้า” ได้ถูกต้อง
2. ครูชี้คำศัพท์ “เท้า” หรือแสดงบัตรภาพเท้า นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ “เท้า” ได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

**แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน
จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว**

เรื่อง คำศัพท์ที่เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย เพลง อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย
ครั้งที่ 4 เวลา 40 นาที

เนื้อหา

คำศัพท์ที่เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย ได้แก่ “จมูก”

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. การฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูสาธิตการกระโดด การยืน การนั่ง การเดิน การวิ่ง การยกมือและการกำมือ - แบมือ ให้นักเรียนทำตามพร้อม
2. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์ “มือ,ปาก และ เท้า” ที่เรียนไปแล้ว

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ
2. ครูเริ่มทำการสอนคำศัพท์ “จมูก” โดยครูชี้ที่ “จมูก” พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
3. ครูชี้ที่ “จมูก” ของเด็กแต่ละคน พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ ครูให้นักเรียนชี้ที่ “จมูก” ของตนเอง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
4. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามท่าทางตามครู
5. ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำตามท่าทางตามครูเมื่อร้องเพลงจบ ครูให้นักเรียนชี้ “จมูก” ของตนเอง เมื่อบอกชื่อคำศัพท์
6. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ “จมูก” ให้นักเรียนดูพร้อมบอกชื่อคำศัพท์ “จมูก” และชี้ที่ “จมูก” ให้นักเรียนพูดตามพร้อมทำการชี้ที่ “จมูก” ตนเอง

7. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ “จุมูก” ที่ทำการสอนไปวางบนพื้นห้องในตำแหน่งต่างๆโดยมีตัวเลือกจำนวน 2 บัตรภาพ

8.ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามครู เมื่อเพลงจบ ครูให้นักเรียนวิ่งไปยืนบนบัตรภาพคำศัพท์ “จุมูก” เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์ “จุมูก”

ขั้นสรุปกิจกรรม

ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบให้นักเรียนทำตาม

สื่อ – อุปกรณ์

1. เครื่องเล่น CD/DVD แบบเคลื่อนที่
2. เพลงคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย

เพลง อวัยวะของฉัน

นี่ มือ ของฉัน	นี่ หู ของฉัน
นี่ ตา ของฉัน	นี่ จมูก ของฉัน
นี่ ปาก ของฉัน	นี่ แขน ของฉัน
นี่ ขา ของฉัน	นี่ เท้า ของฉัน

3. บัตรภาพจุมูก

การวัดประเมินผล

1. เมื่อครูพูดคำศัพท์ “จุมูก” นักเรียนสามารถชี้ที่ “จุมูก” หรือบัตรภาพคำศัพท์ “จุมูก” ได้ถูกต้อง
2. ครูชี้คำศัพท์ “จุมูก” หรือแสดงบัตรภาพจุมูก นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ “จุมูก” ได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

**แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน
จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว**

เรื่อง คำศัพท์ที่เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย เพลง อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย
ครั้งที่ 5 เวลา 40 นาที

เนื้อหา

คำศัพท์ที่เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย ได้แก่ “หู”

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. การฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง โดยครูสาธิตการกระโดด การยืน การนั่ง การเดิน การวิ่ง การยกมือและการกำมือ - แบมือ ให้นักเรียนทำตามพร้อม

2. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์ “มือ, ปาก, เท้า และ จมูก” ที่เรียนไปแล้ว

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ
2. ครูเริ่มทำการสอนคำศัพท์ “หู” โดยครูชี้ที่ “หู” พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
3. ครูชี้ที่ “หู” ของเด็กแต่ละคน พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ ครูให้นักเรียนชี้ที่ “หู” ของตนเอง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
4. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามท่าทางตามครู
5. ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำตามท่าทางตามครูเมื่อร้องเพลงจบ ครูให้นักเรียนชี้ “หู” ของตนเอง เมื่อบอกชื่อคำศัพท์
6. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ “หู” ให้นักเรียนดูพร้อมบอกชื่อคำศัพท์ “หู” และชี้ที่ “หู” ให้นักเรียนพูดตามพร้อมทำการชี้ที่ “หู” ตนเอง
7. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ “หู” ที่ทำการสอนไปใส่ลงในกล่องสมบัติโดยมีตัวเลขจำนวน 2 บัตรภาพ

8.ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามครู เมื่อเพลงจบ ครูให้นักเรียนวิ่งไปค้นหาหรือหยิบบัตรภาพคำศัพท์ “หู” เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์ “หู”

ขั้นสรุปกิจกรรม

ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบให้นักเรียนทำตาม

สื่อ – อุปกรณ์

1. เครื่องเล่น CD/DVD แบบเคลื่อนที่
2. เพลงคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย

เพลง อวัยวะของฉัน

นี่ มือ ของฉัน	นี่ หู ของฉัน
นี่ ตา ของฉัน	นี่ จมูก ของฉัน
นี่ ปาก ของฉัน	นี่ แขน ของฉัน
นี่ ขา ของฉัน	นี่ เท้า ของฉัน

3. บัตรภาพหู

การวัดประเมินผล

1. เมื่อครูพูดคำศัพท์ “หู” นักเรียนสามารถชี้ที่ “หู” หรือบัตรภาพคำศัพท์ “หู” ได้ถูกต้อง
2. ครูชี้คำศัพท์ “หู” หรือแสดงบัตรภาพหู นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ “หู” ได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

**แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน
จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว**

เรื่อง คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร
ครั้งที่ 6

เพลง อาหาร
เวลา 40 นาที

เนื้อหา

คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร ได้แก่ “น้ำ”

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นเตรียมความพร้อม

- ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย จนกว่านักเรียนจะทำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 100 %

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ
2. ครูเริ่มทำการสอนคำศัพท์ “น้ำ” โดยครูชี้ที่ “น้ำ” พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
3. ครูชี้ที่ “น้ำ” ของเด็กแต่ละคน พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ ครูให้นักเรียนชี้ที่ “น้ำ” ที่อยู่ตรงหน้าของตนเอง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
4. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามครู
5. ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำตามครูเมื่อร้องเพลงจบ ครูให้นักเรียนชี้ “น้ำ” ที่อยู่ตรงหน้าของตนเอง เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์
6. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ “น้ำ” ให้นักเรียนดูพร้อมบอกชื่อคำศัพท์ “น้ำ” และชี้ที่ “น้ำ” ให้นักเรียนพูดตามพร้อมทำการชี้ที่ “น้ำ” ที่อยู่ตรงหน้าของตนเอง
7. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ “น้ำ” ที่ทำการสอนไปใส่ในกล่องสมบัติโดยมีตัวเลขจำนวน 2 บัตรภาพ

8. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้ นักเรียนทำตามครู เมื่อเพลงจบ ครูให้นักเรียนวิ่งไปค้นหาหรือหยิบบัตรภาพคำศัพท์ “น้ำ” เมื่อ ครูบอกชื่อคำศัพท์ “น้ำ”

ขั้นสรุปกิจกรรม

ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ครูนำร้องเพลง ประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบให้นักเรียนทำตาม

สื่อ – อุปกรณ์

1. เครื่องเล่น CD/DVD แบบเคลื่อนที่
2. เพลงคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร

เพลง อาหาร

อาหารของเรา	ต้องเอาใจใส่
กินผัก ผลไม้	กินไข่ ดื่มนม
กินเนื้อ กินปลา	แทนยา ขม ขม
กินข้าว กินขนม	ดื่มน้ำ ชื่นใจ

3. น้ำเปล่าของจริง
4. บัตรภาพน้ำ

การวัดประเมินผล

1. เมื่อครูพูดคำศัพท์ “น้ำ” นักเรียนสามารถชี้ที่ “น้ำ” หรือบัตรภาพคำศัพท์ “น้ำ” ได้ถูกต้อง
2. ครูชี้คำศัพท์ “น้ำ” หรือแสดงบัตรภาพน้ำ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ “น้ำ” ได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

**แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน
จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว**

เรื่อง คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร
ครั้งที่ 7

เพลง อาหาร
เวลา 40 นาที

เนื้อหา

คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร ได้แก่ “นม”

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย จนกว่านักเรียนจะทำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 100 %
2. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์ “น้ำ” ที่เรียนไปแล้ว

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ
2. ครูเริ่มทำการสอนคำศัพท์ “นม” โดยครูชี้ที่ “นม” พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
3. ครูชี้ที่ “นม” ของเด็กแต่ละคน พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ ครูให้นักเรียนชี้ที่ “นม” ที่อยู่ตรงหน้าของตนเอง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
4. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามท่าทางตามครู
5. ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำตามท่าทางตามครูเมื่อร้องเพลงจบ ครูให้นักเรียนชี้ “นม” ที่อยู่ตรงหน้าของตนเอง เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์
6. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ “นม” ให้นักเรียนดูพร้อมบอกชื่อคำศัพท์ “นม” และชี้ที่ “นม” ให้นักเรียนพูดตามพร้อมทำการชี้ที่ “นม” ที่อยู่ตรงหน้าของตนเอง

7. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ “นม” ที่ทำการสอนไปติดบนเก้าอี้ 3 ตัว โดยมีตัวเลขจำนวน 2 บัตรภาพ

8. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้ นักเรียนทำตามครู เมื่อเพลงจบ ครูให้นักเรียนวิ่งไปนั่งบนเก้าอี้ที่มีบัตรภาพคำศัพท์ “นม” เมื่อ ครูบอกชื่อคำศัพท์ “นม”

ขั้นสรุปกิจกรรม

ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ครูนำร้องเพลง ประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบให้นักเรียนทำตาม

สื่อ – อุปกรณ์

1. เครื่องเล่น CD/DVD แบบเคลื่อนที่
2. เพลงคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร

เพลง อาหาร

อาหารของเรา	ต้องเอาใจใส่
กินผัก ผลไม้	กินไข่ ดื่มนม
กินเนื้อ กินปลา	แทนยา ขม ขม
กินข้าว กินขนม	ดื่มน้ำ ชื่นใจ

3. นมกล่องของจริง
4. บัตรภาพนม

การวัดประเมินผล

1. เมื่อครูพูดคำศัพท์ “นม” นักเรียนสามารถชี้ที่ “นม” หรือบัตรภาพคำศัพท์ “นม” ได้ถูกต้อง
2. ครูชี้คำศัพท์ “นม” หรือแสดงบัตรภาพนม นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ “นม” ได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

**แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน
จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว**

เรื่อง คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร
ครั้งที่ 8

เพลง อาหาร
เวลา 40 นาที

เนื้อหา

คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร ได้แก่ “ข้าว”

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย จนกว่านักเรียนจะทำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 100 %

2. ทำการทบทวนคำศัพท์ “น้ำ และ นม” ที่เรียนไปแล้ว

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ
2. ครูเริ่มทำการสอนคำศัพท์ “ข้าว” โดยครูชี้ที่ “ข้าว” พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
3. ครูชี้ที่ “ข้าว” ของเด็กแต่ละคน พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ ครูให้นักเรียนชี้ที่ “ข้าว” ที่อยู่ตรงหน้าของตนเอง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
4. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำท่าทางตามครู
5. ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำท่าทางตามครูเมื่อร้องเพลงจบ ครูให้นักเรียนชี้ “ข้าว” ที่อยู่ตรงหน้าของตนเอง เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์
6. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ “ข้าว” ให้นักเรียนดูพร้อมบอกชื่อคำศัพท์ “ข้าว” และชี้ที่ “ข้าว” ให้นักเรียนพูดตามพร้อมทำการชี้ที่ “ข้าว” ที่อยู่ตรงหน้าของตนเอง

7. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ “ข้าว” ที่ทำการสอนไปติดบนเก้าอี้ 3 ตัว โดยมีตัวเลือกจำนวน 2 บัตรภาพ

8. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร พร้อมทำท่าทางประกอบเพลงให้นักเรียนทำตามครู เมื่อเพลงจบ ครูให้นักเรียนวิ่งไปนั่งบนเก้าอี้ที่มีบัตรภาพคำศัพท์ “ข้าว” เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์ “ข้าว”

ขั้นสรุปกิจกรรม

ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบให้นักเรียนทำตาม

สื่อ – อุปกรณ์

1. เครื่องเล่น CD/DVD แบบเคลื่อนที่
2. เพลงคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร

เพลง อาหาร

อาหารของเรา	ต้องเอาใจใส่
กินผัก ผลไม้	กินไข่ ดื่มนม
กินเนื้อ กินปลา	แทนยา ขม ขม
กินข้าว กินขนม	ดื่มน้ำ ชื่นใจ

3. ข้าวสวยของจริง
4. บัตรภาพข้าว

การวัดประเมินผล

1. เมื่อครูพูดคำศัพท์ “ข้าว” นักเรียนสามารถชี้ที่ “ข้าว” หรือบัตรภาพคำศัพท์ “ข้าว” ได้ถูกต้อง
2. ครูชี้คำศัพท์ “ข้าว” หรือแสดงบัตรภาพข้าว นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ “ข้าว” ได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

**แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน
จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว**

เรื่อง คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร
ครั้งที่ 9

เพลง อาหาร
เวลา 40 นาที

เนื้อหา

คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร ได้แก่ “ไข่”

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย จนกว่านักเรียนจะทำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 100 %
2. ทำการทบทวนคำศัพท์ “น้ำ, นมและ ข้าว” ที่เรียนไปแล้ว

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ
2. ครูเริ่มทำการสอนคำศัพท์ “ไข่” โดยครูชี้ที่ “ไข่” พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
3. ครูชี้ที่ “ไข่” ของเด็กแต่ละคน พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ ครูให้นักเรียนชี้ที่ “ไข่” ที่อยู่ตรงหน้าของตนเอง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
4. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามครู
5. ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำตามครูเมื่อร้องเพลงจบ ครูให้นักเรียนชี้ “ไข่” ที่อยู่ตรงหน้าของตนเอง เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์
6. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ “ไข่” ให้นักเรียนดูพร้อมบอกชื่อคำศัพท์ “ไข่” และชี้ที่ “ไข่” ให้นักเรียนพูดตามพร้อมทำการชี้ที่ “ไข่” ที่อยู่ตรงหน้าของตนเอง

7. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ “ไข” ที่ทำการสอนไปใส่ไว้ในตะกร้า โดยมีตัวเลือกจำนวน 2 บัตรภาพ วางไว้ข้างหน้านักเรียน

8. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามครู เมื่อเพลงจบ ครูให้นักเรียนกระโดดไปหยิบบัตรภาพคำศัพท์ “ไข” เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์ “ไข”

ขั้นสรุปกิจกรรม

ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบให้นักเรียนทำตาม

สื่อ – อุปกรณ์

1. เครื่องเล่น CD/DVD แบบเคลื่อนที่
2. เพลงคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร

เพลง อาหาร

อาหารของเรา	ต้องเอาใจใส่
กินผัก ผลไม้	กินไข่ ดื่มนม
กินเนื้อ กินปลา	แทนยา ขม ขม
กินข้าว กินขนม	ดื่มน้ำ ชื่นใจ

3. ไข่ของจริง
4. บัตรภาพไข่

การวัดประเมินผล

1. เมื่อครูพูดคำศัพท์ “ไข” นักเรียนสามารถชี้ที่ “ไข” หรือบัตรภาพคำศัพท์ “ไข” ได้ถูกต้อง
2. ครูชี้คำศัพท์ “ไข” หรือแสดงบัตรภาพไข่ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ “ไข” ได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

**แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน
จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว**

เรื่อง คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร
ครั้งที่ 10

เพลง อาหาร
เวลา 40 นาที

เนื้อหา

คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร ได้แก่ “ผัก”

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย จนกว่านักเรียนจะทำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 100 %

2. ทำการทบทวนคำศัพท์ “น้ำ, นม, ข้าวและไข่” ที่เรียนไปแล้ว

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ
2. ครูเริ่มทำการสอนคำศัพท์ “ผัก” โดยครูชี้ที่ “ผัก” พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
3. ครูชี้ที่ “ผัก” ของเด็กแต่ละคน พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ ครูให้นักเรียนชี้ที่ “ผัก” ที่อยู่ตรงหน้าของตนเอง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
4. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามครู
5. ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำตามครูเมื่อร้องเพลงจบ ครูให้นักเรียนชี้ “ผัก” ที่อยู่ตรงหน้าของตนเอง เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์
6. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ “ผัก” ให้นักเรียนดูพร้อมบอกชื่อคำศัพท์ “ผัก” และชี้ที่ “ผัก” ให้นักเรียนพูดตามพร้อมทำการชี้ที่ “ผัก” ที่อยู่ตรงหน้าของตนเอง

7. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ “ผัก” ที่ทำการสอนไปใส่ไว้ในตะกร้า โดยมีตัวเลือกจำนวน 2 บัตรภาพ

8. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร พร้อมทำท่าทางประกอบเพลงให้นักเรียนทำตามครู เมื่อเพลงจบ ครูให้นักเรียนกระโดดไปหยิบบัตรภาพคำศัพท์ “ผัก” เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์ “ผัก”

ขั้นสรุปกิจกรรม

ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบให้นักเรียนทำตาม

สื่อ – อุปกรณ์

1. เครื่องเล่น CD/DVD แบบเคลื่อนที่
2. เพลงคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร

เพลง อาหาร

อาหารของเรา	ต้องเอาใจใส่
กินผัก ผลไม้	กินไข่ ดื่มนม
กินเนื้อ กินปลา	แทนยา ขม ขม
กินข้าว กินขนม	ดื่มน้ำ ชื่นใจ

3. ผักของจริง
4. บัตรภาพผัก

การวัดประเมินผล

1. เมื่อครูพูดคำศัพท์ “ผัก” นักเรียนสามารถชี้ที่ “ผัก” หรือบัตรภาพคำศัพท์ “ผัก” ได้ถูกต้อง
2. ครูชี้คำศัพท์ “ผัก” หรือแสดงบัตรภาพผัก นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ “ผัก” ได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

**แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน
จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว**

เรื่อง คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว
ครั้งที่ 11

เพลง แต่งตัวกันเถอะ
เวลา 40 นาที

เนื้อหา

คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว ได้แก่ “เสื้อ”

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย จนกว่านักเรียนจะทำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 100 %
2. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร จนกว่านักเรียนจะทำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 100 %

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ
2. ครูเริ่มทำการสอนคำศัพท์ “เสื้อ” โดยครูชี้ที่ “เสื้อ” พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
3. ครูชี้ที่ “เสื้อ” ของเด็กแต่ละคน พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ ครูให้นักเรียนชี้ที่ “เสื้อ” ของตนเอง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
4. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามท่าทางตามครู
5. ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำตามท่าทางตามครูเมื่อร้องเพลงจบ ครูให้นักเรียนชี้ “เสื้อ” ของตนเอง เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์
6. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ “เสื้อ” ให้นักเรียนดูพร้อมบอกชื่อคำศัพท์ “เสื้อ” และชี้ที่ “เสื้อ” ให้นักเรียนพูดตามพร้อมทำท่าทางชี้ที่ “เสื้อ” ของตนเอง

7. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ “เสื่อ” ที่ทำการสอนไปติดบนฝาผนังโดยมีตัวเลขจำนวน 2 บัตรภาพ

8. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามครู เมื่อเพลงจบ ครูให้นักเรียนวิ่งไปชี้หรือหยิบบัตรภาพคำศัพท์ “เสื่อ” เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์ “เสื่อ”

ขั้นสรุปกิจกรรม

ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบให้นักเรียนทำตาม

สื่อ – อุปกรณ์

1. เครื่องเล่น CD/DVD แบบเคลื่อนที่
2. เพลงคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว

เพลง เครื่องแต่งกาย

ตื่นเช้า ล้างหน้าแปรงฟัน	อาบน้ำเสร็จปล้น ฉันทรีบแต่งตัว
สวม เสื่อ เข้ามาทงหัว (ซ้า)	สอด ขา ใส่ เข้าในกางเกง (ซ้า)
ใส่ หมวก รองเท้าคู่เก่ง	กระเป๋าท่าเอง หยิบขึ้นสะพาย
วันนี้สุดแสน สบาย (ซ้า)	พวกเราทั้งหมย ออกไปเที่ยวกัน (ซ้า)

3. เสื่อของจริง
4. บัตรภาพเสื่อ

การวัดประเมินผล

1. เมื่อครูพูดคำศัพท์ “เสื่อ” นักเรียนสามารถชี้ที่ “เสื่อ” หรือบัตรภาพคำศัพท์ “เสื่อ” ได้ถูกต้อง
2. ครูชี้คำศัพท์ “เสื่อ” หรือแสดงบัตรภาพเสื่อ นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ “เสื่อ” ได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

**แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน
จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว**

เรื่อง คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว
ครั้งที่ 12

เพลง แต่งตัวกันเถอะ
เวลา 40 นาที

เนื้อหา

คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว ได้แก่ “หมวก”

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย จนกว่านักเรียนจะทำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 100 %
2. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร จนกว่านักเรียนจะทำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 100 %
3. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์ “เสื้อ” ที่ทำการเรียนไปแล้ว

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ
2. ครูเริ่มทำการสอนคำศัพท์ “หมวก” โดยครูชี้ที่ “หมวก” พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
3. ครูชี้ที่ “หมวก” ของเด็กแต่ละคน พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ ครูให้นักเรียนชี้ที่ “หมวก” ของตนเอง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
4. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำท่าทางตามครู
5. ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำท่าทางตามครูเมื่อร้องเพลงจบ ครูให้นักเรียนชี้ “หมวก” ของตนเอง เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์

6. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ “หมวก”ให้นักเรียนดูพร้อมบอกชื่อคำศัพท์ “หมวก” และชี้ที่ “หมวก” ให้นักเรียนพูดตามพร้อมทำการชี้ที่ “หมวก” ของตนเอง

7. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ “หมวก” ที่ทำการสอนไปติดบนเก้าอี้ โดยมีตัวเลือกจำนวน 2 บัตรภาพ

8. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามครู เมื่อเพลงจบ ครูให้นักเรียนกระโดดไปชี้หรือหยิบบัตรภาพคำศัพท์ “หมวก” เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์ “หมวก”

ขั้นสรุปกิจกรรม

ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบให้นักเรียนทำตาม

สื่อ – อุปกรณ์

1. เครื่องเล่น CD/DVD แบบเคลื่อนที่
2. เพลงคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว

เพลง เครื่องแต่งกาย

ตื่นเช้า ล้างหน้าแปรงฟัน	อาบน้ำเสร็จปล้น ฉันทรีบแต่งตัว
สวม เสื้อ เข้ามาทงหัว (ซ้ำ)	สอด ขา ใส่ เข้าในกางเกง (ซ้ำ)
ใส่ หมวก รองเท้าคู่เก่ง	กระเป๋าทาเอง หยิบขึ้นสะพาย
วันนี้สุดแสน สบาย (ซ้ำ)	พวกเราทั้งหมาย ออกไปเที่ยวกัน (ซ้ำ)

3. หมวกของจริง
4. บัตรภาพหมวก

การวัดประเมินผล

1. เมื่อครูพูดคำศัพท์ “หมวก” นักเรียนสามารถชี้ที่ “หมวก” หรือบัตรภาพคำศัพท์ “หมวก” ได้ถูกต้อง
2. ครูชี้คำศัพท์ “หมวก” หรือแสดงบัตรภาพหมวก นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ “หมวก” ได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

**แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน
จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว**

เรื่อง คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว
ครั้งที่ 13

เพลง แต่งตัวกันเถอะ
เวลา 40 นาที

เนื้อหา

คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว ได้แก่ “กางเกง”

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย จนกว่านักเรียนจะทำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 100 %
2. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร จนกว่านักเรียนจะทำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 100 %
3. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์ “เสื้อ และ หมวก” ที่ทำการเรียนไปแล้ว

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ
2. ครูเริ่มทำการสอนคำศัพท์ “กางเกง” โดยครูชี้ที่ “กางเกง” พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
3. ครูชี้ที่ “กางเกง” ของเด็กแต่ละคน พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ ครูให้นักเรียนชี้ที่ “กางเกง” ของตนเอง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
4. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำท่าทางตามครู
5. ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำท่าทางตามครูเมื่อร้องเพลงจบ ครูให้นักเรียนชี้ “กางเกง” ของตนเอง เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์

6. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ “กางเกง” ให้ นักเรียนดูพร้อมบอกชื่อคำศัพท์ “กางเกง” และชี้ที่ “กางเกง” ให้ นักเรียนพูดตามพร้อมทำการชี้ ที่ “กางเกง” ของตนเอง

7. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ “กางเกง” ที่ทำการสอนไปใส่ไว้ในตะกร้า โดยมีตัวเลือก จำนวน 2 บัตรภาพ

8. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว พร้อมทำท่าทาง ประกอบเพลง ให้ นักเรียนทำตามครู เมื่อเพลงจบ ครูให้ นักเรียนวิ่งไปหยิบบัตรภาพคำศัพท์ “กางเกง” ที่อยู่ในตะกร้า เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์ “กางเกง”

ขั้นสรุปกิจกรรม

ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ครูนำร้องเพลง ประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบให้ นักเรียนทำตาม

สื่อ – อุปกรณ์

1. เครื่องเล่น CD/DVD แบบเคลื่อนที่
2. เพลงคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว

เพลง เครื่องแต่งกาย

ตื่นเช้า ล้างหน้าแปรงฟัน	อาบน้ำเสร็จพลัน ฉับรีบแต่งตัว
สวม เสื้อ เข้ามาทางหัว (ซ้ำ)	สอด ขา ใส่ เข้าในกางเกง (ซ้ำ)
ใส่ หมวก รองเท้าคู่เก่ง	กระเป๋าทาเอง หยิบขึ้นสะพาย
วันนี้สุดแสน สบาย (ซ้ำ)	พวกเราทั้งหมย ออกไปเที่ยวกัน (ซ้ำ)

3. กางเกงของจริง
4. บัตรภาพกางเกง

การวัดประเมินผล

1. เมื่อครูพูดคำศัพท์ “กางเกง” นักเรียนสามารถชี้ที่ “กางเกง” หรือบัตรภาพคำศัพท์ “กางเกง” ได้ถูกต้อง
2. ครูชี้คำศัพท์ “กางเกง” หรือแสดงบัตรภาพกางเกง นักเรียนสามารถพูดออกเสียง คำศัพท์ “กางเกง” ได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

**แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน
จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว**

เรื่อง คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว
ครั้งที่ 14

เพลง แต่งตัวกันเถอะ
เวลา 40 นาที

เนื้อหา

คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว ได้แก่ “รองเท้า”

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย จนกว่านักเรียนจะทำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 100 %
2. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร จนกว่านักเรียนจะทำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 100 %

3. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์ “เสื้อ, หมวก และ กางเกง” ที่ทำการเรียนไปแล้ว

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ
2. ครูเริ่มทำการสอนคำศัพท์ “รองเท้า” โดยครูชี้ที่ “รองเท้า” พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
3. ครูชี้ที่ “รองเท้า” ของเด็กแต่ละคน พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ ครูให้นักเรียนชี้ที่ “รองเท้า” ของตนเอง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
4. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำท่าทางตามครู
5. ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำท่าทางตามครูเมื่อร้องเพลงจบ ครูให้นักเรียนชี้ “รองเท้า” ของตนเอง เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์

6. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ “รองเท้า” ให้ นักเรียนดูพร้อมบอกชื่อคำศัพท์ “รองเท้า” และชี้ที่ “รองเท้า” ให้ นักเรียนพูดตามพร้อมทำการชี้ ที่ “รองเท้า” ของตนเอง

7. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ “รองเท้า” ที่ทำการสอนไปติดบนฝาผนังโดยมีตัวเล็กจำนวน 2 บัตรภาพ

8. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว พร้อมทำท่าทาง ประกอบเพลง ให้ นักเรียนทำตามครู เมื่อเพลงจบ ครูให้ นักเรียนกระโดดไปข้างหน้าเพื่อไปชี้ หรือหยิบบัตรภาพคำศัพท์ “รองเท้า” ที่ติดบนฝาผนัง เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์ “รองเท้า”

ขั้นสรุปกิจกรรม

ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ครูนำร้องเพลง ประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบให้ นักเรียนทำตาม

สื่อ – อุปกรณ์

1. เครื่องเล่น CD/DVD แบบเคลื่อนที่
2. เพลงคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว

เพลง เครื่องแต่งกาย

ตื่นเช้า ล้างหน้าแปรงฟัน	อาบน้ำสระผมล้าง ฉันทรีบแต่งตัว
สวม เสื้อ เข้ามาทางหัว (ซ้ำ)	สอด ขา ใส่ เข้าในกางเกง (ซ้ำ)
ใส่ หมวก รองเท้าคู่เก่ง	กระเป๋าทาเอง หยิบขึ้นสะพาย
วันนี้สุดแสน สบาย (ซ้ำ)	พวกเราทั้งหมย ออกไปเที่ยวกัน (ซ้ำ)

3. รองเท้าของจริง
4. บัตรภาพรองเท้า

การวัดประเมินผล

1. เมื่อครูพูดคำศัพท์ “รองเท้า” นักเรียนสามารถชี้ที่ “รองเท้า” หรือบัตรภาพคำศัพท์ “รองเท้า” ได้ถูกต้อง
2. ครูชี้คำศัพท์ “รองเท้า” หรือแสดงบัตรภาพรองเท้า นักเรียนสามารถพูดออกเสียง คำศัพท์ “รองเท้า” ได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

**แผนการสอนการเข้าใจความหมายคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตประจำวัน
จากการจัดกิจกรรมดนตรีและการเคลื่อนไหว**

เรื่อง คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว
ครั้งที่ 15

เพลง แต่งตัวกันเถอะ
เวลา 40 นาที

เนื้อหา

คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว ได้แก่ “กระเป๋า”

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถชี้วัตถุของจริงหรือบัตรภาพคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย จนกว่านักเรียนจะทำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 100 %
2. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร จนกว่านักเรียนจะทำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 100 %
3. ทำการทบทวนการสอนคำศัพท์ “เสื้อ, หมวก, กางเกง และ รองเท้า” ที่ทำการเรียนไปแล้ว

ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ
2. ครูเริ่มทำการสอนคำศัพท์ “กระเป๋า” โดยครูชี้ที่ “กระเป๋า” พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
3. ครูชี้ที่ “กระเป๋า” ของเด็กแต่ละคน พร้อมบอกชื่อคำศัพท์ ครูให้นักเรียนชี้ที่ “กระเป๋า” ของตนเอง พร้อมบอกชื่อคำศัพท์
4. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง ให้นักเรียนทำท่าทางตามครู
5. ครูนำร้องเพลงประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบ ให้นักเรียนทำท่าทางตามครูเมื่อร้องเพลงจบ ครูให้นักเรียนชี้ “กระเป๋า” ของตนเอง เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์

6. ครูเปิดเสียงดนตรีนำเพื่อเรียกความสนใจ พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ “กระเป๋” ให้ นักเรียนดูพร้อมบอกชื่อคำศัพท์ “กระเป๋” และชี้ที่ “กระเป๋” ให้นักเรียนพูดตามพร้อมทำการชี้ ที่ “กระเป๋” ของตนเอง

7. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ “กระเป๋” ที่ทำการสอนไปติดบนเก้าอี้ 3 ตัว โดยมีตัวเลือก จำนวน 2 บัตรภาพ

8. ครูเปิดเพลงประกอบคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว พร้อมทำท่าทาง ประกอบเพลง ให้นักเรียนทำตามครู เมื่อเพลงจบ ครูให้นักเรียนกระโดดไปนั่งเก้าอี้ที่มีบัตรภาพ คำศัพท์ “กระเป๋” ติดอยู่บนเก้าอี้ เมื่อครูบอกชื่อคำศัพท์ “กระเป๋”

ขั้นสรุปกิจกรรม

ทบทวนกิจกรรมเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ครูนำร้องเพลง ประกอบคำศัพท์ พร้อมทำท่าทางประกอบให้นักเรียนทำตาม

สื่อ – อุปกรณ์

1. เครื่องเล่น CD/DVD แบบเคลื่อนที่
2. เพลงคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้รอบตัว

เพลง เครื่องแต่งกาย

ตื่นเช้า ล้างหน้าแปรงฟัน	อาบน้ำเสร็จปล้น ฉันทรีแต่งตัว
สวม เสื้อ เข้ามาทงหัว (ซ้ำ)	สอด ขา ใส่ เข้ในทงเกง (ซ้ำ)
ใส่ หมวก รองเท้าคู่เก่ง	กระเป๋ทำเอง หยิบขึ้นสะพาย
วันนี้สุดแสน สบาย (ซ้ำ)	พวกเรท้งหมย ออกไปเที่ยวกัน (ซ้ำ)

3. กระเป๋เท้าของจริง
4. บัตรภาพกระเป๋

การวัดประเมินผล

1. เมื่อครูพูดคำศัพท์ “กระเป๋” นักเรียนสามารถชี้ที่ “กระเป๋” หรือบัตรภาพคำศัพท์ “กระเป๋” ได้ถูกต้อง
2. ครูชี้คำศัพท์ “กระเป๋” หรือแสดงบัตรภาพกระเป๋ นักเรียนสามารถพูดออกเสียง คำศัพท์ “กระเป๋” ได้ แม้เสียงที่เปล่งออกมาอาจไม่เต็มทั้งคำหรือเสียงไม่ชัดเจนเท่าเด็กปกติ

ภาคผนวก จ
เพลงประกอบจังหวะ

เพลง อวัยวะของฉัน

นี่ มือ ของฉัน	นี่ หู ของฉัน
นี่ ตา ของฉัน	นี่ จมูก ของฉัน
นี่ ปาก ของฉัน	นี่ แขน ของฉัน
นี่ ขา ของฉัน	นี่ เท้า ของฉัน

เพลง อาหาร

อาหารของเรา	ต้องเอาใจใส่
กินผัก ผลไม้	กินไข่ ดื่มนม
กินเนื้อ กินปลา	แทนยา ขม ขม
กินข้าว กินขนม	ดื่มน้ำ ชื่นใจ

เพลง เครื่องแต่งกาย

ตื่นเช้า ล้างหน้าแปรงฟัน	อาบน้ำเสร็จพ้วน ฉันรีบแต่งตัว
สวม เสื้อ เข้ามาทางหัว (ซ้ำ)	สอด ขา ใส่ เข้าในกางเกง (ซ้ำ)
ใส่ หมวก รองเท้าคู่เก่ง	กระเป๋าท่าเอง หยิบขึ้นสะพาย
วันนี้สุดแสน สบาย (ซ้ำ)	พวกเราทั้งหมาย ออกไปเที่ยวกัน (ซ้ำ)

ภาคผนวก จ
บัตรภาพคำศัพท์

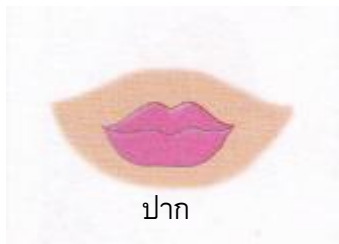
มือ

น้ำ

เสื้อ

ปาก

ข้าว

กางเกง

หู

นม

หมวก

จมูก

ไข่

กระเป๋า

เท้า

ผัก

รองเท้า

ภาพประกอบ 5 บัตรภาพคำศัพท์

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ- ชื่อสกุล

วันเดือนปีเกิด

สถานที่เกิด

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน

สถานที่ทำงานปัจจุบัน

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2549

พ.ศ. 2553

นางสาวนันทยา ปามะ

วันที่ 31 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2526

อำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก

4645 ศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง แขวงดินแดง

เขตดินแดง กรุงเทพฯ 10400

ครูการศึกษาพิเศษ ตำแหน่งพนักงานราชการ

ศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง แขวงดินแดง

เขตดินแดง กรุงเทพฯ 10400

ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต โปรแกรมวิชาเอกการศึกษา

พิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

จังหวัดพิษณุโลก

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา

พิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กรุงเทพมหานคร